Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

2. oktober 2024*

»Dumping – import af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål med oprindelse i Kina – indførelse af en endelig antidumpingtold – annullationssøgsmål – formalitet – søgsmålskompetence – repræsentativ sammenslutning af eksportører – artikel 2, stk. 6a, i forordning (EU) 2016/1036 – beregning af den normale værdi – valg af et passende repræsentativt land – artikel 2, stk. 10, i forordning 2016/1036 – justeringer – manglende samarbejde – artikel 18 i forordning 2016/1036 – beregning af dumpingmargenen for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven – definition af den pågældende vare – skade for en erhvervsgren i Unionen – skadesanalyse pr. segment – årsagssammenhæng – beregning af prisunderbuddet og af skadesmargenen – makroøkonomiske indikatorer – proceduremæssige rettigheder – fortrolig behandling«

I sag T-263/22,

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME), Beijing (Kina), og de øvrige sagsøgere, hvis navne fremgår af bilaget[1], ved advokaterne R. Antonini, E. Monard og B. Maniatis,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved G. Luengo, L. Di Masi og J. Zieliński, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI) ved advokaterne B. O'Connor og M. Hommé,

intervenient,

har

RETTEN (Tredje Afdeling),

* Processprog: engelsk.

[1] – Listen over de øvrige sagsøgere er kun vedlagt den version, der meddeles parterne.

sammensat af afdelingsformanden, F. Schalin, og dommerne G. Steinfatt og D. Kukovec (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig I. Kurme,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter retsmødet den 7. februar 2024,

afsagt følgende

Dom

1 Sagsøgerne, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) og de øvrige juridiske personer, hvis navne fremgår af bilaget, har med deres søgsmål nedlagt påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/191 af 16. februar 2022 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2022, L 36, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«), for så vidt som den vedrører dem.

I. Sagens baggrund

2 På grundlag af en klage indgivet den 6. november 2020 af intervenienten, European Industrial Fasteners Institute (herefter »EIFI«), på vegne af EU-erhvervsgrenen indledte Europa-Kommissionen en antidumpingundersøgelse vedrørende importen af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer med oprindelse i Kina i henhold til artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21, herefter »grundforordningen«).

3 Den 21. december 2020 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2020, C 442, s. 6) i henhold til grundforordningens artikel 5.

4 Undersøgelsen af dumping og skade omfattede perioden fra den 1. juli 2019 til den 30. juni 2020 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af skade og årsagssammenhæng omfattede perioden fra den 1. januar 2017 frem til udgangen af undersøgelsesperioden (»den betragtede periode«).

5 CCCME anmodede om at blive betragtet som en interesseret part og hævdede, at den repræsenterede den kinesiske industri for skruer, bolte, møtrikker og lignende varer. Intervenienten anfægtede CCCME's status som interesseret part. Kommissionen fastslog, at CCCME af en række kinesiske producenter af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer var blevet bemyndiget til at handle på deres vegne, og at CCCME kun kunne betragtes som en interesseret part, i det omfang den var bemyndiget af disse specifikke producenter af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer til at repræsentere dem.

6 Kommissionen anførte i indledningsmeddelelsen, at den havde udtaget en foreløbig stikprøve af EU-producenter på grundlag af produktions- og salgsmængderne i Unionen, og at den ligeledes havde taget hensyn til deres geografiske placering og repræsentationen af små og mellemstore virksomheder (SMV'er). Denne stikprøve bestod af seks EU-producenter beliggende i fire forskellige medlemsstater. En af de foreløbigt stikprøveudtagne EU-producenter (en SMV) meddelte Kommissionen, at virksomheden ikke var i stand til at fremlægge en fuldstændig spørgeskemabesvarelse. Kommissionen besluttede derfor at revidere stikprøven af EU-producenter ved at erstatte denne virksomhed med den næststørste SMV i samme medlemsstat. I 34. betragtning til den anfægtede forordning præciserede Kommissionen, at oplysninger om metoden til udtagelse af stikprøven var blevet behørigt fremlagt for de interesserede parter, og at der ikke var modtaget bemærkninger til metoden som sådan.

7 I løbet af undersøgelsen meddelte en af de stikprøveudtagne EU-producenter Kommissionen, at den ikke var i stand til at besvare Kommissionens spørgeskema fuldt ud. En anden stikprøveudtagen EU-producent var ikke i stand til at give tilstrækkelig sikkerhed for de data, der blev fremlagt til kontrol. Disse producenter blev derfor erstattet af de to næststørste producenter for så vidt angår mængde og salg, samtidig med at der blev taget hensyn til geografisk spredning og varesortimentets bredde.

8 Ved stikprøveudtagningen af eksporterende producenter udtog Kommissionen en stikprøve bestående af tre eksporterende producenter eller grupper af eksporterende producenter, som tegnede sig for den største eksportmængde, og som med rimelighed kunne undersøges inden for den tid, der var til rådighed, i overensstemmelse med grundforordningens artikel 17, stk. 1, nemlig Jiangsu Yongyi Fastener Co., Ltd (herefter »Jiangsu«), Ningbo Jinding Fastening Piece Co., Ltd (herefter »Ningbo Jinding«) og Wenzhou Junhao Industry Co., Ltd (herefter »Wenzhou«). Kommissionen præciserede, at de specifikke varetyper, der blev produceret af de udvalgte virksomheder, ikke var et kriterium, eftersom alle skruer, bolte, møtrikker og lignende varer blev betragtet som én og samme vare i forbindelse med undersøgelsen.

9 Den pågældende vare er visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål, bortset fra varer af rustfrit stål, dvs. i det væsentlige skruer, bolte eller underlagsskiver med oprindelse i Kina.

10 Skruer, bolte, møtrikker og lignende varer kan være standard (»standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer«) eller fremstillet på grundlag af kundetegninger (»ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer«). Inden for de samme nationale eller internationale standarder skal skruer, bolte, møtrikker og lignende varer udvise de samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber, bl.a. med hensyn til styrke, tolerance, finish og belægning. På grundlag af de grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber og anvendelsesformål blev alle skruer, bolte, møtrikker og lignende varer anset for at udgøre én og samme vare i forbindelse med den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning.

11 Kommissionen vurderede i øvrigt, at produktionsprocessen for skruer, bolte, møtrikker og lignende varer ikke i sig selv var relevant for definitionen af den undersøgte vare. Alle typer af den pågældende vare var således omfattet af undersøgelsen, uanset om de var fremstillet ved varmsmedning eller koldsmedning.

12 Kommissionen fastslog, at den dokumentation, der fandtes ved indledningen af undersøgelsen, tydede på, at der forelå væsentlige fordrejninger i Kina som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra b).

13 Efter at have hørt parterne herom valgte Kommissionen Thailand som et passende repræsentativt land, hvorfra man ville indhente ikke-fordrejede priser og omkostninger til fastsættelse af varernes normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a).

14 Ved den anfægtede forordning indførte Kommissionen en endelig antidumpingtold i størrelsesordenen 22,1-86,5% på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Kina.

II. Parternes påstande

15 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne.

– Kommissionen og intervenienten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

16 Kommissionen har, støttet af intervenienten, nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

III. Retlige bemærkninger

A. Formaliteten

17 Intervenienten har gjort gældende, at CCCME ikke er en repræsentativ sammenslutning som omhandlet i grundforordningens artikel 6, stk. 7, og at Kommissionen ikke burde have betragtet CCCME som en sådan sammenslutning under den administrative procedure forud for vedtagelsen af den anfægtede forordning, eftersom CCCME ikke repræsenterer sine medlemmers, men den kinesiske stats interesser. Det mandat, som CCCME har fået af de enkelte eksporterende producenter, ændrer således ikke ved den omstændighed, at CCCME har til formål at hindre konkurrencen mellem sine medlemmer, når de eksporterer deres varer til EU. Søgsmålskompetencen i henhold til artikel 263 TEUF kan som følge heraf kun støttes på den fejl, som Kommissionen begik i forbindelse med den administrative undersøgelse, og ikke på de rettigheder, der er fastsat i grundforordningen. Intervenienten har derfor opfordret Retten til at undersøge dette spørgsmål ex officio.

18 Sagsøgerne har bestridt denne argumentation.

19 Det skal indledningsvis bemærkes, at i henhold til artikel 142, stk. 1, i Rettens procesreglement kan intervention kun ske med henblik på helt eller delvist at støtte en af hovedparternes påstande. I det foreliggende tilfælde finder intervenientens argumenter om sagens realitet ikke støtte i Kommissionens påstande.

20 Ifølge fast retspraksis kan Unionens retsinstanser imidlertid, i givet fald ex officio, tage stilling til et anbringende om en ufravigelig procesforudsætning vedrørende manglende overholdelse af de betingelser for antagelse til realitetsbehandling, der er fastsat i artikel 263 TEUF (jf. dom af 22.6.2021, Venezuela mod Rådet (Berørt tredjeland), C-872/19 P, EU:C:2021:507, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

21 Det følger af fast retspraksis, at andre personer end en afgørelses adressat kun kan gøre gældende, at de berøres individuelt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, hvis afgørelsen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for en sådan afgørelse (jf. dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:C:2023:685, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

22 De personer, som kan berøres individuelt af en EU-retsakt på samme måde som adressaterne for en afgørelse, er dem, der har deltaget i proceduren for vedtagelsen af denne retsakt. Den omstændighed, at en person deltager i en procedure for vedtagelse af en sådan retsakt, kan imidlertid kun individualisere vedkommende i forhold til denne retsakt i det tilfælde, hvor der af EU-lovgivningen indrømmes den pågældende person en række proceduremæssige garantier. Den præcise rækkevidde af en borgers ret til at anlægge sag til prøvelse af en EU-retsakt afhænger nemlig af den retsstilling, som EU-retten indrømmer vedkommende med henblik på at beskytte den således anerkendte berettigede interesse (dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, C-465/21 P, EU:C:2023:685, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

23 I det foreliggende tilfælde præciseres det i stævningens indledende punkt, at søgsmålet for det første er anlagt af CCCME dels på vegne af de medlemmer, der er angivet i bilag A.2 (herefter »de berørte medlemmer af CCCME«), dels på egne vegne for så vidt angår visse klagepunkter, for det andet er anlagt af de tre kinesiske eksporterende producenter, der indgik i Kommissionens stikprøve, og for det tredje er anlagt af fem andre samarbejdsvillige kinesiske eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, og hvis navne fremgår af bilaget til den anfægtede forordning. Navnene på de tre eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, og navnene på de fem andre samarbejdsvillige kinesiske eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, fremgår ikke af bilag A.2, hvori medlemmerne af CCCME er opregnet, og de har heller ikke fremlagt dokumentation for deres medlemskab af CCCME.

24 Det må indledningsvis konstateres, at CCCME i forlængelse af et spørgsmål fra Retten om de konsekvenser, der skal drages af dom af 21. september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen (C-478/21 P, EU:C:2023:685), der blev afsagt efter den skriftlige forhandling, har erkendt, at søgsmålet ikke kunne antages til realitetsbehandling, for så vidt som det var blevet anlagt i CCCME's eget navn. Efter at være blevet adspurgt herom i retsmødet anførte CCCME, at samtlige klagepunkter i søgsmålet er blevet fremsat både på egne vegne og i medlemmernes interesse. CCCME har som følge heraf ikke fremsat noget særskilt klagepunkt på egne vegne.

25 Hvad dernæst angår CCCME's repræsentation af dennes medlemmer ved domstolene fremgår det af præmis 23 ovenfor, at CCCME i forbindelse med det foreliggende søgsmål har til hensigt at repræsentere de 31 virksomheder, der er opført på listen i bilag A.2 til stævningen, og for hvilke

CCCME har fremlagt dokumenter, der bekræfter deres medlemskab af CCCME. Det fremgår af dette bilag, at disse 31 virksomheder er samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven.

26 For at en sammenslutning gyldigt kan anlægge et søgsmål ved Unionens retsinstanser på vegne af sine medlemmer, kræves det for det første, at de fysiske og juridiske personer, på hvis vegne den handler, er medlemmer af sammenslutningen, for det andet, at den har beføjelse til at anlægge søgsmål på deres vegne, for det tredje, at søgsmålet anlægges på deres vegne, for det fjerde, at mindst et af de medlemmer, på hvis vegne sammenslutningen handler, selv kunne have anlagt et søgsmål, der ville blive antaget til realitetsbehandling, og for det femte, at de medlemmer, på hvis vegne den handler, ikke har anlagt et parallelt søgsmål for Unionens retsinstanser (dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:C:2023:685, præmis 83).

27 I det foreliggende tilfælde har CCCME for det første ført korrekt bevis for de berørte medlemmers tilhørsforhold.

28 For det andet er sammenslutningens formål i de vedtægter, som CCCME har vedhæftet som bilag, formuleret på en sådan måde, at det kan dække et søgsmål, der anlægges med henblik på at forsvare medlemmernes interesser mod handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger (dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 88).

29 For det tredje præciseres det i stævningen, at søgsmålet ligeledes er anlagt på vegne af de berørte medlemmer.

30 For det fjerde kunne de berørte medlemmer have anlagt et søgsmål til prøvelse af den anfægtede forordning. Artikel 263, stk. 4, TEUF fastsætter i denne henseende, at enhver fysisk eller juridisk person på det grundlag, der er omhandlet i denne bestemmelses stk. 1 og 2, kan indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, af retsakter, som berører denne umiddelbart og individuelt, samt af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.

31 I det foreliggende tilfælde er betingelsen om at være umiddelbart berørt opfyldt, idet den anfægtede forordning har umiddelbar indvirkning på retsstillingen for CCCME's medlemmer, og idet medlemsstaternes myndigheder uden nogen skønsmargen skal opkræve den told, der er pålagt ved den anfægtede forordning (jf. i denne retning dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 118 og den deri nævnte retspraksis).

32 Hvad angår spørgsmålet om at være individuelt berørt skal det bemærkes, at ifølge retspraksis har forordninger om indførelse af antidumpingtold ved deres art og rækkevidde en regelskabende karakter, for så vidt som de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed (dom af 28.2.2019, Rådet mod Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis). Denne regelskabende karakter er imidlertid ikke til hinder for, at de nævnte forordninger kan berøre de producenter og eksportører af den pågældende vare individuelt, som tilregnes dumping på grundlag af oplysninger om deres forretningsforhold, såsom de producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at de er

blevet identificeret i Kommissionens retsakter eller er berørt af de forudgående undersøgelser (jf. i denne retning dom af 28.2.2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, præmis 79).

33 Det må i denne forbindelse konstateres, at de berørte medlemmer af CCCME er eksporterende producenter af den pågældende vare, som samarbejdede med Kommissionen i forbindelse med dens undersøgelse, og hvis navne fremgår af det bilag, hvortil der henvises i artikel 1, stk. 2, i den anfægtede forordnings dispositive del. I deres egenskab af andre samarbejdsvillige virksomheder, der er identificeret i dette bilag, pålægges de berørte medlemmer af CCCME, på hvis vegne sammenslutningen har anlagt det foreliggende søgsmål, en antidumpingtold af en bestemt størrelse, som adskiller sig fra størrelsen af den told, der gælder for alle andre ikke-identificerede virksomheder, hvorpå den anfægtede forordning finder anvendelse. De nævnte medlemmer er derfor umiddelbart og individuelt berørt.

34 For det femte har ingen af de berørte medlemmer af CCCME anlagt søgsmål parallelt med det, der behandles i den foreliggende sag.

35 De betingelser for antagelse til realitetsbehandling, der er anført i præmis 26 ovenfor, er derfor opfyldt.

36 Det fremgår imidlertid af retspraksis, at hvis et søgsmål anlagt til prøvelse af en forordning om indførelse af antidumpingtold tiltrædes, medfører det, at denne forordning annulleres, for så vidt som forordningen pålægger sagsøgeren en antidumpingtold, idet nævnte annullation ikke påvirker gyldigheden af andre elementer i denne forordning, navnlig den antidumpingtold, der gælder for andre operatører. Det følger heraf, at for så vidt angår CCCME's repræsentation af sine medlemmer for Retten i forbindelse med det foreliggende søgsmål er det kun de berørte medlemmer af CCCME, på hvis vegne det foreliggende søgsmål er blevet anlagt, der kan begunstiges af en annullation, såfremt Retten tiltræder det søgsmål, som CCCME har anlagt på deres vegne (jf. i denne retning dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 110 og 112). Disse medlemmer er Haining Hisener Trade Co., Ltd, Changshu City Standard Parts Factory Co., Ltd, Ningbo Nanjubaoge Fastener Manufacturing Co. Ltd, Jinan Star Fastener Co., Haiyan Xinglong Fastener Co., Ltd, Zhejiang Excellent Industries Co. Ltd, Zhejiang Channov Auto Parts Co., Ltd, Zhejiang New Shengda Fastener Co., Ltd, Shanghai East Best Foreign Trade Co., Ltd, Lianyungang Suli Hardware Technology Co., Ltd, Yuyao Alfirste Hardware Co., Ltd, Zhejiang Chaoboer Hardware Co., Ltd, Haiyan Shangxin Standarf Parts Co., Ltd, Jiaxing Shangxiang Import and Export Co., Ltd, Zhejiang Tianyuan Metal Products Co., Ltd, Jiashan Xiaohai Metal Products Factory, Jia Xing Tai Cheng Aoto Parts Co., Ltd, Haiyan Yousun Entreprise Co., Ltd, Haiyan Wancheng Fasteners Co., Ltd, EC International (Nantong) Co., Ltd, Jiaxing Zhengying Hardware Co., Ltd, SSF Industrial Co. Limited, Zhe Jiang World Win Fastener Co., Ltd, Haiyan Tianqi Standard Parts Co., Ltd, Jiashan Sanxin Fastener Company Limited, Jiaxing Huanhuan Tong Plastic Industry Co., Ltd, Yuyao Zhenrui Metal Co., Beijing Jinzhaobo High Strength Fastener Co., Ltd, Jiashan Yongxin Fastener Co., Ltd, Haiyan Yihui Hardware Technology Co., Ltd og Shanghai Moregood Hardware Co., Ltd.

37 Det følger heraf, at det foreliggende søgsmål kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det er anlagt af CCCME på vegne af dennes 31 medlemmer, som er nævnt i præmis 36 ovenfor, og som er eksporterende producenter, der samarbejdede med Kommissionen i forbindelse med den undersøgelse, der førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning, af de tre kinesiske

eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, og af de fem andre samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, og som ikke fremlagde nogen attest for deres medlemskab af CCCME.

B. Realiteten

38 Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet fremsat ni anbringender vedrørende for det første en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a), og af princippet om god forvaltningsskik i forbindelse med fastlæggelsen af den normale værdi, for det andet en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, for så vidt som Kommissionen ikke foretog de nødvendige justeringer af dataene vedrørende salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger (herefter »SA&G-omkostningerne«) samt de thailandske producenters fortjeneste, for det tredje en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18, stk. 1, 3 og 4, artikel 6, stk. 8, i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (GATT) (EFT 1994, L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen«), der findes i bilag 1 A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT 1994, L 336, s. 3), og bilag II til antidumpingaftalen (EFT 1994, L 336, s. 118, herefter »bilag II«) ved fastsættelsen af arbejdskraftomkostningerne for to eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, for det fjerde en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 6, ved fastsættelsen af antidumpingmargenen for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, for det femte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3, 5 og 6, sammenholdt med samme forordnings artikel 4, stk. 1, på grund af manglende hensyntagen til forskellen mellem standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer i forbindelse med vurderingen af skaden og årsagssammenhængen, for det sjette en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, og artikel 9, stk. 4, i forbindelse med Kommissionens underbudsanalyse, for så vidt som den kun fastsatte underbuddet for 24% af de stikprøveudtagne EU-producenters produktion, for det syvende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 6, og artikel 9, stk. 4, for så vidt som Kommissionen sammenlignede de kinesiske priser for distributørerne med EU-priserne for slutbrugerne ved vurderingen af prisvirkningerne og fastlæggelsen af skadesmargenen, for det ottende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 5, for så vidt som Kommissionen ikke foretog en objektiv undersøgelse baseret på positivt bevismateriale med hensyn til makroøkonomiske skadesindikatorer, og for det niende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1, 2 og 3, og artikel 20, stk. 2 og 4, og af sagsøgernes ret til forsvar, som Kommissionen begik ved at behandle visse oplysninger fortroligt under den administrative procedure.

1. Det første anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a), og af princippet om god forvaltningsskik

39 Det skal indledningsvis bemærkes, at Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, som de skal undersøge (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis). Domstolsprøvelsen af institutionernes skøn skal således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af

de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

40 Det fremgår endvidere af Domstolens faste praksis, at Rettens kontrol af det bevismateriale, som EU-institutionerne støtter deres konstateringer på, ikke udgør en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som erstatter disse institutioners bedømmelse. Denne kontrol begrænser sig til at efterprøve, om disse elementer er af en sådan art, at de understøtter institutionernes konklusioner. Det tilkommer derfor Retten ikke blot at efterprøve den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, men ligeledes at kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf (jf. dom af 12.5.2022, Kommissionen mod Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).

41 Det skal desuden bemærkes, at fastsættelsen af en vares normale værdi udgør et væsentligt forhold, som skal gøre det muligt at fastlægge, om der foreligger en dumping (dom af 22.3.2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, præmis 19, og af 1.10.2014, Rådet mod Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, præmis 20).

42 Det fremgår ikke desto mindre af fast retspraksis, at EU-institutionerne har et vidt skøn ved fastsættelsen af normalværdien i lande uden markedsøkonomi (jf. dom af 19.9.2019, Zhejiang Jndia Pipeline Industry mod Kommissionen, T-228/17, EU:T:2019:619, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis), og at valget af et passende repræsentativt land i dette øjemed ligeledes er omfattet af det vide skøn, som EU-institutionerne har inden for den fælles handelspolitik. Kommissionens skønsmargen er imidlertid blevet begrænset inden for rammerne af grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a), derved, at det valgte land skal have et økonomisk udviklingsniveau svarende til eksportlandets (jf. i denne retning dom af 21.6.2023, Guangdong Haomei New Materials og Guangdong King Metal Light Alloy Technology mod Kommissionen, T-326/21, EU:T:2023:347, præmis 127 og den deri nævnte retspraksis).

43 Det er ligeledes blevet fastslået, at det skulle undersøges, om Kommissionen havde undladt at tage hensyn til omstændigheder, som var væsentlige eller relevante for at fastslå, om det valgte land var egnet, og om oplysningerne i sagen var blevet bedømt med den omhu, som krævedes, for at normalværdien for det pågældende produkt kunne anses for fastsat på en hensigtsmæssig og ikke-urimelig måde. Denne retspraksis kan overføres til situationer, hvor forekomsten af væsentlige fordrejninger i eksportlandet berettiger anvendelsen af data fra et passende repræsentativt land til beregning af den normale værdi, hvilket tillige indebærer en undersøgelse af komplekse økonomiske og politiske situationer (jf. dom af 21.6.2023, Guangdong Haomei New Materials og Guangdong King Metal Light Alloy Technology mod Kommissionen, T-326/21, ECLI:EU:T:2023:347, præmis 128 og den deri nævnte retspraksis).

44 Det er i lyset af disse principper, at sagsøgernes første anbringende om beregningen af den pågældende vares normale værdi, som består af fem led, skal undersøges.

a) Det første led om valget af Thailand som et passende repræsentativt land som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, med henblik på at beregne den pågældende vares normale værdi

45 Med det første anbringendes første led har sagsøgerne gjort gældende for det første, at Kommissionen ikke burde have anvendt Thailand som et passende repræsentativt land i forbindelse med den foreliggende undersøgelse på grund af importen til dette land af valsetråd af særlig kvalitet fra Japan, for det andet, at den database, som Kommissionen anvendte ved beregningen af SA&G-omkostningerne og fortjenesten, ikke var valgt korrekt, og for det tredje, at Kommissionen burde have justeret oplysningerne for at beregne den normale værdi så tæt som muligt på produktionsværdierne for de kinesiske eksporterende producenter, der indgik i stikprøven.

1) Priserne på de råmaterialer, der er nødvendige for at fremstille den pågældende vare i Thailand

46 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen ikke burde have anvendt Thailand som »passende repræsentativt land« som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, på grund af prisen på valsetråd af høj kvalitet indført fra Japan til Thailand, som er et råmateriale til fremstilling af den pågældende vare. De har anført, at CCCME under den administrative procedure havde fremlagt en lang række oplysninger og beviser, der indikerede, at importpriserne fra Thailand ikke svarede til de prøveudtagne kinesiske producenters produktionsomkostninger, eftersom disse producenter næsten kun eksporterede standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer til EU og meget få specielle skruer, bolte, møtrikker og lignende varer. Valsetråd af særlig kvalitet fra Japan anvendes derimod til særlige formål og ikke til fremstilling af standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ikke foretog en korrekt undersøgelse af den betydelige prisforskel på 17% mellem den japanske eksport til henholdsvis Thailand og de øvrige fem største eksportlande.

47 Efter sagsøgernes opfattelse er produktionsomkostningerne i Thailand ikke »tilsvarende« i forhold til de kinesiske eksporterende producenters omkostninger som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a). Kommissionen tilsidesatte ligeledes princippet om god forvaltningsskik ved at pålægge dem en alt for stor bevisbyrde.

48 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumentation. Kommissionen har i øvrigt gjort gældende, at sagsøgerne ikke har underbygget klagepunktet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, og at det derfor skal afvises.

i) Formaliteten med hensyn til klagepunktet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik

49 Som svar på et spørgsmål fra Retten om formaliteten med hensyn til det klagepunkt, som Kommissionen har fremsat i svarskriftet, præciserede sagsøgerne i retsmødet, at klagepunktet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik vedrører den alt for store bevisbyrde, som Kommissionen pålagde dem, for så vidt som de havde forklaret nærmere, hvorfor de oplysninger, som Kommissionen havde taget hensyn til, ikke var de mest hensigtsmæssige, og havde fremlagt tilstrækkelige oplysninger.

50 Det følger nemlig af princippet om god forvaltningsskik, som hører til EU-rettens almindelige grundsætninger, at den bevisbyrde, som i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a), kan påhvile de eksporterende producenter, ikke må være urimelig (jf. analogt dom af 21.6.2023, Guangdong Haomei New Materials og Guangdong King Metal Light Alloy Technology mod Kommissionen, T-326/21, EU:T:2023:347, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).

51 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt klagepunktet om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik kan antages til realitetsbehandling, er det derfor tilstrækkeligt at bemærke, at dette klagepunkt er underbygget af den argumentation, som sagsøgerne har fremført i forbindelse med det første anbringendes første led, hvormed de har anfægtet valget af Thailand som et passende repræsentativt land som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, til trods for de oplysninger, som de har fremlagt for Kommissionen, og hvoraf det fremgår, at det pågældende land ikke udgjorde et passende repræsentativt land til beregning af den pågældende vares normale værdi.

52 Kommissionens formalitetsindsigelse skal følgelig forkastes.

ii) Spørgsmålet om, hvorvidt valget af Thailand som et passende repræsentativt land til beregning af den pågældende vares normale værdi var velbegrundet

53 Grundforordningens artikel 2, stk. 6a, bestemmer følgende:

»a) Såfremt det ved anvendelsen af dette eller enhver anden relevant bestemmelse i nærværende forordning fastslås, at det ikke er hensigtsmæssigt at anvende priserne og omkostningerne på hjemmemarkedet i dette land på grund af, at der foreligger væsentlige fordrejninger i den i litra b) anvendte betydning, beregnes den normale værdi på grundlag af produktions- og salgsomkostninger, der afspejler ikke-fordrejede priser eller referenceværdier, efter følgende regler.

Kommissionens kilder kan omfatte:

– tilsvarende produktions- og salgsomkostninger i et passende repræsentativt land med et økonomisk udviklingsniveau svarende til eksportlandets, forudsat at de relevante data er umiddelbart tilgængelige; når der er flere end et af et sådant land, gives der, når det er relevant, fortrinsret til lande, der har et passende niveau af social beskyttelse og miljømæssig beskyttelse

– hvis den finder det hensigtsmæssigt, ikke-fordrejede internationale priser, omkostninger eller benchmarks, eller

– interne omkostninger, men kun i det omfang, hvor det er fastslået, at de ikke er fordrejede, på grundlag af nøjagtig og relevant dokumentation, herunder i rammeværket for bestemmelser for interesserede parter i litra c).

Uden at det berører artikel 17 sker denne bedømmelse særskilt for hver enkelt eksportør og producent.

Den beregnede normale værdi skal indbefatte et ikke-fordrejet og rimeligt beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste.

b) Betydelige fordrejninger er de fordrejninger, der finder sted, når indberettede priser eller omkostningerne, herunder omkostninger til råmaterialer og energi, ikke udspringer af frie markedskræfter, fordi de er blevet påvirket af væsentlig statslig indgriben. Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger væsentlige fordrejninger, skal der bl.a. tages hensyn til mulig påvirkning fra et eller flere af følgende forhold:

– at det pågældende marked i vid udstrækning dækkes af virksomheder, der drives under ejerskab, kontrol, politisk tilsyn eller politisk vejledning fra eksportlandets myndigheders side

– statslig tilstedeværelse i virksomheder, som muliggør statslig indgriben med hensyn til priser eller omkostninger

– politiske tiltag eller foranstaltninger, der særbehandler til fordel for leverandører på hjemmemarkedet eller på anden måde påvirker de frie markedskræfter

– manglende eller diskriminerende anvendelse af eller utilstrækkelig håndhævelse af konkurs-, selskabs- eller formueret

– at lønomkostninger skævvrides

– adgang til finansiering fra institutioner, der gennemfører offentlige politiske målsætninger eller på anden måde ikke handler uafhængigt af staten.

[…]«

54 Ifølge 220. betragtning til den anfægtede forordning baserede Kommissionen sit valg af et passende repræsentativt land på tre kriterier, nemlig et økonomisk udviklingsniveau svarende til Kinas, produktion af den pågældende vare i nævnte land og tilgængeligheden af relevante offentlige data.

55 I løbet af undersøgelsen fremlagde Kommissionen to sagsnotater om kilderne til beregning af den normale værdi, som interesserede parter blev opfordret til at fremsætte bemærkninger til. Det fremgår af det notat, der blev fremlagt den 5. februar 2021 (herefter »det første notat«), at Kommissionen havde påvist en betydelig produktion af den pågældende vare i otte lande med et økonomisk udviklingsniveau svarende til Kinas, men at det kun var lykkedes for den at finde relevante umiddelbart tilgængelige data for Brasilien, Rusland, Tyrkiet og Thailand. Ifølge 223. betragtning til den anfægtede forordning bekræftede Kommissionen i det sagsnotat, der blev fremlagt den 4. maj 2021 (herefter »det andet notat«), at der ligeledes forelå data for Malaysia.

56 I forbindelse med analysen af dataene om importen til de fem potentielle repræsentative lande påpegede Kommissionen, at mere end 75% af importen af det råmateriale, der anvendes ved fremstillingen af den undersøgte vare, til Brasilien og Malaysia blev indkøbt i Kina og i ikke-WTO-lande, der er opført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/755 af 29. april 2015 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande (EUT 2015, L 123, s. 33). Da priserne på denne import kunne være påvirket af fordrejninger og også risikerede at fordreje de resterende importmængder, analyserede Kommissionen disse importmængder i forhold til de absolutte mængder og priser og konkluderede, at Brasilien og Malaysia havde et sæt umiddelbart tilgængelige data af lavere kvalitet til beregning af ikke-fordrejede værdier. Rusland blev ikke taget i betragtning, eftersom ingen af de interesserede

parter havde udtalt sig til fordel for dette land. Thailand blev foretrukket frem for Tyrkiet, hvilket både skyldtes Thailands større importmængder for de fire vigtigste råmaterialer, der anvendes til fremstilling af den undersøgte vare, og dets lavere importafgifter for disse produktionsfaktorer.

57 Kommissionen opfordrede de interesserede parter til at fremsætte bemærkninger og foreslå offentligt tilgængelige oplysninger om ikke-fordrejede værdier for hver produktionsfaktor. Det fremgår af sagsakterne, at sagsøgerne og navnlig CCCME og de tre kinesiske eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, i deres egenskab af interesserede parter kunne få adgang til Kommissionens sagsakter og fremsætte bemærkninger til valget af et passende repræsentativt land.

58 Som svar på CCCME's bemærkninger om den betydelige tilstedeværelse af, hvad den betegnede som råmaterialer af høj kvalitet fra Japan, analyserede Kommissionen de japanske eksportpriser for de fire vigtigste råmaterialer for at finde ud af, om der fandtes fordrejninger, som tydede på, at importen fra Japan til Thailand ikke var underlagt markedsreglerne. Det fremgår af 232. betragtning til den anfægtede forordning, at Thailand i undersøgelsesperioden var et af de fem største eksportmarkeder for Japan og tegnede sig for 17% af den samlede japanske eksport af disse materialer, mens de fem største eksportlande, bortset fra Kina, tegnede sig for over 60% af den japanske eksport. Den gennemsnitlige eksportpris til Thailand var 17% højere end den gennemsnitlige eksportpris til de øvrige fem største eksportlande. Kommissionen konkluderede, at de japanske eksportpriser til Thailand ikke var urimeligt høje eller ikke-repræsentative. Kommissionen fastslog som følge heraf, at den japanske eksport til Thailand ikke kunne rejse tvivl om denne eksports repræsentative karakter med henblik på undersøgelsen af den pågældende vare.

59 Det skal derfor undersøges, om Kommissionen i det foreliggende tilfælde anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at Thailand udgjorde et passende repræsentativt land til beregning af den undersøgte vares normale værdi. Henset til, at bevisbyrden påhviler sagsøgerne, som skal fremlægge afgørende beviselementer til støtte for deres påstande, skal det i denne sammenhæng efterprøves, om sagsøgerne er fremkommet med beviselementer, der kan godtgøre, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 39 ovenfor, ved at vælge Thailand som et passende repræsentativt land (jf. i denne retning dom af 21.6.2023, Guangdong Haomei New Materials og Guangdong King Metal Light Alloy Technology mod Kommissionen, T-326/21, EU:T:2023:347, præmis 131 og den deri nævnte retspraksis).

60 Det skal indledningsvis konstateres, at sagsøgerne i den foreliggende sag ikke har anfægtet Kommissionens konklusioner i den anfægtede forordning, hvorefter den dokumentation, der fandtes ved indledningen af undersøgelsen, tydede på, at der forelå væsentlige fordrejninger i Kina som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra b). De har heller ikke bestridt, at Thailand generelt har et udviklingsniveau svarende til Kinas.

61 I denne forbindelse skal det i første række bemærkes, at Kommissionen opfordrede samtlige kinesiske eksporterende producenter til at indsende oplysninger om de inputmaterialer, der anvendes ved fremstilling af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer med henblik på at beregne den pris, som en producent af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer ville betale i Thailand for de råmaterialer, der blev leveret til fabrikken. Ved definitionen af de råmaterialer, der er nødvendige for at fremstille den undersøgte vare, anvendte Kommissionen metoden i det globale harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem, der er udarbejdet af Toldsamarbejdsrådet, nu Verdenstoldorganisationen, hvorefter den fastlagde de relevante koder i

det harmoniserede system (HS). Kommissionen forklarede, at den var nødt til at foretage tilnærmelser baseret på de oplysninger, som den rådede over, for at fastsætte ikke-fordrejede priser på de relevante råmaterialer i det passende repræsentative land.

62 Som sagsøgerne bekræftede i retsmødet, har de altså ikke som sådan anfægtet fastlæggelsen af de HS-koder, som angiver, hvilke råmaterialer der er nødvendige for at fremstille den pågældende vare. Kommissionen godtgjorde imidlertid, hvilket sagsøgerne ikke har modsagt, at denne metode krævede en vis grad af tilnærmelse, eftersom råmaterialer af forskellig kvalitet kunne henhøre under den samme HS-kode i forskelligt omfang. Det er derfor vanskeligt at sikre fuldstændig overensstemmelse mellem HS-koderne for de enkelte producenter.

63 Sagsøgerne har derimod gjort gældende, at Kommissionen burde have justeret de oplysninger, som den rådede over, og bl.a. burde have set bort fra de værdier, der vedrørte importen af valsetråd fra Japan til Thailand, eftersom denne valsetråd er af bedre kvalitet end den, der anvendes af de stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenter, og forhøjer den pris, der svarer til den undersøgte vares normale værdi, på urimelig vis.

64 Sagsøgerne har defineret valsetråd af høj kvalitet som værende forbundet med ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, eftersom disse typisk er beregnet til sektorer, der har brug for varer af bedre kvalitet. I denne henseende skal det imidlertid for det første fastslås, at der selv inden for de sektorer, hvortil de har henvist, bl.a. bilindustrien og luftfartsindustrien, både kan anvendes standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. Det fremgår under alle omstændigheder af definitionen af den vare, der var genstand for Kommissionens undersøgelse, at denne undersøgelse både omfattede standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer.

65 For det andet har sagsøgerne ikke dokumenteret, at der – udtrykt i procent – specifikt forekommer valsetråd af særlig kvalitet i standard- eller ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. De har i denne forbindelse gjort gældende, at repræsentanter for European Fasteners Distributor Association (herefter »EFDA«) aflagde besøg på de thailandske fabrikker, og at det fremgår af disse repræsentanters vidneudsagn, at der anvendes valsetråd af særlig kvalitet i den thailandske bilindustri. Dette kan imidlertid ikke betragtes som et pålideligt og objektivt bevis for, at alle thailandske producenter af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer udelukkende fremstillede sådanne varer. Det skal nemlig herved bemærkes, at Kommissionen under undersøgelsen skal sikre sig, at de oplysninger, som interesserede parter meddeler, og som lægges til grund for de afgørelser, der træffes, er korrekte. Når der er tale om indførelse af antidumpingforanstaltninger, er denne kontrolforpligtelse udtryk for et mere generelt princip, hvorefter enhver myndighed, uanset dens vide skønsbeføjelse, skal foretage en nøje undersøgelse og lægge beviser af tilstrækkelig kvalitet til grund for sin vurdering (jf. i denne retning dom af 3.12.2019, Yieh United Steel mod Kommissionen, T-607/15, EU:T:2019:831, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

66 For det tredje må det konstateres, at sagsøgerne ikke fremlagde konkrete beviser, som Kommissionen kunne anvende, vedrørende den mængde valsetråd, der indgik i ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. Som Kommissionen har anført, var sagsøgerne ikke i stand til at bevise, at de kinesiske eksporterende producenter af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer ikke anvendte valsetråd af særlig kvalitet. Som det fremgår af bilag B.1 til svarskriftet, som sagsøgerne ikke har anfægtet, var Kina i øvrigt det største eksportland for valsetråd under de relevante koder i Japan i 2020. Japansk valsetråd »af særlig kvalitet« blev således ligeledes importeret til Kina i store mængder.

67 Kommissionen forklarede desuden i 301. betragtning til den anfægtede forordning, at skruer, bolte, møtrikker og lignende varer til bilindustrien ifølge fortrolige data, der blev fremlagt af en af de interesserede parter, tegnede sig for mindre end 50% af den samlede efterspørgsel efter industrielle skruer, bolte, møtrikker og lignende varer i Thailand i 2018, og at der således var en efterspørgsel efter råmaterialer til både standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer i Thailand.

68 Sagsøgerne underbyggede således ikke deres påstand om, at importen fra Japan hovedsagelig bestod af import af valsetråd af særlig kvalitet. Selv om et råmateriale er af bedre kvalitet og dermed dyrere, er dette under alle omstændigheder ikke tilstrækkeligt til at rejse tvivl om, hvorvidt denne oplysning er nøjagtig eller korrekt. Dette indebærer derfor ikke, at der skal ses bort fra denne oplysning i forbindelse med beregningen.

69 For det fjerde fremlagde sagsøgerne tabeller over »produktionsfaktorer«, som viste prisforskellene for de forskellige typer valsetråd. Der blev imidlertid ikke fremlagt konkrete beviser vedrørende fordelingen af disse trådtyper i forbindelse med fremstillingen af den pågældende vare. Oplysningerne kan som følge heraf vedrøre varer, der ikke er omfattet af undersøgelsen. Tabellerne udgør derfor ikke et tilstrækkeligt bevis til at rejse tvivl om de værdier, som Kommissionen lagde til grund.

70 Under alle omstændigheder omfatter de relevante HS-koder, som det fremgår af præmis 61 ovenfor, typer og kvaliteter af råmaterialer, der ikke anvendes til fremstilling af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer. Dette er i tråd med den metode, som Kommissionen valgte inden for rammerne af den vide skønsmargen, som den har ved fastsættelsen af et passende repræsentativt land som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a. Selv om den nævnte artikel indeholder visse kriterier for valget af land, fremgår det nemlig ikke, hvilken præcis metode Kommissionen bør anvende, når den beregner den undersøgte vares normale værdi på grundlag af oplysninger vedrørende et andet land end det, der er umiddelbart berørt af undersøgelsen.

71 Det skal i øvrigt bemærkes, at den pågældende vares normale værdi blev beregnet på grundlag af den samlede import til Thailand og ikke kun på grundlag af importen fra Japan. Ifølge 301. betragtning til den anfægtede forordning tegnede den thailandske import af de fire vigtigste råmaterialer fra Japan sig kun for ca. 33% af den samlede import af disse materialer.

72 Hvad for det femte angår sagsøgernes argument om, at den gennemsnitlige japanske eksportpris til Thailand var 17% højere end den gennemsnitlige eksportpris til de øvrige fem største eksportlande, fremgår det af 232. betragtning til den anfægtede forordning, at Thailand tegnede sig for 17% af den samlede japanske eksport af disse materialer, mens de fem største eksportlande, bortset fra Kina, tegnede sig for over 60% af den japanske eksport. Den gennemsnitlige eksportpris til Thailand var imidlertid 17% højere end den gennemsnitlige eksportpris til de øvrige fem største eksportlande. Kommissionen fastslog, at dette ikke viste, at det var nødvendigt at se bort fra de japanske oplysninger, eftersom de japanske eksportpriser til Thailand ikke var urimeligt høje eller ikke-repræsentative. Da Kommissionen blev adspurgt herom i retsmødet, svarede den, at de japanske priser over for Thailand blot lå i den øverste del af intervallet. Der foreligger nemlig intet bevis, som gør det muligt at konstatere, at denne forskel på de japanske eksportpriser til Thailand, sammenholdt med de øvrige lande ikke svarer til den klassiske markedsmekanisme, og at rejse tvivl om valget af Thailand som et passende repræsentativt land.

73 Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 59 ovenfor, påhvilede det under alle omstændigheder sagsøgerne at fremlægge tilstrækkelige beviser til at godtgøre, at denne forskel havde direkte indvirkning på beregningen af den undersøgte vares normale værdi. I denne henseende skal det i øvrigt fastslås, at sagsøgerne til trods for deres argumentation herom ikke har bevist, at Kommissionen anvendte fordrejede oplysninger, dvs. manipulerede oplysninger eller oplysninger, der ikke svarede til virkeligheden.

74 Hvad i anden række angår spørgsmålet om, hvorvidt de thailandske omkostninger svarede til de omkostninger, der var afholdt af de stikprøveudtagne eksporterende producenter, skal det bemærkes, at Kommissionen ifølge 198. betragtning til den anfægtede forordning konstaterede, at den kinesiske industri for skruer, bolte, møtrikker og lignende varer nød godt af statslig vejledning og indgriben vedrørende stål, som er det vigtigste råmateriale til fremstilling af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer. Kommissionen konkluderede derfor i 206. betragtning til den anfægtede forordning, at omkostningerne ved input og navnlig råmaterialer ligeledes var påvirket af væsentlige fordrejninger.

75 Det fremgår i denne forbindelse af retspraksis, at Kommissionens vide skøn med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger ligeledes indebærer, at den skal vurdere de faktiske, retlige og politiske forhold i det pågældende land for at afgøre, om en eksportør handler på markedsvilkår uden nogen omfattende statslig indgriben (dom af 11.9.2014, Gold East Paper og Gold Huasheng Paper mod Rådet, T-443/11, EU:T:2014:774, præmis 163).

76 Kommissionen skal ganske vist beregne den undersøgte vares normale værdi, som den ville have været for de eksporterende producenter i det pågældende land, hvis der ikke forelå fordrejninger. Det fremgår imidlertid klart af ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 6a, at den normale værdi udelukkende beregnes på grundlag af oplysningerne vedrørende det valgte repræsentative land. Kommissionen anlagde derfor ikke et åbenbart urigtigt skøn, da den fastsatte den normale værdi under hensyntagen til omkostningerne til råmaterialer for thailandske producenter af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer.

77 Da Kina, som det fremgår af retspraksis, er en af verdens største økonomier, ville det i øvrigt være urimeligt at kræve, at Kommissionen skulle anvende et land med en tilsvarende økonomi som repræsentativt land (jf. i denne retning og analogt dom af 21.6.2023, Guangdong Haomei New Materials og Guangdong King Metal Light Alloy Technology mod Kommissionen, T-326/21, EU:T:2023:347, præmis 135). Det følger heraf, at Kommissionen inden for rammerne af sin vide skønsmargen kan foretage visse tilnærmelser ved beregningen af den normale værdi, såfremt disse tilnærmelser er begrundet i de oplysninger, som den råder over. Som Kommissionen har gjort gældende, kræver anvendelsen af HS-koder, at der foretages tilnærmelser, eftersom disse ikke fuldt ud afspejler det nøjagtige andele af råmaterialer, som de stikprøveudtagne eksporterende producenter anvender.

78 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den i 303. betragtning til den anfægtede forordning konkluderede, at de thailandske producenters oplysninger – i mangel af mere underbyggede data om, hvor stor en del af de importerede råmaterialer fra Japan der var bestemt til ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, og hvordan råmaterialer af særlig kvalitet kunne udskilles under de fire HS-koder, og under hensyntagen til efterspørgslen efter råmaterialer til fremstilling af standard- og ikke standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer i Thailand – kunne anvendes ved beregningen af den pågældende vares normale værdi.

2) Repræsentativiteten af beregningen af SA&G-omkostningerne og fortjenesten

79 Sagsøgerne har gjort gældende, at oplysningerne vedrørende de SA&G-omkostninger og den fortjeneste, som Kommissionen beregnede, ikke svarer til oplysningerne fra de stikprøveudtagne kinesiske producenter, og at de nævnte oplysninger derfor ikke er repræsentative.

80 I denne forbindelse har sagsøgerne for det første anført, at tre af de fem thailandske producenter, som Kommissionen udvalgte, ikke fremstiller den undersøgte vare. Topy Thailand fremstiller nemlig ikke skruer eller bolte, og de trykskiver, der fremstilles, svarer ikke til det pågældende produkt. Til gengæld fremstiller ingen af de kinesiske producenter, der indgik i stikprøven, underlagsskiver, dvs. varer, der adskiller sig væsentligt fra skruer og bolte. Det blev i øvrigt bekræftet under EFDA's besøg, at Topy Thailand ikke fremstillede den undersøgte vare. Desuden fremstiller Thaisin hovedsageligt specielle skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, og endelig fremstiller S.J Screwthai hovedsageligt varer, der ikke svarer til den pågældende vare.

81 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at Dun & Bradstreets data (herefter »D&B-dataene«) om thailandske producenter, som Kommissionen anvendte ved beregningen af SA&G-omkostningerne og fortjenesten, ikke er pålidelige. De nævnte data adskiller sig nemlig fra de Orbis-data, der blev anvendt i forbindelse med andre antidumpingundersøgelser. Disse forskelle gør oplysningerne mindre pålidelige. Sagsøgerne har navnlig påpeget, at hvis D&B-dataene vedrører Topy-koncernen og ikke koncernens thailandske enhed, er de ikke repræsentative.

82 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgernes argumentation bør forkastes.

83 I henhold til artikel 2, stk. 6a, litra a), skal den normale værdi, når denne beregnes på grundlag af de tilsvarende produktions- og salgsomkostninger i et passende repræsentativt land, indbefatte et ikke-fordrejet og rimeligt beløb til dækning af SA&G-omkostninger samt fortjeneste.

84 Sagsøgerne har i første række anfægtet valget af thailandske producenter, som Kommissionen lagde til grund ved beregningen af SA&G-omkostningerne og fortjenesten.

85 Det fremgår i denne henseende af 244. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen, efter at CCCME og EFDA havde bestridt, at de thailandske producenter, der var blevet udvalgt i det andet notat, var egnede, gennemgik de foreliggende oplysninger om de seks thailandske virksomheder, hvis data skulle anvendes. Kommissionen konkluderede for det første, at Topy Thailand fremstillede underlagsskiver, der hørte under varedækningen, og andre varer, der ikke var omfattet af undersøgelsen, og bevarede derfor denne virksomhed i analysen. Kommissionen konkluderede for det andet, at TR Formac ikke havde noget produktionsanlæg i Thailand, og valgte i sidste ende at udelukke denne virksomhed fra analysen. Kommissionen konkluderede for det tredje, at S.J Screwthai var en ankerboltproducent og også fremstillede skruer, ankre til beton og underlagsskiver. Kommissionen anførte, at ankre, navnlig når de blev kombineret med bolte eller skruer, var omfattet af undersøgelsen. Kommissionen konstaterede, at virksomheden også fremstillede en række andre skruer, bolte, møtrikker og lignende varer (f.eks. skruer og underlagsskiver), og bevarede den derfor i analysen. Kommissionen konkluderede for det fjerde, at Thaisin Metals Industries Co., Ltd var en producent af boltskruer, der også fremstillede selvskærende skruer, maskinskruer, sekskantbolte og skruer med indvendig sekskant til en række forskellige sektorer. Da denne virksomheder fremstillede flere typer skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, herunder ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, bevarede Kommissionen denne virksomhed i analysen.

86 Ifølge 307. betragtning til den anfægtede forordning bekræftede Kommissionen efter den endelige fremlæggelse af oplysninger som svar på bemærkninger modtaget af de interesserede parter, herunder CCCME, der havde anmodet om udelukkelse af finansielle data vedrørende visse thailandske virksomheder, der ansås for at fremstille den undersøgte vare, at disse virksomheder fremstillede flere typer skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, som hørte under den undersøgte vare. Topy Thailands websted viste nærmere bestemt, at virksomheden fremstillede standardunderlagsskiver, som var en del af den undersøgte vare, og ikke kun trykskiver, som det var blevet påstået. Kommissionen bekræftede derfor, at de udvalgte virksomheder i Thailand direkte eller indirekte beskæftigede sig med fremstilling og salg af den undersøgte vare.

87 Det skal i denne forbindelse først bemærkes, at underlagsskiver, som det fremgår af præmis 9 ovenfor, henhører under de skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, der var omfattet af undersøgelsen.

88 Det fremgår endvidere af 63. og 70. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 17, stk. 1, blandt de 92 kinesiske eksporterende producenter, som havde afgivet de oplysninger, der blev anmodet om i indledningsmeddelelsen, og indvilget i at indgå i stikprøven, udvalgte tre eksporterende producenter eller grupper af eksporterende producenter, som tegnede sig for den største eksportmængde, der med rimelighed kunne undersøges inden for den tid, der var til rådighed. De specifikke varetyper, der blev produceret af de udvalgte virksomheder, var ikke et kriterium ved denne udvælgelse, eftersom alle typer skruer, bolte, møtrikker og lignende varer blev betragtet som én og samme vare i forbindelse med undersøgelsen.

89 Det fremgår nemlig af grundforordningens artikel 17, stk. 1, at i tilfælde, hvor antallet af producenter, eksportører eller importører i Unionen, varetyper eller transaktioner er stort, kan undersøgelsen begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, der foreligger på tidspunktet for udvælgelsen, eller til den største producerede, solgte eller eksporterede mængde, der kan anses for repræsentativ, og som med rimelighed kan undersøges inden for den tid, der er til rådighed.

90 Det er ubestridt, at grundforordningens artikel 17 giver Kommissionen mulighed for at udtage stikprøver, navnlig i tilfælde, hvor antallet af eksporterende producenter er stort. Sagsøgerne har endvidere ikke anfægtet sammensætningen af stikprøven af de kinesiske eksporterende producenter og dens repræsentative karakter.

91 Sagsøgerne har endelig ikke forklaret, hvorfor de forskellige produktionsprocesser for skruer, bolte, møtrikker og lignende varer nødvendigvis indebærer en væsentlig omkostningsforskel med hensyn til SA&G-omkostningerne. Det skal herved bemærkes, at grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a), fastsætter, at beregningen af den normale værdi skal indbefatte et ikke-fordrejet og rimeligt beløb til dækning af SA&G-omkostninger og andre fortjenester. Det fremgår således af denne bestemmelse, at de oplysninger, som Kommissionen anvender, kun er relevante, hvis de er repræsentative for de virksomheder, der fremstiller de undersøgte varer. Underlagsskiver falder imidlertid ind under definitionen af den pågældende vare, selv om de ikke fremstilles af de tre kinesiske eksporterende producenter, der indgik i stikprøven.

92 Eftersom Kommissionen fastslog, at alle skruer, bolte, møtrikker og lignende varer udgjorde én og samme vare, og at stikprøven blev udtaget i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i grundforordningen, kan argumentet om, at der skal ses bort fra oplysningerne fra en thailandsk producent af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, som var omfattet af undersøgelsen, men

som ikke svarede nøjagtigt til dem, der blev fremstillet af de tre stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenter, som følge heraf ikke tiltrædes. Det har derfor ingen betydning for repræsentativiteten af beregningen af de SA&G-omkostninger og den fortjeneste, der er knyttet til den undersøgte vares normale værdi, at de sidstnævnte producenter ikke fremstiller underlagsskiver.

93 Som Kommissionen har gjort gældende, er det i øvrigt vanskeligt for den i forbindelse med undersøgelser som den, der er omhandlet i den foreliggende sag, hvor den fastsætter den normale værdi på grundlag af oplysninger fra et passende repræsentativt land, at tilvejebringe kvalitative og tilgængelige oplysninger, som er fuldt kalibrerede til stikprøven af eksporterende producenter. Repræsentativiteten af de thailandske producenters referenceoplysninger skal under alle omstændigheder vurderes på nationalt plan i det land, hvis varer sælges til dumpingpriser, og ikke kun i forhold til den enkelte eksporterende producent, der – individuelt betragtet – indgår i stikprøven. Kommissionen forklarede, at de ikke-fordrejede og rimelige beløb til dækning af SA&G-omkostninger og fortjeneste generelt blev fastsat ud fra en grundig undersøgelse af alle potentielt relevante virksomheder i alle potentielt passende repræsentative lande med støtte i de databaser, som den havde adgang til. Disse oplysninger vedrører som regel en virksomhed som helhed og er næsten aldrig begrænset til den pågældende vare.

94 Hvad specifikt angår Topy Thailand fremgår det under alle omstændigheder af virksomhedens websted, at den fremstiller standardunderlagsskiver, som er en del af den undersøgte vare.

95 Sagsøgerne har anfægtet disse vurderinger, for så vidt som Topy Thailands websted kun viser trykskiver, som adskiller sig fra de underlagsskiver, der »anvendes sammen med en skrue og en møtrik«, og som er omfattet af Kommissionens undersøgelse. EFDA, der har et indgående kendskab til de thailandske producenter, bekræftede desuden, at Topy Thailand ikke fremstillede det pågældende produkt. Som det fremgår af præmis 65 ovenfor, kan sådanne udokumenterede besøg imidlertid ikke udgøre et tilstrækkeligt bevis til at rejse tvivl om Kommissionens konklusioner vedrørende den pågældende thailandske producents repræsentativitet.

96 Hvad i anden række angår den database, der blev anvendt til at indsamle de relevante oplysninger om de thailandske producenter, skal det indledningsvis bemærkes, at fastlæggelsen af en rimelig margen for SA&G-omkostningerne og fortjenesten ikke udgør en undtagelse i forhold til anvendelsen af den retspraksis, der er nævnt i præmis 39 ovenfor, ifølge hvilken Kommissionen råder over vide skønsmæssige beføjelser på området for handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger, således at Unionens retsinstanser blot skal foretage en begrænset prøvelse. Denne fastlæggelse indebærer således nødvendigvis komplekse økonomiske vurderinger (dom af 10.4.2019, Jindal Saw og Jindal Saw Italia mod Kommissionen, T-301/16, EU:T:2019:234, præmis 132) og en analyse af de oplysninger, som Kommissionen råder over (jf. i denne retning dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 180).

97 Såfremt sagsøgerne vil anfægte pålideligheden af de oplysninger, som Kommissionen anvendte ved beregningen af de SA&G-omkostninger og den fortjeneste, der blev tilføjet til den pågældende vares normale værdi, skal de således underbygge deres udsagn med forhold, som konkret kan rejse tvivl om pålideligheden af den metode eller de oplysninger, som denne institution har anvendt (jf. i denne retning dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 178 og den deri nævnte retspraksis).

98 I denne forbindelse kan sagsøgerne, såfremt de ønsker at få medhold, ikke udelukkende fremlægge alternative tal, eksempelvis tal opnået fra en anden database, men skal fremlægge oplysninger, der kan rejse tvivl om de oplysninger, som Kommissionen har fremlagt (jf. i denne retning dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 179).

99 Det må herved konstateres, at sagsøgerne under undersøgelsen modtog forklaringer vedrørende hvert af deres stridspunkter. Det fremgår nemlig af 241. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen i de åbne sagsakter tilføjede udtræk fra D&B-databasen om virksomhederne i Thailand, og at disse udtræk indeholdt links til D&B's websted, hvor der henvises til den generelle metode, nemlig indsamling af balance, resultatopgørelse og nøgletal for en række virksomheder i hele verden, pr. land, herunder forklaringer på disse nøgletal.

100 I 308. betragtning til den anfægtede forordning forkastede Kommissionen indsigelsen om, at D&B-dataene var upålidelige, hvilket kom til udtryk ved, at det overskud, der var opnået af Topy-koncernen, lignede det, der var opnået af Topy Thailand. Kommissionen forklarede nemlig, at Topy-koncernens konsoliderede overskud var et resultat af koncernens indtægter og omkostninger i forhold til parter uden for koncernen, og at det koncerninterne overskud blev udlignet i regnskabet på koncernniveau. En sådan lighed er derfor ikke usædvanlig.

101 Det fremgår endelig af 309. betragtning til den anfægtede forordning, at uoverensstemmelserne mellem oplysningerne i Orbis- og D&B-databaserne kan være resultatet af forskellige beskrivelser af de finansielle oplysninger, der indsamles af databasen, eller forskellige niveauer af virksomhedens eller koncernens rapporter og derfor ikke rejser tvivl om dataenes pålidelighed. Kommissionen forkastede som følge heraf CCCME's argument om, at de pågældende data kun var pålidelige, for så vidt som de var blevet offentliggjort. Når dette er sagt, forklarede Kommissionen, at den anvendte procentsatser frem for absolutte tal. Disse data sikrer en mere præcis og rimelig tilnærmelse.

102 Det fremgår under alle omstændigheder af retspraksis, at lovligheden af en forordning om indførelse af antidumpingtold skal vurderes på grundlag af retsregler og navnlig grundforordningens bestemmelser og ikke på grundlag af EU-institutionernes angivelige tidligere afgørelsespraksis (dom af 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet, T-351/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:616, præmis 107). Den omstændighed, at Kommissionen tidligere har kunnet anvende andre databaser, kan således ikke rejse tvivl om valget af D&B-data i forbindelse med den omhandlede undersøgelse.

103 Det følger af grundforordningens opbygning, at formålet med den beregnede normale værdi er at fastlægge salgsprisen for en vare, således som denne ville være, såfremt varen blev solgt i oprindelses- eller eksportlandet, og at det følgelig er omkostningerne i forbindelse med salg på hjemmemarkedet, der skal tages i betragtning med henblik på at fastsætte den beregnede værdi. Ved beregningen af den normale værdi er institutionerne imidlertid ikke forpligtet til at hense til de faktiske omkostninger for det undersøgte selskab, men til en rimelig vurdering af de SA&G-omkostninger, som dette selskab havde haft, såfremt det markedsførte den pågældende vare i tilstrækkelige mængder i sit oprindelsesland (dom af 18.3.2009, Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet, T-299/05, EU:T:2009:72, præmis 258).

104 Det må således fastslås, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde ikke anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den baserede beregningen af et ikke-fordrejet og rimeligt beløb til dækning af de thailandske producenters SA&G-omkostninger og fortjeneste på D&B-dataene. Sagsøgerne har ikke fremlagt noget bevis, der kan rejse tvivl om de pågældende databasers pålidelighed.

105 Sagsøgernes klagepunkt om, at der blev begået en fejl ved beregningen af SA&G-omkostningerne og fortjenesten, som ikke blev fastlagt i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a), fjerde afsnit, skal følgelig forkastes.

3) Kravet om ændringer og justeringer

106 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen burde have foretaget justeringer af oplysningerne vedrørende de thailandske producenter, således at disse svarede til en kinesisk producents omkostninger. Sagsøgerne har i denne forbindelse henvist til WTO's appelorgan, der har fastslået følgende: »[W]hatever the information that it uses, an investigating authority has to ensure that such information is used to arrive at the »cost of production in the country of origin«.«

107 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumentation.

108 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgerne ikke har anført, at der er sket en tilsidesættelse af en bestemt bestemmelse i grundforordningen, men har henvist til WTO's appelorgans beslutningspraksis.

109 Det fremgår i denne forbindelse af retspraksis, at WTO-aftalerne efter deres art og opbygning principielt ikke udgør regler, hvis overholdelse i EU-institutionernes retsakter er genstand for efterprøvelse ved Unionens retsinstanser i henhold til artikel 263, stk. 1, TEUF. Såfremt EU har ønsket at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtaget forpligtelse, eller såfremt den pågældende EU-retsakt udtrykkeligt henviser til specifikke bestemmelser i WTO-aftalerne, tilkommer det dog Unionens retsinstanser at prøve den pågældende EU-retsakts lovlighed efter WTO-reglerne (dom af 14.7.2021, Interpipe Niko Tube og Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant mod Kommissionen, T-716/19, EU:T:2021:457, præmis 95).

110 Det skal dernæst fremhæves, at EU-lovgiver ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2321 af 12. december 2017 om ændring af forordning (EU) 2016/1036 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union, og af forordning (EU) 2016/1037 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2017, L 338, s. 1), ændrede grundforordningens artikel 2 med henblik på at indsætte stk. 6a og ændre stk. 7.

111 Det fremgår af retspraksis, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, i den version, der var gældende forud for vedtagelsen af forordning 2017/2321, var udtryk for EU-lovgivers vilje til på dette område at vedtage en fremgangsmåde, som er særegen for Unionens retsorden, ved at indføre en særlig ordning med detaljerede regler for fastsættelsen af den normale værdi af import fra et land uden markedsøkonomi. Det blev derfor fastslået, at denne bestemmelse ikke kan anses for en foranstaltning, der har til formål at sikre gennemførelsen i Unionens retsorden af en inden for rammerne af WTO-overenskomsterne påtaget særlig forpligtelse, der ikke fastsatte regler for beregningen af den normale værdi for lande uden markedsøkonomi. Retten har præciseret, at Kommissionen, eftersom denne bestemmelse fastsatte regler for beregning af den normale værdi, der ikke fandtes tilsvarende i WTO-overenskomsterne, ikke var forpligtet til at fortolke den i

overensstemmelse med Unionens forpligtelser inden for rammerne af WTO. Hvis dette havde været tilfældet, ville den være blevet frataget den skønsbeføjelse, som lovgiver havde tilsigtet at give den (jf. dom af 21.2.2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical m.fl. mod Kommissionen, T-762/20, under appel, EU:T:2024:113, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

112 Disse principper finder analog anvendelse på grundforordningens artikel 2, stk. 6a. Med denne bestemmelse indføres der således en særlig ordning, der fastsætter reglerne for beregning af den normale værdi af eksport fra lande, i hvilke det er godtgjort, at der foreligger væsentlige fordrejninger på hjemmemarkedet i den i samme bestemmelse anvendte betydning. WTO-retten indeholder imidlertid ikke særlige regler for beregning af den normale værdi i sådanne situationer.

113 Det følger heraf, at artikel 2, stk. 6a, ikke kan anses for en foranstaltning, der har til formål at sikre gennemførelsen i Unionens retsorden af en særlig forpligtelse, der følger af WTO-overenskomsterne, som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 111 ovenfor. Sagsøgerne kan følgelig ikke påberåbe sig forpligtelsen til overensstemmende fortolkning af denne artikel i lyset af WTO-bestemmelserne (jf. i denne retning dom af 21.2.2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical m.fl. mod Kommissionen, T-762/20, under appel, EU:T:2024:113, præmis 49).

114 Det skal imidlertid bemærkes, at sagsøgerne i forbindelse med dette klagepunkt under alle omstændigheder blot har gentaget deres argumenter om forekomsten af japansk valsetråd i den thailandske import, som ikke burde have indgået i undersøgelsen, og den manglende overensstemmelse mellem de indsamlede oplysninger og oplysningerne fra de tre kinesiske eksporterende producenter, der indgik i stikprøven. Sagsøgerne har ikke påberåbt sig nogen præcis bestemmelse i grundforordningen, som skulle være tilsidesat for så vidt angår den hævdede forpligtelse til at justere produktionsomkostningerne.

115 Det må således konstateres, at der i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a), henvises til et »ikke-fordrejet og rimeligt beløb«, som skal fastsættes af Kommissionen, og at sagsøgerne ikke har bevist, at dette beløb var fordrejet eller urimeligt.

116 Henset til det ovenfor anførte og konklusionerne i præmis 78 og 105 ovenfor skal sagsøgernes første anbringendes første led om det åbenbart urigtige skøn, som Kommissionen skulle have anlagt ved at vælge Thailand som et passende repræsentativt land til beregning af den undersøgte vares normale værdi på de betingelser, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, forkastes i sin helhed.

b) Det andet led om Malaysia som det mest passende repræsentative land

117 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at Malaysia var det passende repræsentative land, som Kommissionen burde have lagt til grund ved beregningen af den normale værdi som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a). Kommissionen tog således ikke hensyn til alle de beviser, som den rådede over, eftersom Malaysia med hensyn til en række faktorer udgjorde en bedre kilde end Thailand.

118 I denne henseende har sagsøgerne for det første foreholdt Kommissionen, at den ved undersøgelsen af de oplysninger, som den rådede over, støttede sin vurdering på importmængden under HS-kode 7227 90 (tråd af legeret stål) og ikke på importpriserne, som er mere repræsentative og pålidelige end de tilsvarende priser vedrørende Thailand. Kommissionen

forklarede i øvrigt ikke, hvorfor den malaysiske import var mindre pålidelig, eftersom de malaysiske importpriser i modsætning til de thailandske importpriser var sammenlignelige med omkostningerne for de kinesiske eksporterende producenter, der indgik i stikprøven.

119 Sagsøgerne har ligeledes anført, at Kommissionen ikke burde have begrænset sig til import under HS-kode 7227 90, men burde have taget hensyn til den samlede malaysiske import. Når der ligeledes tages hensyn til de tre andre vigtige råmaterialer (under HS-kode 7213 91, 7213 99 og 7228 30), stammer 70% af den malaysiske import af valsetråd nemlig fra andre lande end Kina og ikke-WTO-lande. Derimod stammer kun 54% af den thailandske import under de fire HS-koder fra andre kilder end Kina og ikke-WTO-lande. Hvis Kommissionen ikke anså prisen på den malaysiske import under HS-kode 7227 90 for at være repræsentativ eller pålidelig, ville det i øvrigt have været muligt at basere sig på et bestemt land og derefter vælge en anden referenceværdi for en særlig vare såsom en international referenceværdi, hvilket Kommissionen havde kunnet gøre i forbindelse med andre undersøgelser.

120 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at Malaysia havde nok virksomheder, som Kommissionen kunne støtte sig på, eftersom Ningbo Jinding havde fremlagt reviderede regnskaber for 11 malaysiske producenter af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, og at Kommissionen kunne have støttet sig på mindst tre af disse.

121 Kommissionen er af den opfattelse, at sagsøgernes argumentation bør forkastes.

122 Det skal indledningsvis bemærkes, at selv om sagsøgerne ikke har bevist, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at vælge Thailand som et passende repræsentativt land, skal Retten i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 43 ovenfor, undersøge, om Kommissionen undlod at tage hensyn til omstændigheder, som var væsentlige eller relevante for at fastslå, om det valgte land var egnet, og om oplysningerne i sagen var blevet bedømt med den omhu, som krævedes, for at normalværdien for det pågældende produkt kunne anses for fastsat på en hensigtsmæssig og ikke-urimelig måde. De argumenter, som sagsøgerne har fremført i forbindelse med dette andet led, skal således kun undersøges, for så vidt som Kommissionen kunne vælge mellem flere »passende repræsentative« lande, hvoriblandt den eventuelt burde have foretrukket det land, der havde et passende niveau af social beskyttelse og miljømæssig beskyttelse i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a).

123 Det må imidlertid konstateres, at Kommissionen ifølge 224. betragtning til den anfægtede forordning vurderede, at over 75% af importen af tråd af legeret stål (HS 7227 90) til Malaysia blev indkøbt i Kina og i ikke-WTO-lande, og at tråd af legeret stål udgjorde mere end 45% af produktionsomkostningerne ved skruer, bolte, møtrikker og lignende varer. Kommissionen fandt på dette grundlag, at importværdien af tråd af legeret stål ikke var repræsentativ sammenlignet med andre tilgængelige repræsentative lande, og konkluderede, at Malaysia havde et sæt umiddelbart tilgængelige data af lavere kvalitet til beregning af ikke-fordrejede værdier.

124 I 235. betragtning til den anfægtede forordning påpegede Kommissionen desuden, at importen til Malaysia under HS-kode 7227 90 fra ikke-fordrejede kilder var lavere end importmængderne til andre mulige repræsentative lande og derfor blev anset for at være mindre pålidelig med hensyn til priser. Kommissionen fastslog således, at den malaysiske import var mindre hensigtsmæssig med hensyn til priser end den thailandske import, da den blev påvirket af konkurrence med importen fra Kina og ikke-WTO-lande, som tilsammen tegnede sig for mere end 80% af den samlede import af dette råmateriale til Malaysia.

125 Det fremgår endvidere af oplysningerne fra de kinesiske eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, at andelen af de tre andre vigtige råmaterialer var mindst 10% lavere end andelen af tråd af legeret stål. Kommissionen tog derfor også hensyn til, at den relative vægt af importen af disse andre råmaterialer fra Kina og andre ikke-WTO-lande var større i Malaysia end i Thailand, bortset fra et af råmaterialerne (HS 7213 91). Kommissionen forkastede derfor visse interesserede parters argument om, at Malaysia var et passende repræsentativt land.

126 Sagsøgernes argumenter kan ikke rejse tvivl om dette valg fra Kommissionens side.

127 Det fremgår i første række af den anfægtede forordning, at selv om Kommissionen fandt, at den ikke var i besiddelse af tilstrækkelige eller passende oplysninger vedrørende Malaysia, var den umiddelbare grund til, at dette land blev udelukket, reelt, at den registrerede import af den pågældende vare ikke kunne tages i betragtning ved beregningen af den normale værdi, eftersom den ikke udsprang af frie markedskræfter. Kommissionen forklarede nemlig, at den indledningsvis havde taget udgangspunkt i priserne for at afgøre, om det pågældende land var repræsentativt, og at de andele af importen, der stammede fra Kina og ikke-WTO-lande, vidnede om, at priserne for den resterende mængde også blev påvirket af konkurrencen med importen fra Kina og ikke-WTO-lande, som tegnede sig for mere end 80% af den samlede import af dette råmateriale i Malaysia.

128 Med hensyn til spørgsmålet om, hvor store andele af råmaterialerne der henhørte under de fire koder, forklarede Kommissionen desuden, at HS-kode 7227 90 var den vigtigste produktionsfaktor, eftersom den tegnede sig for mere end 50% af omkostningerne til de anvendte råmaterialer og mere end 35% af produktionsomkostningerne for skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, dvs. mere end de øvrige råmaterialer tilsammen. Sagsøgerne har dog medgivet, at det thailandske importmængder under HS-kode 7227 90, som Kommissionen kunne anvende, var større end for Malaysia.

129 I øvrigt har sagsøgernes argument om den identiske importmængde, der havde været tilstrækkelig i forbindelse med en anden undersøgelse, ingen betydning i forbindelse med undersøgelsen af den forordning, der anfægtes i den foreliggende sag. Dels fremgår det af retspraksis, at lovligheden af en forordning om indførelse af antidumpingtold skal vurderes på grundlag af retsregler og navnlig grundforordningens bestemmelser og ikke på grundlag af EU-institutionernes angivelige tidligere afgørelsespraksis (jf. i denne retning dom af 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet, T-351/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:616, præmis 107; jf. i denne retning også dom af 10.2.2021, RFA International mod Kommissionen, C-56/19 P, EU:C:2021:102, præmis 79, og af 4.10.2006, Moser Baer India mod Rådet, T-300/03, EU:T:2006:289 præmis 45). Dels varierer størrelsen af den importerede mængde af en vare alt efter, hvilken vare der er tale om.

130 Hvad i anden række angår spørgsmålet om, at der ikke forelå oplysninger om de malaysiske producenter, hvilket sagsøgerne har bestridt, eftersom Ningbo Jinding forsynede Kommissionen med relevante og kvalitative oplysninger om malaysiske producenter, må det for det første konstateres, at Ningbo Jinding fremlagde attesterede regnskaber vedrørende en malaysisk producent den 5. januar 2021, dvs. før det første notat, i sine bemærkninger til Kommissionens valg af HS-koder, hvori Ningbo Jinding anførte, at både Thailand og Malaysia var passende repræsentative lande. Ifølge 237. betragtning til den anfægtede forordning, som sagsøgerne ikke har anfægtet, blev det dokument, som denne malaysiske producent havde fremlagt, anset for uhensigtsmæssigt, eftersom den koncern, som virksomheden tilhørte, udøvede andre aktiviteter end produktion af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer i Malaysia.

131 For det andet fremgår det af 294. betragtning til den anfægtede forordning, at Ningbo Jinding fremlagde oplysninger vedrørende de reviderede regnskaber for 11 producenter af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, dvs. – som Kommissionen har nævnt – otte måneder efter, at der var blevet anmodet herom i det andet notat. Disse oplysninger blev derfor fremlagt for sent og ikke taget i betragtning, da det på undersøgelsestidspunktet blev vurderet, om valget af det passende repræsentative land var relevant.

132 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgerne ikke har bevist, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den fastslog, at Malaysia ikke kunne betragtes som et passende repræsentativt land som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, i forbindelse med den undersøgelse, der er genstand for det foreliggende søgsmål.

c) Beregningen af indlandstransport, hjælpematerialer og generalomkostninger ved fastlæggelsen af den normale værdi

133 For at tage hensyn til alle omkostninger i forbindelse med fremstillingen af den pågældende vare genberegnede Kommissionen omkostningerne til råmaterialer på grundlag af de priser, der var tilgængelige for en producent i det passende repræsentative land, nemlig Thailand.

134 I forbindelse med det første anbringendes tredje led har sagsøgerne for det første gjort gældende, at Kommissionen foretog en kunstig beregning af transportomkostningerne til råmaterialer, hjælpematerialerne, som er mindre råmaterialer, der forbruges under produktionsprocessen, og generalomkostningerne, og at disse ikke var »tilsvarende« i forhold til de kinesiske producenters omkostninger, hvilket var i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a). Kommissionen forhøjede nemlig transportomkostningerne ved brug af den samme koefficient, som den anvendte til at forhøje omkostningerne til det pågældende råmateriale. Denne referenceværdi vedrørte imidlertid dette råmateriale i Thailand og havde intet at gøre med transportomkostningerne. Transporten er en ydelse, hvis pris ikke varierer i opad- eller nedadgående retning i takt med, at værdien af det transporterede råmateriale stiger eller falder. Det bør i hvert fald ikke anvendes den samme procentsats. En sådan metode tager ikke hensyn til de konkrete faktiske omstændigheder såsom transportafstanden.

135 Ningbo Jinding havde desuden meddelt Kommissionen en passende referenceværdi for Thailand, nemlig enhedsfragtomkostningerne pr. kg og pr. km i Thailand, på grundlag af rapporten »Doing Business 2020 – Thailand«. Kommissionen var derfor i besiddelse af en mere hensigtsmæssig referenceværdi end den kunstige koefficient, som den lagde til grund.

136 For det andet kan den samme kritik efter sagsøgernes opfattelse rettes mod beregningerne af hjælpematerialer og generalomkostninger, eftersom Kommissionen beregnede disse værdier i forhold til de genberegnede omkostninger til råmaterialer ved at forhøje dem på grundlag af en referenceværdi, der ikke havde nogen forbindelse med dem. Hjælpematerialer er imidlertid ikke råmaterialer, og generalomkostninger omfatter poster såsom husleje, reparationer og afskrivninger. Der er ingen sammenhæng mellem disse omkostninger og omkostningerne til råmaterialer.

137 Kommissionen undlod i øvrigt at underrette de interesserede parter om den kilde, som den havde til hensigt at anvende ved fastlæggelsen af transportomkostningerne, hvilket den var forpligtet til i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a). Det første sagsnotat vedrørende produktionsfaktorer indeholder ingen oplysninger herom, og det gør det andet sagsnotat heller ikke.

138 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgernes argumentation bør forkastes.

139 Det skal for det første bemærkes, at ifølge 256. betragtning til den anfægtede forordning angav Kommissionen de stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenters transportomkostninger ved levering af råmaterialer som en procentdel af de faktiske omkostninger ved sådanne råmaterialer, hvorefter den anvendte den samme procentsats på de ikke-fordrejede omkostninger ved de samme råmaterialer i Thailand for at opnå de ikke-fordrejede transportomkostninger. Kommissionen konstaterede i forbindelse med undersøgelsen, at forholdet mellem den kinesiske eksporterende producents råmaterialer og de indberettede transportomkostninger med rimelighed kunne anvendes som indikator med henblik på at anslå de ikke-fordrejede omkostninger til råmaterialer, når de blev leveret til virksomhedens fabrik.

140 Det fremgår nemlig af 327. og 328. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen fandt, at den normale værdi som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a), skulle afspejle den pris, som en producent af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer ville betale i Thailand for de råmaterialer, der blev leveret til fabrikken. Hvis der ikke blev tilføjet internationale transportomkostninger eller importafgifter, ville den deraf følgende referenceværdi således ikke afspejle den ikke-fordrejede pris på det thailandske marked, men kun den gennemsnitlige pris beregnet ud fra omkostninger, forsikringer og fragt (cif-prisen) i de lande, der eksporterer de pågældende råmaterialer.

141 Kommissionen tilføjede, at den i mangel af en referenceværdi for transportomkostninger (pr. virksomhed, pr. råmaterialetype, pr. transportkanal osv.) havde anvendt forholdet mellem den stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producents transportomkostninger og råmaterialeomkostninger. Dette forhold anvendes på referenceværdien for råmaterialet, som derfor multipliceres med den mængde råmateriale, som den eksporterende producent har forbrugt. En sådan metode afspejler den eksporterende producents omkostningsstruktur, da forholdet mellem transportomkostninger og råmaterialeomkostningerne opretholdes og også anvendes på den ikke-fordrejede referenceværdi.

142 Kommissionen tilføjede de indirekte produktionsomkostninger for at nå frem til de samlede ikke-fordrejede produktionsomkostninger. De sidstnævnte omkostninger for de kinesiske eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, blev forhøjet med omkostningerne ved mindre råmaterialer og hjælpematerialer og blev efterfølgende udtrykt som en procentdel af de produktionsomkostninger, som hver af de stikprøveudtagne eksporterende producenter faktisk havde afholdt. Denne procentsats blev anvendt på de ikke-fordrejede produktionsomkostninger.

143 Det skal indledningsvis bemærkes, at Kommissionen ikke kunne basere sig på de priser, som de eksporterende producenter i Kina betalte, på grund af de væsentlige fordrejninger, der forelå i dette land. Ifølge 187. betragtning ff. til den anfægtede forordning konstaterede Kommissionen, at der forekom væsentlige fordrejninger, som skyldtes den kinesiske regerings indgriben i stålsektoren, hvilket påvirkede priserne på eller omkostningerne ved den pågældende vare, herunder omkostningerne til råmaterialer.

144 I grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra b), defineres begrebet »betydelige fordrejninger« som »de fordrejninger, der finder sted, når indberettede priser eller omkostningerne, herunder omkostninger til råmaterialer og energi, ikke udspringer af frie markedskræfter, fordi de er blevet påvirket af væsentlig statslig indgriben«, og denne bestemmelse indeholder en vejledende liste over de forhold, der kan tages i betragtning ved analysen af, om der foreligger sådanne fordrejninger. Sagsøgerne har i det foreliggende søgsmål ikke anfægtet Kommissionens vurderinger af, om der forekom væsentlige fordrejninger i Kina.

145 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at de vide skønsbeføjelser, som EU-institutioner har på området for handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger som følge af kompleksiteten af de økonomiske og politiske situationer, som de skal undersøge, ligeledes går på fastlæggelsen af, om der foreligger væsentlige fordrejninger som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra b). Det forholder sig på samme måde med de faktiske, retlige og politiske situationer, der gør sig gældende i det pågældende land, og som EU's institutioner skal vurdere for at afgøre, om en eksportør agerer på markedsvilkår uden nogen væsentlig statslig indgriben (jf. dom af 21.6.2023, Guangdong Haomei New Materials og Guangdong King Metal Light Alloy Technology mod Kommissionen, T-326/21, EU:T:2023:347, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis).

146 Det følger heraf, at det i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 39 ovenfor, påhviler sagsøgerne at bevise, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved beregningen af den undersøgte vares normale værdi og navnlig ved beregningen af omkostningerne i forbindelse med indenlandsk fragt og hjælpematerialer samt generalomkostningerne.

147 Som Kommissionen med rette har påpeget, har sagsøgerne hverken under undersøgelsen eller i deres skriftlige indlæg for Retten bestridt, at de stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenters transportomkostninger ved levering af råmaterialer og hjælpematerialer og deres generalomkostninger var påvirket af væsentlige fordrejninger.

148 Det følger heraf, at de stikprøveudtagne eksporterende producenters omkostninger ikke kan danne grundlag for beregningen af ekstraomkostninger. Kommissionen har forklaret, at når der ikke fandtes passende referenceværdier, var den nødt til at fastsætte dem i forhold til den omkostningskategori, som de pågældende omkostninger tilhørte. Efter at de ikke-fordrejede omkostninger til råmaterialer eller produktionsomkostninger var blevet fastsat, anvendte Kommissionen derfor referenceværdien til at anslå de pågældende ikke-fordrejede omkostninger i overensstemmelse med den eksporterende producents omkostningsstruktur. Hvis den indenlandske fragt eksempelvis udgjorde 1% af de samlede omkostninger til råmaterialer, hvilket fremgik af en af de kinesiske eksporterende producenters regnskaber, ville den således stadig udgøre 1% af omkostningerne til råmaterialer i forbindelse med Kommissionens beregning af den normale værdi, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a).

149 Kommissionen så i øvrigt bort fra den referenceværdi, som Ningbo Jinding havde angivet, eftersom den ikke var i besiddelse af pålidelige oplysninger om afstanden i kilometer. De fire vigtigste råmaterialer blev endvidere leveret til Ningbo Jinding af forskellige leverandører, som derfor stammede fra forskellige regioner i Kina, hvorimod sagsøgerne havde foreslået at anvende en enkelt afstand, som var den, der var kortest i forhold til havnen. Det var desuden ikke muligt at krydstjekke referenceværdien med andre data, eftersom den blev fremlagt efter den endelige fremlæggelse af oplysninger. Den blev derfor ikke godtaget.

150 Det må for det andet konstateres, at sagsøgerne ikke har fremlagt passende referenceværdier til beregning af hjælpematerialer og generalomkostninger.

151 Det skal endvidere bemærkes, at Kommissionen har en vid skønsmargen ved analysen af oplysninger (dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 180).

152 Når der ikke fandtes mere relevante og pålidelige oplysninger, som Kommissionen kunne anvende til beregningen af indenlandsk fragt, hjælpematerialer og generalomkostninger, var den således nødt til at fastlægge disse omkostninger under hensyntagen til strukturen hos de kinesiske eksporterende producenter, der indgik i stikprøven. I denne forbindelse skal det i øvrigt fastslås, at sagsøgerne ikke som sådan har bestridt, at varens normale værdi, som blev beregnet i forhold til de thailandske producenter, skulle indeholde disse omkostninger vedrørende råmaterialer.

153 Det fremgår under alle omstændigheder af retspraksis, at når der ikke findes tilgængelige og mere troværdige oplysninger, kan oplysninger opnået efter en justering af andre oplysninger udgøre positivt bevismateriale, dels på betingelse af at disse andre oplysninger i sig selv udgør sådant positivt bevismateriale, dels at de pågældende justeringer foretages på grundlag af rimelige hypoteser, således at resultatet af justeringerne er sandsynligt (dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:C:2023:685, præmis 125).

154 I mangel af mere pålidelige oplysninger kunne Kommissionen således uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn beregne omkostningerne til indenlandsk fragt, hjælpematerialer og andre generalomkostninger ved anvendelse af en procentdel af omkostningerne til de råmaterialer, der var nødvendige for at fremstille den pågældende vare, under hensyntagen til de stikprøveudtagne eksporterende producenters struktur.

155 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgerne ikke har bevist, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved beregningen af indenlandsk fragt, hjælpematerialer og andre generalomkostninger. Det første anbringendes tredje led skal følgelig forkastes.

d) Beregningen af arbejdskraftomkostningerne pr. time

156 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionens antagelse om, at en thailandsk arbejdstager i gennemsnit arbejdede 40 timer om ugen, er fejlagtig og ikke baseret på et faktuelt grundlag, hvilket strider mod grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a). Det fremgår endvidere af kvartalsrapporterne fra Thailands nationale statistiske kontor, at procentdelen af ansatte, der arbejdede mellem 40 og 49 timer eller mere end 50 timer, i hvert kvartal – også i undersøgelsesperioden – var meget høj. De interesserede parter havde meddelt Kommissionen, at det maksimale antal arbejdstimer om ugen i den gældende thailandske lovgivning var fastsat til 48 timer.

157 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgernes argumentation bør forkastes.

158 Arbejdskraften er en af de produktionsfaktorer, der anvendes ved beregningen af den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a).

159 Det fremgår af 314. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen beregnede arbejdskraftomkostningerne pr. time ved at dividere de månedlige arbejdskraftomkostninger i det repræsentative land med fire uger, hvorefter hver uge blev divideret med 40 arbejdstimer, hvilket er den normale ugentlige arbejdstid (otte timer om dagen multipliceret med fem

arbejdsdage). Ifølge de oplysninger, som Kommissionen var i besiddelse af, arbejdede 67% af de ansatte i fremstillingssektoren i Thailand mellem 40 og 49 timer om ugen, og den lovbestemte grænse var fastsat til 48 timer.

160 Kommissionen har forsvaret sit valg med henvisning til, at der ikke er noget bevis for, at den korrekte værdi snarere lå på 48 timer om ugen.

161 Det må herved konstateres, at sagsøgerne hverken under undersøgelsen eller for Retten har fremlagt konkrete beviser for, at intervallet fra 40 til 49 timer om ugen var forkert. Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 59 ovenfor, skal sagsøgerne imidlertid, hvis de ønsker at anfægte Kommissionens komplekse vurderinger i forbindelse med beregningen af den normale værdi, fremkomme med konkrete beviser, der godtgør, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår de elementer, der indgik i denne beregning. Sagsøgerne har gjort gældende, at den ugentlige arbejdstid i virkeligheden er højere i Thailand, men uden at støtte sig på konkrete beviser.

162 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke har bevist, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at anvende en værdi på 40 timer pr. arbejdsuge i Thailand, da den beregnede arbejdskraftomkostningerne i forbindelse med produktionen af den pågældende vare.

163 Det første anbringendes fjerde led skal således forkastes.

e) Anvendelsen af importafgifter på råvarer

164 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ved at tilføje importafgifter til den gennemsnitlige cif-pris som angivet i Global Trade Atlas (GTA-databasen) tilsidesatte grundforordningens artikel 2, stk. 6a, litra a), eftersom kinesiske eksporterende producenter udelukkende køber deres råmaterialer på det kinesiske marked. De således beregnede omkostninger var derfor ikke tilsvarende.

165 Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen var bekendt med den thailandske hjemmemarkedspris for de vigtigste råmaterialer. De oplysninger, som de interesserede parter havde fremlagt, var nemlig baseret på de oplysninger om Tata Thailands afsætning af valsetråd i Thailand i undersøgelsesperioden, som var angivet i virksomhedens reviderede årsberetning.

166 Kommissionen har anført, at sagsøgernes argumentation bør forkastes.

167 Det fremgår i denne forbindelse af 258. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen fastslog, at de omkostninger, som en thailandsk producent ville betale for at få råmaterialer leveret til fabrikken, skulle indgå i beregningen af den pågældende vares normale værdi. Hvis der ikke blev tilføjet importafgifter til den gennemsnitlige cif-pris, ville den deraf følgende referenceværdi således ikke afspejle den ikke-fordrejede pris på det thailandske marked.

168 Det skal for det første bemærkes, at eftersom Kommissionen var forpligtet til at beregne den pågældende vares normale værdi, således som denne ville blive fastsat for en producent i det passende repræsentative land, var det med rette, at den ved denne beregning anså det for nødvendigt at tage hensyn til alle omkostninger i forbindelse med fremstillingen af den pågældende vare og navnlig omkostningerne vedrørende de thailandske producenters indkøb af råmaterialer.

169 Når den normale værdi beregnes på grundlag af priserne og omkostningerne i et andet land end det undersøgte land, skal alle oplysninger vedrørende dette marked således tages i betragtning ved fastsættelsen af den normale værdi (jf. i denne retning dom af 23.4.2018, Shanxi Taigang Stainless Steel mod Kommissionen, T-675/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:209, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

170 Det følger heraf, at sagsøgernes argument om, at de kinesiske eksporterende producenter udelukkende købte deres råmaterialer på det kinesiske hjemmemarked, ikke er relevant.

171 For det andet var de kinesiske hjemmemarkedspriser, som Kommissionen konstaterede, uden at sagsøgerne har bestridt dette i forbindelse med det foreliggende søgsmål, stærkt påvirket af de offentlige myndigheders indgriben og afspejlede derfor ikke de frie markedskræfter.

172 For det tredje har sagsøgerne erkendt, at de oplysninger, der blev meddelt Kommissionen, kun vedrørte en enkelt producent, nemlig Tata Thailand. Kommissionen anførte i denne forbindelse, at det ikke var blevet forklaret, hvordan disse oplysninger var blevet indhentet, hvilke præcise råmaterialer de vedrørte, og hvilken periode de omfattede, og at oplysninger vedrørende en enkelt producent under alle omstændigheder ikke nødvendigvis blev anset for at være repræsentative.

173 Hvad for det fjerde angår den af sagsøgerne foreslåede alternative metode, hvor Kommissionen skulle holde sig til de thailandske hjemmemarkedspriser og ikke tage udgangspunkt i importpriserne, skal det bemærkes, at Kommissionen forklarede, at importen var konkurrencedygtig på priserne i forhold til den indenlandske produktion, men også afspejlede de omkostninger til råmaterialer, f.eks. i forbindelse med transport, som de eksporterende producenter selv havde fremhævet, og at der derfor var tale om et datasæt, som var mere relevant for beregningen af ikke bare priserne på råmaterialer, men også de omkostninger, der var forbundet med at fremstille den pågældende vare. Kommissionen forklarede endvidere, at de oplysninger om de thailandske hjemmemarkedspriser, som den var i besiddelse af, kun vedrørte en enkelt leverandør, og at de derfor ikke var blevet betragtet som pålidelige oplysninger.

174 Det følger heraf, at det første anbringendes femte led er ugrundet.

175 Henset til det ovenfor anførte skal det første anbringendes femte led og dermed det første anbringende i sin helhed forkastes.

2. Det andet anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra e)

176 Sagsøgerne har anført, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra e), for så vidt som Kommissionen ikke foretog en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi, eftersom den udelukkende justerede eksportpriserne og ikke den normale værdi.

177 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ikke var i besiddelse af en nærmere specificering af SA&G-omkostningerne for de fem thailandske producenter, der lå til grund for dens beregning af den normale værdi, og at den derfor ikke vidste, hvad disse oplysninger fra de thailandske producenter omfattede. Desuden var visse salgsomkostninger såsom transportomkostningerne ikke blevet fratrukket i SA&G-omkostningerne, hvilket fik Kommissionen til at antage, at de fem

thailandske producenter foretog hele deres salg »ab fabrik«, hvilket der ikke var belæg for. I det spørgeskema, der blev sendt til de kinesiske producenter, havde Kommissionen imidlertid klassificeret transportomkostningerne som SA&G-omkostninger.

178 Efter sagsøgernes opfattelse forkastede Kommissionen med urette de beviser, som de havde fremlagt for at godtgøre, at den ønskede justering var nødvendig. Når Kommissionen manglede oplysninger om den præcise omkostningsfordeling, burde den i det mindste have anvendt en indikator, der angav en procentsats for transportomkostningerne. Kommissionens tilgang i denne forbindelse svarer i øvrigt ikke til dens tidligere praksis.

179 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgernes argumentation bør forkastes.

180 Ifølge grundforordningens artikel 2 skal eksportprisen for de undersøgte varer fastsættes, efter at den normale værdi er blevet fastlagt. Det præciseres i grundforordningens artikel 2, stk. 8, eksportprisen er den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varen, når den sælges fra eksportlandet til Unionen.

181 I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, skal der dernæst foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi, samtidig med at der – i givet fald i form af justeringer – tages hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed.

182 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra e), som sagsøgerne har påberåbt sig, skal der navnlig foretages en justering for forskelle i de omkostninger, der er direkte forbundet med varens forsendelse fra eksportørens forretningssted til en uafhængig køber, når sådanne omkostninger er indregnet i salgspriserne. Disse omkostninger indbefatter transport-, forsikrings-, håndterings- og lasteomkostninger samt dermed forbundne omkostninger.

183 I overensstemmelse med retspraksis skal en part, der i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, anmoder om justeringer, for at der kan foretages en passende sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen ved fastsættelsen af dumpingmargenen, godtgøre, at anmodningen er berettiget. Bevisbyrden for, at de specifikke justeringer, der er nævnt i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra a)-k), skal foretages, påhviler nemlig dem, der ønsker at påberåbe sig dem (jf. dom af 23.4.2018, Shanxi Taigang Stainless Steel mod Kommissionen, T-675/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:209, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

184 Det er ligeledes blevet præciseret i retspraksis, at Kommissionens vide skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, som den skal undersøge med hensyn til handelsmæssig beskyttelse, ligeledes omfatter anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10 (jf. i denne retning dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 63). Rettens efterprøvelse af de beviser, som Kommissionen har lagt til grund for sine konstateringer, gør derfor ikke indgreb i dens brede skønsmargen inden for området for handelspolitik, men er begrænset til en prøvelse af, om disse elementer var af en sådan art, at de understøttede Kommissionens konklusioner (dom af 7.4.2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava m.fl. mod Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P og C-193/14 P, EU:C:2016:209, præmis 35).

185 Det følger heraf, at det i det foreliggende tilfælde påhvilede sagsøgerne i medfør af denne retspraksis at godtgøre, at den ønskede justering var nødvendig, med støtte i de beviser, som de havde fremlagt under undersøgelsen.

186 Det fremgår af 279. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen foretog justeringer af de kinesiske eksporterende producenters eksportpris med hensyn til håndteringsomkostninger, fragt, forsikring, emballering, kreditomkostninger og bankgebyrer for at nå frem til prisen »ab fabrik«.

187 Kommissionen foretog imidlertid ingen justering af den normale værdi, da denne værdi allerede var blevet beregnet »ab fabrik« i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 6a.

188 Det skal herved bemærkes, at selv om der kan være behov for justeringer i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, for at tage hensyn til forskelle mellem eksportprisen og den normale værdi, som kan påvirke deres sammenlignelighed, kan der ikke foretages sådanne fradrag af en værdi, som er beregnet, og som derfor ikke er reel. Denne værdi kan nemlig i princippet ikke påvirkes af elementer, som kan skade sammenligneligheden, da denne er blevet fastsat kunstigt (dom af 18.3.2009, Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet, T-299/05, EU:T:2009:72, præmis 266).

189 Det må i øvrigt konstateres, at Kommissionen som svar på de interesserede parters bemærkninger i 333. betragtning til den anfægtede forordning konkluderede, at beregningen af den normale værdi pr. varetype »ab fabrik« omfattede et rimeligt beløb til dækning af SA&G-omkostninger, og at der ikke forelå oplysninger om, at SA&G-omkostningerne for de pågældende thailandske virksomheder omfattede transportomkostninger ved levering til kunder.

190 Hvad angår tilstrækkeligheden af de beviser, som sagsøgerne har fremlagt vedrørende den ønskede justering i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 183 ovenfor, fremgår det i første række af sagsakterne for Retten, at sagsøgerne har henvist til Wenzhous alternative forslag om, at SA&G-omkostningerne kvantificeres på grundlag af oplysningerne fra de eksporterende producenter. Som Kommissionen med rette har gjort gældende, er en justering baseret på de eksporterende producenters omkostningsstruktur imidlertid ikke hensigtsmæssig i forhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, eftersom disse priser ikke afspejler en markedsøkonomi (jf. i denne retning dom af 20.9.2019, Jinan Meide Casting mod Kommissionen, T-650/17, EU:T:2019:644, præmis 74 og 75). Dette argument skal derfor forkastes.

191 Sagsøgerne har i anden række fremlagt dokumenter, der efter deres opfattelse kan godtgøre, at transportomkostninger efter almindelig regnskabspraksis behandles som SA&G-omkostninger. Sagsøgerne har i denne forbindelse for det første henvist dels til Oracles compliancesoftware NetSuite, hvoraf det fremgår, at SA&G-omkostninger kan omfatte »forsendelsesomkostninger«, dels til en artikel i *Harvard Business Review* fra 1987, hvori fragtomkostninger ligeledes klassificeres som SA&G-omkostninger. Efter sagsøgernes opfattelse følger dette nemlig af sædvanlig praksis på regnskabsområdet, eftersom der ikke findes andre regnskabsposter til bogføring af disse udgifter.

192 De »beviser«, som sagsøgerne har påberåbt sig, vedrører imidlertid almindelige regnskabsoplysninger og ikke de specifikke oplysninger, som Kommissionen anvendte i forbindelse med den omhandlede undersøgelse. De kan derfor ikke rejse tvivl om Kommissionens vurdering for så vidt angår undersøgelsen af oplysningerne fra de thailandske eksporterende producenter.

193 For det andet har sagsøgerne som bilag til replikken ligeledes fremlagt dels Tata Thailands revisionsberetning, hvori leverings- og salgsomkostningerne samt bankomkostningerne betegnes som SA&G-omkostninger, dels Ningbo Jindings revisionsberetning, hvori omkostningerne til international eller indenlandsk fragt og diverse omkostninger behandles som SA&G-omkostninger.

194 Det fremgår imidlertid af 271. betragtning til den anfægtede forordning, at Tata Thailand ikke var blandt de fem thailandske virksomheder, der blev udvalgt. Ningbo Jindings revisionsberetning har desuden ingen betydning i denne henseende, eftersom de kinesiske eksporterende producenters omkostningsstruktur som nævnt i præmis 190 ovenfor ikke kan tjene som grundlag for en justering, hvorom der anmodes i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10.

195 For det tredje skal sagsøgernes argument vedrørende det spørgeskema, der blev sendt til de kinesiske eksporterende producenter, og hvori transportomkostningerne indgik i SA&G-omkostningerne, af de samme grunde forkastes. Kommissionen forklarede nemlig, at formålet med det nævnte skema var at få kendskab til de kinesiske eksporterende producenters struktur. Det kan derfor ikke forpligte Kommissionen med hensyn til den senere behandling af disse oplysninger.

196 Sagsøgerne har for det fjerde gjort gældende, at eftersom Kommissionen ikke vidste, hvad de fem thailandske producenters SA&G-omkostninger omfattede, kan det ikke med rimelighed forventes, at de fremlægger konkrete beviser herfor, henset til D&B-dataenes ugennemsigtige karakter og den omstændighed, at disse data vedrører et fremmed land. Sagsøgerne har således indrømmet, at deres argumentation er spekulativ.

197 Den omstændighed, at den normale værdi er beregnet på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 6a, og dermed på grundlag af oplysninger fra eksporterende producenter i et passende repræsentativt land, kan dog ikke lempe den bevisbyrde, som følger af den retspraksis, der er nævnt i præmis 183 ovenfor, hvorefter den part, der anmoder om justering af en de faktorer, der er nævnt i grundforordningens artikel 2, stk. 10, skal godtgøre, at denne faktor kan påvirke priserne og dermed sammenligneligheden heraf (jf. i denne retning dom af 28.4.2022, Changmao Biochemical Engineering mod Kommissionen, C-666/19 P, EU:C:2022:323, præmis 151).

198 Det skal afslutningsvis bemærkes, at sagsøgerne under den administrative procedure skulle indgive en anmodning om justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, og fremlægge beviser, der gjorde det muligt at fastslå, at den nævnte justering var nødvendig for at sikre prismæssig sammenlignelighed mellem den normale værdi og eksportpriserne.

199 Det følger imidlertid af det ovenfor anførte, at sagsøgerne på ingen måde har bevist, at den ønskede justering var nødvendig.

200 Det andet anbringende skal som følge heraf forkastes.

3. Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18 i forbindelse med beregningen af omkostningerne til den arbejdskraft, der var nødvendig for at fremstille den pågældende vare

201 Med det tredje anbringende har sagsøgerne i det væsentlige anfægtet, at omkostningerne til den arbejdskraft, der var nødvendig for at fremstille den pågældende vare, blev beregnet på grundlag af oplysninger vedrørende en enkelt af de tre stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenter, nemlig Jiangsu, hvilket er i strid med grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 5, samt artikel 6, stk. 8, i og bilag II, punkt 5 og 7, til antidumpingaftalen.

202 Sagsøgerne har i første række gjort gældende, at denne metode er fejlagtig, eftersom Jiangsu anvender koldsmedning og ikke varmsmedning, der er mere arbejdsintensiv. Ved at anvende Jiangsus arbejdsproduktivitet på Ningbo Jinding konkluderede Kommissionen på urimelig vis, at Ningbo Jindings ansatte arbejdede 52 uger om året, seks dage om ugen og 17 timer om dagen. I henhold til grundforordningens artikel 18 skal Kommissionen imidlertid dels vælge de mest fyldestgørende oplysninger, der er tilgængelige, for at udfylde det tomrum, der opstår i bevismaterialet, når der mangler nødvendige oplysninger, dels kontrollere de deraf følgende oplysninger i forhold til andre kilder, navnlig blandt EU-producenter.

203 Hvad i anden række angår de øvrige oplysninger, som Kommissionen kunne have støttet sig på, har sagsøgerne for det første gjort gældende, at Kommissionen i rette tid kunne have anvendt den normale arbejdstid, som Ningbo Jinding og Wenzhou havde meddelt. Disse producenter har ikke pligt til at registrere det faktiske antal arbejdstimer, og de var derfor ikke i besiddelse af andre oplysninger, som de kunne have meddelt Kommissionen for at bekræfte, at den normale arbejdstid var blevet overholdt. Ifølge sagsøgerne vidste Kommissionen imidlertid, at den for Ningbo Jindings vedkommende kunne støtte sig på personalemeddelelser, som henvendte sig specifikt til de anlæg, der deltog i produktionen af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, og for Wenzhous vedkommende kunne støtte sig på det maksimale antal arbejdstimer, der var tilladt i henhold til kinesisk lovgivning. Dette maksimale antal arbejdstimer finder anvendelse, uanset hvilken sektor der er tale om. Sagsøgerne har i øvrigt gjort gældende, at Kommissionen tidligere har kunnet støtte sig på standardomkostninger, hvilket er almindelig praksis i forbindelse med handelsmæssig beskyttelse. Det gjorde den også i det foreliggende tilfælde, hvor den tog udgangspunkt i den normale arbejdstid ved fastsættelsen af referenceomkostningerne i Thailand.

204 Sagsøgerne har for det andet anført, at Kommissionen kunne have støttet sig på det maksimale antal arbejdstimer, der er fastsat i kinesisk ret. Ningbo Jindings personalemeddelelser angiver nemlig antallet af arbejdstimer pr. anlæg og bekræfter, at Ningbo Jinding overholdt det maksimale antal arbejdstimer. I mangel af bevis for det modsatte kan Kommissionen ikke med rette antage, at en samarbejdsvillig eksporterende producents adfærd var ulovlig.

205 For det tredje kunne Kommissionen efter sagsøgernes opfattelse have støttet sig på det gennemsnitlige antal arbejdstimer pr. ansat hos Jiangsu. Ved at multiplicere antallet af timer pr. ansat med antallet af ansatte hos de pågældende eksporterende producenter kunne Kommissionen have beregnet det gennemsnitlige antal arbejdstimer pr. kg af den undersøgte vare og dermed undgået den fordrejning, der skyldtes anvendelsen af en anden produktionsproces. Dette ville desuden have gjort det muligt at tage hensyn til det faktiske antal ansatte, som Ningbo Jinding og Wenzhou havde meddelt, i overensstemmelse med grundforordningens artikel 18.

206 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumentation.

207 Grundforordningens artikel 18 bestemmer, at i tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem inden for de frister, der er fastsat, eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger. Konstateres det, at en berørt part har meddelt urigtige eller vildledende oplysninger, ses der således bort fra disse oplysninger, og der kan gøres brug af de foreliggende faktiske oplysninger.

208 Det fremgår af antidumpingaftalens artikel 6, stk. 8, at i tilfælde, hvor en af de interesserede parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem inden for en rimelig frist eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes foreløbige og endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger. Bilag II til antidumpingaftalen indeholder endvidere bestemmelser om anvendelsen af »de bedste, foreliggende oplysninger« i forbindelse med undersøgelser og præciserer betingelserne for, at undersøgelsesmyndighederne kan stole på oplysninger fra en anden kilde end den pågældende person.

209 Det skal indledningsvis bemærkes, at grundforordningens artikel 18 gennemfører indholdet af artikel 6, stk. 8, i og bilag II til antidumpingaftalen i EU-retten og i videst muligt omfang skal fortolkes i overensstemmelse med disse bestemmelser (jf. analogt dom af 22.5.2014, Guangdong Kito Ceramics m.fl. mod Rådet, T-633/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:271, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

210 Ifølge grundforordningens artikel 18, stk. 1, er der mulighed for at bruge de foreliggende faktiske oplysninger i fire tilfælde, nemlig for det første når en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger, for det andet, når en berørt part undlader at meddele dem inden for de fastsatte frister, for det tredje, når en berørt part lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, eller for det fjerde, når en berørt part har meddelt urigtige eller vildledende oplysninger (dom af 25.10.2011, Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, T-192/08, EU:T:2011:619, præmis 268).

211 Det fremgår ligeledes af retspraksis, at de berørte parter er forpligtet til at forelægge Kommissionens tjenestegrene de oplysninger, der vil give denne institution grundlag for at gennemføre antidumpingundersøgelsen. Oplysninger anses således for »nødvendige« som omhandlet i grundforordningens artikel 18, stk. 1, såfremt de kan give Kommissionen grundlag for at træffe de rette afgørelser i forbindelse med antidumpingundersøgelsen, idet vurderingen af en oplysnings »nødvendige« karakter skal foretages fra sag til sag (dom af 14.12.2017, EBMA mod Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, præmis 53).

212 Ved definitionen af begrebet »nødvendige oplysninger« skal der tages hensyn til formålet med grundforordningens artikel 18. Det skal påpeges, at det i denne forbindelse påhviler Kommissionen som undersøgelsesmyndighed at dokumentere forekomsten af dumping, af en skade og af en årsagssammenhæng mellem dumpingimporten og skaden. Der er imidlertid ikke nogen bestemmelse i grundforordningen, som tillægger Kommissionen beføjelse til at tvinge de berørte parter til at deltage i undersøgelsen eller fremlægge oplysninger, og den er således afhængig af parternes frivillige samarbejde med henblik på, at disse forsyner den med de nødvendige oplysninger. Det følger i denne sammenhæng af 27. betragtning til grundforordningen, at EU-lovgiver fandt det »nødvendigt at fastsætte, at der for parter, der ikke

samarbejder på tilfredsstillende måde, kan anvendes andre oplysninger til fastlæggelse af de faktiske omstændigheder, samt at sådanne oplysninger kan være mindre gunstige for en sådan part, end hvis den pågældende havde været rede til at samarbejde«. Formålet med grundforordningens artikel 18 er således at gøre det muligt for Kommissionen at fortsætte undersøgelsen, selv hvis de berørte parter måtte nægte at samarbejde eller måtte samarbejde i utilstrækkelig grad. Eftersom de berørte parter har pligt til at samarbejde efter bedste evne, skal disse parter følgelig fremlægge alle de oplysninger, som de råder over, og som EU-institutionerne anser for nødvendige for, at de kan træffe deres afgørelser (jf. i denne retning dom af 14.12.2017, EBMA mod Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, præmis 54-56).

213 Når Kommissionen baserer sine konklusioner på de foreliggende faktiske oplysninger i situationer, hvor de fremsendte oplysninger er mangelfulde, er den i øvrigt ikke forpligtet til at forklare, hvorfor de anvendte foreliggende faktiske oplysninger var de mest pålidelige, eftersom en sådan forpligtelse hverken fremgår af grundforordningens artikel 18 eller af retspraksis (jf. i denne retning og analogt dom af 19.3.2015, City Cycle Industries mod Rådet, T-413/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:164, præmis 132).

214 Det er nemlig muligt at anvende grundforordningens artikel 18, hvis der ikke foreligger en forsætlig handling (jf. dom af 22.9.2021, NLMK mod Kommissionen, T-752/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:611, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis). Omfanget af en berørt parts anstrengelser for at meddele visse oplysninger har ikke nødvendigvis forbindelse med de meddelte oplysningers indre kvalitet og er under alle omstændigheder ikke det eneste afgørende forhold herfor. Såfremt de ønskede oplysninger ikke endeligt opnås, har Kommissionen således ret til at anvende de tilgængelige oplysninger om disse oplysninger (jf. dom af 19.3.2015, City Cycle Industries mod Rådet, T-413/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:164, præmis 117 og den deri nævnte retspraksis, og af 22.9.2021, NLMK mod Kommissionen, T-752/16, EU:T:2021:611, ikke trykt i Sml., præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

215 Det skal herved bemærkes, at Rettens kontrol af det bevismateriale, som EU-institutionerne støtter deres konstateringer på, ikke udgør en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som erstatter disse institutioners bedømmelse. Denne kontrol griber ikke ind i de nævnte institutioners vide skønsbeføjelser på det handelspolitiske område, men begrænser sig til at efterprøve, om disse elementer er af en sådan art, at de understøtter institutionernes konklusioner (jf. dom af 12.5.2022, Kommissionen mod Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).

216 Det fremgår i det foreliggende tilfælde af 180. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen i forbindelse med krydstjek uden kontrolbesøg ikke var i stand til at kontrollere det faktiske forbrug af arbejdskraft til fremstilling af den pågældende vare for de tre stikprøveudtagne eksporterende producenter, og at den meddelte disse eksporterende producenter, at den havde til hensigt at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i overensstemmelse med grundforordningens artikel 18 ved beregningen af forbruget af arbejdskraft. De stikprøveudtagne eksporterende producenter angav nemlig forbruget af deres arbejdskraft på grundlag af det normale faktiske antal arbejdstimer. Ifølge 260. betragtning til den anfægtede forordning lykkedes det imidlertid for Kommissionen at indhente oplysninger om forskellen mellem de indberettede timer og ankomst- og afgangstiderne hos Jiangsu.

217 På grundlag af Jiangsus »faktiske« arbejdstid beregnede Kommissionen følgelig virksomhedens »faktiske« produktivitet, dvs. hvor mange kg af den undersøgte vare en ansat kunne producere i undersøgelsesperioden, og sammenlignede denne med produktiviteten for de to andre

stikprøveudtagne eksporterende producenter. Sammenligningen viste en større produktivitet hos Ningbo Jinding, hvilket rejste tvivl om pålideligheden af den beregning, hvor der generelt blev taget hensyn til den normale arbejdstid. Kommissionen fastsatte derefter de faktiske gennemsnitlige arbejdstimer pr. kg af den undersøgte vare hos Jiangsu og anvendte disse oplysninger for de tre eksporterende producenter som foreliggende faktiske oplysninger som omhandlet i grundforordningens artikel 18.

218 Det fremgår ligeledes af 181. og 182. betragtning til den anfægtede forordning, dels at Ningbo Jinding havde anført, at Kommissionen burde basere sig på den normale arbejdstid, dels at Wenzhou havde gjort gældende, at de faktiske arbejdsdage var angivet på de månedlige lønsedler, og at Kommissionen kunne anvende det normale antal arbejdstimer pr. dag, der var fastsat i den kinesiske arbejdsret. I 184. betragtning til den anfægtede forordning oplyste Kommissionen imidlertid, at der ikke var fundet bevis for, at de faktiske arbejdsdage, der blev omregnet til arbejdstimer, repræsenterede de arbejdstimer, der var forbundet med fremstillingsprocessen for den pågældende vare, da der ikke var blevet fremlagt dokumentation for, på hvilket grundlag standardtimerne for produktion af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer var blevet fastsat.

219 Sagsøgerne har gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18 og antidumpingaftalens artikel 6, stk. 8, eftersom Kommissionen ikke tog behørigt hensyn til forskellene mellem fremstillingsprocesserne for de undersøgte varer og fejlagtigt anvendte tal, som var baseret på Jiangsu og ude af trit med virkeligheden, når de blev anvendt på Ningbo Jinding. Sagsøgerne har desuden anført, at Kommissionen burde have taget hensyn til andre oplysninger, som den rådede over, for at beregne arbejdsproduktiviteten.

220 Det skal således i første række bemærkes, at hvad for det første angår den betydning, som de enkelte eksporterende producenters valg af produktionsprocesser kunne få for produktiviteten, forklarede Kommissionen i 317. betragtning til den anfægtede forordning, at det ikke havde været muligt for den at fastslå forskellen mellem de arbejdstimer, der var nødvendige for forskellige produktionsmetoder, for nogen af de stikprøveudtagne eksporterende producenter, og at de interesserede parter heller ikke havde fremlagt dokumentation for, hvordan disse forskelle skulle anslås.

221 Da sagsøgerne blev adspurgt herom i retsmødet, bekræftede de dels, at både Jiangsu og Ningbo Jinding anvendte de to fremstillingsprocesser for den pågældende vare, dels, at de tre eksporterende producenter i deres besvarelser af Kommissionens spørgeskema udelukkende havde fastlagt produktiviteten på grundlag af arbejdskraftomkostningerne ved produktionen af den pågældende vare, uafhængigt af produktionsprocessen. Sagsøgerne var nemlig ikke i stand til at fastslå, hvordan Kommissionen kunne have sondret mellem de to processer ved fastsættelsen af arbejdskraftomkostningerne.

222 Som Kommissionen fremhævede, uden at sagsøgerne har bestridt dette, var ingen af de tre eksporterende producenter i øvrigt i besiddelse af præcis dokumentation, der omhandlede kravene til arbejdskraftomkostninger baseret på metoden til smedning af den pågældende vare.

223 Det følger heraf, at for så vidt som sagsøgerne ikke var i stand til at forsyne Kommissionen med oplysninger herom, skal deres argument om den eventuelle forskel mellem de arbejdstimer, der – alt efter den valgte fremstillingsproces – var nødvendige for at fremstille den pågældende vare, forkastes.

224 Sagsøgerne har for det andet bestridt, at Kommissionen beregnede Ningbo Jindings arbejdskraftomkostninger på grundlag af Jiangsus omkostninger, eftersom dette ville have givet resultater, der efter deres opfattelse var urealistiske, nemlig at Ningbo Jindings ansatte arbejdede 52 uger om året, 6 dage om ugen og 17 timer om dagen.

225 Det fremgår ikke desto mindre af Ningbo Jindings bemærkninger til de endelige konklusioner, at Ningbo Jinding nåede frem til de 17 daglige arbejdstimer pr. ansat ved anvendelse af de arbejdstimer, der var nødvendige for at producere den pågældende vare, beregnet ud fra de »foreliggende faktiske oplysninger«, som Kommissionen havde anvendt, og multiplicerede dette tal med det antal ansatte, der var angivet i tabel C5 i besvarelsen af spørgeskemaet. Det skal i denne forbindelse indledningsvis fastslås, at disse oplysninger ikke blev efterprøvet af Kommissionen. Sagsøgerne erkendte dernæst, at der havde været store udsving i antallet af ansatte hos Ningbo Jinding under undersøgelsen, og at Kommissionen derfor ikke kunne multiplicere antallet af arbejdstimer pr. ansat hos Jiangsu med antallet af ansatte hos de to andre eksporterende producenter for at beregne arbejdskraftomkostningerne. De 17 arbejdstimer om dagen er derfor ikke underbygget af konkrete beviser og er under alle omstændigheder af hypotetisk karakter.

226 Som Kommissionen har fremhævet, fremgår det endelig af bilag R.3 til replikken, at Ningbo udelukkende anvendte den »direkte arbejdskraft«, der var nødvendig for at fremstille den pågældende vare, og »F&U-medarbejdere i støttefunktioner« i forbindelse med sin beregning, hvorimod Kommissionen i instrukserne til antidumpingspørgeskemaet havde præciseret, at den »arbejdskraft«, der blev anvendt til beregning af produktionsomkostningerne, skulle omfatte både »direkte og indirekte arbejdskraft«. Det må som følge heraf konkluderes, at sagsøgerne ikke var i stand til at forsyne Kommissionen med de oplysninger, som denne anså for nødvendige.

227 Det fremgår i denne forbindelse af retspraksis, at for så vidt som institutionerne er afhængige af parternes frivillige samarbejde om at forsyne dem med de nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister, er parternes besvarelse af spørgeskemaet, der omhandles i grundforordningens artikel 6, stk. 2, og den efterfølgende undersøgelse, som Kommissionen kan foretage, afgørende for antidumpingprocedurens gennemførelse. Selve antidumpingproceduren rummer en risiko for, at institutionerne i tilfælde af manglende samarbejde fra de virksomheder, der er omfattet af undersøgelsen, tager hensyn til andre oplysninger end dem, der er indeholdt i besvarelsen af spørgeskemaet, hvilket tilskynder virksomhederne til at samarbejde loyalt og påpasseligt (jf. dom af 13.7.2006, Shandong Reipu Biochemicals mod Rådet, T-413/03, EU:T:2006:211, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

228 Kommissionen fastslog derfor under udøvelsen af sit vide skøn, at eftersom både Jiangsu og Ningbo Jinding anvendte kold- og varmsmedningsprocessen, var den ikke forpligtet til at efterprøve, om disse processer resulterede i forskelle med hensyn til de arbejdstimer, der var nødvendige for at fremstille den pågældende vare, sammenlignet med andre kilder og navnlig de arbejdstimer, der var nødvendige for EU-producenters fremstilling af den pågældende vare. I den forbindelse forklarede Kommissionen under alle omstændigheder, at der ikke blev spurgt om arbejdstimer i EU-producenternes spørgeskemaer. Disse oplysninger var derfor ikke tilgængelige som omhandlet i grundforordningens artikel 18, stk. 5.

229 På denne baggrund kunne Kommissionen uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn konkludere, at de pågældende oplysninger var selvmodsigende og mangelfulde, og at den ikke kunne anvende dem.

230 Hvad i anden række angår spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen valgte de mest fyldestgørende oplysninger, som den rådede over, ved beregningen af arbejdskraftomkostningerne, skal det indledningsvis bemærkes, at selv om det var muligt at foretage alternative beregninger, er dette ikke tilstrækkelig til at fastslå, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn.

231 Formålet med grundforordningens artikel 18 er nemlig at gøre det muligt for Kommissionen at afslutte undersøgelsen inden for de tidsmæssige rammer, som den er blevet pålagt. Kommissionen råder under disse omstændigheder over et vidt skøn med hensyn til, om det er nødvendigt at støtte sig på grundforordningens artikel 18 ved undersøgelsen af de oplysninger, som den råder over, som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, som den skal undersøge.

232 Hvad for det første angår muligheden for at basere sig på den normale arbejdstid skal det nærmere bestemt bemærkes, at Kommissionen, uden at sagsøgerne har bestridt dette, kunne konstatere, at den normale arbejdstid ikke nødvendigvis afspejlede den tid, der rent faktisk blev afsat specifikt til fremstillingen af den pågældende vare.

233 Sagsøgernes argument om, at den normale arbejdstid er blevet anvendt i forbindelse med andre undersøgelser, kan i øvrigt ikke tiltrædes. Det fremgår i denne forbindelse af retspraksis, at lovligheden af en forordning om indførelse af antidumpingtold skal vurderes på grundlag af retsregler og navnlig grundforordningens bestemmelser og ikke på grundlag af EU-institutionernes angivelige tidligere afgørelsespraksis (jf. dom af 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet, T-351/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:616, præmis 107; jf. i denne retning også dom af 10.2.2021, RFA International mod Kommissionen, C-56/19 P, EU:C:2021:102, præmis 79, og af 4.10.2006, Moser Baer India mod Rådet, T-300/03, EU:T:2006:289 præmis 45).

234 Det fremgår nemlig ikke af grundforordningen, hvad der menes med en »nødvendig« oplysning som omhandlet i denne forordnings artikel 18, stk. 1 (dom af 22.5.2014, Guangdong Kito Ceramics m.fl. mod Rådet, T-633/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:271, præmis 46).

235 Eftersom en oplysning kan give grundlag for at træffe afgørelser i én undersøgelse og være unyttige i en anden undersøgelse, skal det fastslås, at den bedømmelse, der gør det muligt at afgøre, hvorvidt en given oplysning udgør eller ikke udgør en »nødvendig oplysning« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 18, stk. 1, skal foretages under hensyntagen til de specifikke omstændigheder i hver enkelt undersøgelse og ikke på et abstrakt grundlag (dom af 14.12.2017, EBMA mod Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, præmis 49).

236 I det foreliggende tilfælde fandt Kommissionen det nødvendigt at fastlægge det »faktiske« antal arbejdstimer, der var nødvendigt for at fremstille den pågældende vare. Sagsøgerne har ikke bestridt, at det antal arbejdstimer, der er nødvendigt for at fremstille den pågældende vare, er en nødvendig oplysning i forbindelse med undersøgelsen, men det var efter deres opfattelse tilstrækkeligt at meddele den normale arbejdstid. Sagsøgerne har derfor ikke ført bevis for, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at se bort fra den beregning af arbejdskraftomkostningerne, der var baseret på den normale arbejdstid i Kina.

237 Sagsøgernes argument om, at der ikke findes nogen retlig forpligtelse i Kina til at registrere den faktiske arbejdstid, skal af de samme grunde forkastes, eftersom Kommissionen konstaterede, at der var behov for oplysninger om den faktiske arbejdstid, som var nødvendig for at fremstille den pågældende vare, for at kunne beregne den pågældende vares normale værdi.

238 Denne konstatering drages ikke i tvivl af sagsøgernes argument om, at Kommissionen kunne have anvendt den lovbestemte arbejdstid til beregning af den arbejdstid, der var nødvendig for at fremstille den pågældende vare, i stedet for at formode, at der var tale om ulovlig adfærd. Som Kommissionen fremhævede i 183. betragtning til den anfægtede forordning, er den blotte eksistens af en arbejdsretlig bestemmelse, der begrænser det normale antal arbejdstimer, som en arbejdstager kan præstere, ikke tilstrækkeligt bevis for det antal arbejdstimer, der faktisk er præsteret, eftersom der under undersøgelsen ikke fandtes beviser for, at den kinesiske arbejdsret blev overholdt eller håndhævet, og at de faktiske arbejdsdage, som de eksporterende producenter havde indberettet, svarede til den løn, der faktisk blev udbetalt til personalet.

239 Hvad for det andet angår den af sagsøgerne foreslåede mulighed for at anvende det maksimale antal arbejdstimer i henhold til kinesisk ret forklarede Kommissionen, at den hos Jiangsu havde fundet beviser for, at denne regel ikke var blevet overholdt, og at der tilsyneladende ikke var ført kontrol med dens overholdelse. Kommissionen konkluderede således, at denne referenceværdi ikke var relevant.

240 Hvad for det tredje angår muligheden for at basere sig på det gennemsnitlige antal arbejdstimer pr. ansat hos Jiangsu, multipliceret med antallet af ansatte hos de to andre eksporterende producenter, er en sådan beregning, som Kommissionen forklarede, ikke hensigtsmæssig, eftersom antallet af medarbejdere hos Ningbo Jinding varierede i hele undersøgelsesperioden. Kommissionen kunne således ikke anvende de oplysninger, som denne eksporterende producent havde fremlagt i denne forbindelse, til at fastsætte en værdi til beregning af arbejdskraftomkostningerne. Sagsøgerne gav følgelig ikke Kommissionen alle de oplysninger, som den anså for nødvendige for beregningen af den pågældende vares normale værdi.

241 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgerne ikke har fremlagt beviser, der er tilstrækkelige til at bevirke, at de vurderinger af de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund i den anfægtede forordning vedrørende den faktiske arbejdstid, der er nødvendig for at fremstille den pågældende vare, bliver usandsynlige. Et sådant bevis er imidlertid nødvendigt for at fastslå, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn, som kan føre til annullation af den anfægtede forordning (jf. i denne retning dom af 20.9.2019, Jinan Meide Casting mod Kommissionen, T-650/17, EU:T:2019:644, præmis 110).

242 Henset til det ovenfor anførte skal det som følge heraf bemærkes, at Kommissionen under udøvelsen af sit vide skøn med rette og uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn kunne fastslå, at for så vidt som de stikprøveudtagne eksporterende producenter ikke havde kunnet oplyse den om antallet af konkrete arbejdstimer for de ansatte, der deltog i hele processen for fremstilling af den pågældende vare, kunne den basere sig på efterprøvede oplysninger fra en af disse tre eksporterende producenter ved beregningen af den pågældende vares normale værdi.

243 Det tredje anbringende skal derfor forkastes.

4. Det fjerde anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 6

244 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen ikke kunne støtte sig på grundforordningens artikel 9, stk. 6, ved fastsættelsen af dumpingmargenen for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, eftersom Kommissionen ifølge denne bestemmelse ikke måtte tage hensyn til margener, der fastsættes under de omstændigheder, som er omhandlet i denne forordnings artikel 18. Den samme begrænsning følger af antidumpingaftalens artikel 9, stk. 4, som søger at forhindre, at

eksporterende producenter, som ikke er blevet anmodet om at samarbejde i forbindelse med undersøgelsen, påvirkes af manglende eller utilstrækkelige oplysninger fra de eksporterende producenter, der indgår i undersøgelsen.

245 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumentation.

246 Det skal indledningsvis bemærkes, at der i den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 2, blev fastsat satser for den endelige antidumpingtold for de tre stikprøveudtagne eksporterende producenter, nemlig 22,1% for Jiangsu, 46,1% for Ningbo Jinding og 48,8% for Wenzhou, efterfulgt af en sats på 39,6% for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, og en sats på 86,5% for alle andre eksporterende producenter i det pågældende land. Det er satsen på 39,6%, der er blevet anfægtet i forbindelse med det fjerde anbringende.

247 Grundforordningens artikel 9, stk. 6, bestemmer følgende:

»Når Kommissionen har begrænset sin undersøgelse i overensstemmelse med artikel 17, må antidumpingtold, der pålægges indførslen fra eksportører eller producenter, som har givet sig til kende i henhold til artikel 17, men som ikke er omfattet af undersøgelsen, ikke overstige den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for parterne i stikprøven, uanset om den normale værdi for sådanne parter fastsættes på grundlag af artikel 2, stk. 1-6, eller artikel 2, stk. 7, litra a).

Med henblik på dette stykke ser Kommissionen bort fra enhver nulmargen eller minimalmargen samt margener, der fastsættes under de omstændigheder, som er omhandlet i artikel 18.«

248 Denne bestemmelse finder således kun anvendelse i tilfælde, hvor Kommissionen anvender stikprøvemetoden, dvs. udelukkende når den har begrænset sin undersøgelse til en bestemt gruppe af eksporterende producenter i overensstemmelse med grundforordningens artikel 17, hvilket den gjorde i den procedure, der er genstand for den foreliggende sag.

249 Det skal dernæst præciseres, at grundforordningens artikel 9, stk. 6, i det væsentlige er identisk med antidumpingaftalens artikel 9, stk. 4, der bestemmer følgende:

»Når myndighederne har begrænset deres undersøgelse i overensstemmelse med artikel 6, stk. 10, andet punktum, må antidumpingtold, der pålægges indførslen fra eksportører eller producenter, som ikke er omfattet af undersøgelsen, ikke overstige:

i) den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for de udvalgte eksportører eller producenter, eller

[…]

idet myndighederne dog med henblik på dette stykke ser bort fra enhver nulmargen eller de minimis-margen, der fastsættes under de omstændigheder, som er omhandlet i artikel 6, stk. 8. For indførsel fra eksportører eller producenter, der ikke er omfattet af undersøgelsen, men som i løbet af undersøgelsen indgiver de nødvendige oplysninger, som omhandlet i artikel 6, afsnit 10.2, anvender myndighederne en individuel toldsats eller en individuel normal værdi.«

250 Domstolen har allerede fastslået, at det almindelige folkeretlige princip om overholdelse af kontraktlige forpligtelser (pacta sunt servanda), der er fastsat i artikel 26 i Wienerkonventionen om traktatretten af 23. maj 1969 (*United Nations Treaty Series*, bind 1155, s. 331), indebærer, at Unionens retsinstanser med henblik på fortolkningen og anvendelsen af antidumpingaftalen skal

tage hensyn til den fortolkning af de forskellige bestemmelser i denne aftale, som WTO's tvistbilæggelsesorgan har vedtaget (jf. dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

251 Det fremgår af tredje betragtning til grundforordningen, at for at sikre en korrekt og gennemsigtig anvendelse af reglerne i antidumpingaftalen bør ordlyden af denne aftale i videst muligt omfang afspejles i EU-retten. Unionens retsinstanser kan således støtte sig på rapporter fra WTO's appelorgan med henblik på at fortolke bestemmelser, der i det væsentlige er identiske (jf. i denne retning dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 33 og 34).

252 I WTO's appelorgans rapport af 24. juli 2001 i tvisten »United States – Anti-Dumping Measures on Certain Hot-Rolled Steel Products from Japan« (WT/DS 184/AB/R) fastslog dette organ, at antidumpingaftalens artikel 9, stk. 4, indeholdt en maksimumsgrænse for de pågældende myndigheders fastsættelse af loftet over den overordnede restsats, dvs. at den omstændighed, at den margen, der var fastsat for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, som ikke indgik i stikprøven, ikke måtte overstige den vejede gennemsnitlige margen for de stikprøveudtagne eksporterende producenter. Appelorganet påpegede ligeledes, at artikel 9, stk. 4, indeholder to forbud. Det første forbud forhindrer undersøgelsesmyndighederne i at beregne den overordnede restsats ved brug af enhver nulmargen eller de minimis-margen, mens det andet forhindrer dem i at beregne dette loft ved brug af en margen, »der fastsættes under de omstændigheder, som er omhandlet« i aftalens artikel 6, stk. 8.

253 WTO's appelorgan forkastede nærmere bestemt udtrykkeligt argumentet om, at den anden begrænsning kun omfatter margener, der beregnes fuldt ud på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger. De »omstændigheder, som er omhandlet« i antidumpingaftalens artikel 6, stk. 8, er således omstændigheder, hvor undersøgelsesmyndighederne anvender de foreliggende faktiske oplysninger behørigt for at afhjælpe manglen på nødvendige oplysninger i sagsakterne, og disse omstændigheder kan rent faktisk kun vedrøre en lille mængde oplysninger, som skal anvendes ved beregningen af den individuelle dumpingmargen for en eksportør eller en producent.

254 WTO's appelorgan fastslog i øvrigt, at denne udlægning af antidumpingaftalens artikel 9, stk. 4, var forenelig med denne bestemmelses formål. For så vidt som antidumpingaftalens artikel 6, stk. 8, gør det muligt for myndighederne at afhjælpe mangler i sagsakterne, som skyldes, at de eksportører, der indgår i undersøgelsen, har fremlagt utilstrækkelige eller slet ingen oplysninger, søger antidumpingaftalens artikel 9, stk. 4, at forhindre, at eksportører, som ikke er blevet anmodet om at samarbejde under undersøgelsen, lider skade som følge af manglende eller utilstrækkelige oplysninger fra de stikprøveudtagne eksportører. Dette formål ville derfor blive bragt i fare, hvis den vejede gennemsnitlige margen – om end kun delvist – blev beregnet på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger.

255 WTO's appelorgan fastslog udtrykkeligt, at den tvist, som det skulle behandle, ikke rejste spørgsmålet om, hvordan man kan rette op på en situation som den, der er omhandlet i den foreliggende sag, hvor alle de margener, til støtte for hvilke Kommissionen skulle beregne den vejede gennemsnitlige margen for de eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, skulle udelukkes fra beregningen som følge af det andet forbud. Efter at have konstateret, at der forelå en mangel, forklarede den derfor, at den tvist, som den behandlede, ikke indebar en pligt til at afgøre dette spørgsmål.

256 Det var i det foreliggende tilfælde med støtte i denne rapport, at Kommissionen henviste til den pågældende mangel i grundforordningen, som under omstændigheder som de i den foreliggende sag omhandlede pålagde den en begrænsning, men ikke gav den et alternativ. Kommissionen har således gjort gældende over for Retten, at grundforordningens artikel 17, stk. 4, sigtede mod at afhjælpe den konstaterede mangel vedrørende fastsættelsen af dumpingmargenen for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven.

257 Grundforordningens artikel 17, stk. 4, fastsætter følgende:

»Træffes der beslutning om at udtage stikprøver, og er nogle eller alle de udvalgte parter ikke rede til fuldt ud at samarbejde, således at det må påregnes, at resultatet af undersøgelsen vil blive påvirket i væsentlig grad, kan der udtages en ny stikprøve.

Er der imidlertid stadig tale om manglende samarbejde, eller foreligger der ikke tilstrækkelig tid til at udtage en ny stikprøve, finder de relevante bestemmelser i artikel 18 anvendelse.«

258 Kommissionen har som følge heraf anført, at den ikke havde haft »tilstrækkelig tid« som omhandlet i grundforordningens artikel 17, stk. 4, og at den havde været nødt til at fastsætte den vejede gennemsnitlige margen for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, på grundlag af grundforordningens artikel 18, ligesom den gjorde for ikke-samarbejdsvillige eksporterende producenter. Kommissionen har gjort gældende, at hvis den ikke havde kunnet basere sig på margenerne for de tre stikprøveudtagne eksporterende producenter ved beregningen af den vejede gennemsnitlige margen for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, ville dette have stillet de sidstnævnte producenter langt ringere, eftersom den gældende antidumpingsats ville være blevet fastsat til 86,5% ligesom for alle andre kinesiske eksporterende producenter, der på ingen måde deltog i undersøgelsen, og ikke til 39,6%.

259 Sagsøgerne har bestridt denne argumentation i deres replik, eftersom det ræsonnement, der støttes på grundforordningens artikel 17, stk. 4, er helt nyt og ikke kan begrunde den anfægtede forordning efterfølgende. Efter deres opfattelse er der således tale om en ny begrundelse fra Kommissionens side. Sagsøgerne gjorde i retsmødet gældende, at der i grundforordningens artikel 17, stk. 4, fastsættes to etaper, hvor der først konstateres en grad af manglende samarbejdsvilje, som kan få materiel betydning, og dernæst udtages en ny stikprøve. Hvis der stadig ikke samarbejdes efter den nye stikprøve, eller hvis der ikke er tilstrækkelig tid, kan de relevante bestemmelser i artikel 18 anvendes. Sådan forholder det sig ikke i det foreliggende tilfælde. Ifølge sagsøgerne sigtes der i grundforordningens artikel 17, stk. 4, til fastlåste situationer, hvor ingen eksporterende producenter samarbejder eller fremlægger oplysninger.

260 I retsmødet anførte Kommissionen for det første, at udtagelsen af en ny stikprøve var en mulighed, men ikke en forpligtelse, eftersom det fremgår af grundforordningens artikel 17, stk. 4, at den »kan« udtage en ny stikprøve. Kommissionen medgav for det andet, at konstateringen af en mangel ikke fritog den for dens generelle forpligtelse til at overholde grundforordningen i øvrigt, hvilket var tilfældet i den foreliggende sag. For det tredje fremhævede Kommissionen, at den i tilfælde af en mangel kunne anvende grundforordningens artikel 18 i overensstemmelse med kravene i den nævnte forordning. For det fjerde anførte Kommissionen ligeledes, at grundforordningens artikel 9, stk. 6, ikke nødvendigvis sikrede beskyttelsen af de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven. I en hypotetisk situation, hvor der kun skal ses bort fra to af de tre margener, for så vidt som de er baseret på grundforordningens artikel 18, anvender Kommissionen nemlig den resterende margen for de pågældende eksporterende producenter, selv om denne er den højeste af de pågældende tre

margener. Disse producenters dumpingmargen vil således kunne stige, hvis en af margenerne i stikprøven ikke kan lægges til grund, fordi den er fastsat på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger som omhandlet i grundforordningens artikel 18.

261 Det skal i lyset af det ovenfor anførte i første række bemærkes, at ifølge fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF, klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det er imidlertid ikke nødvendigt, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om den opfylder kravene efter artikel 296, stk. 2, TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område. Det ville navnlig være for vidtgående at kræve en detaljeret beskrivelse af hvert af de forhold, der ligger til grund for den anfægtede retsakt, bl.a. når sagsøgerne, som det er tilfældet i den foreliggende sag, var dybt involveret i den administrative procedure (jf. i denne retning dom af 13.4.2011, Far Eastern New Century mod Rådet, T-167/07, ikke trykt i Sml., EU:T:2011:165, præmis 103 og den deri nævnte retspraksis).

262 Det skal i anden række ligeledes påpeges, at selv om oplysningerne fra de tre stikprøveudtagne eksporterende producenter ikke kunne anvendes på grund af begrænsningen i grundforordningens artikel 9, stk. 6, andet afsnit, mistede Kommissionens stikprøve ikke sin relevans for den omhandlede undersøgelse.

263 Som det fremgår af præmis 201-243 ovenfor, anvendte Kommissionen nemlig de mest fyldestgørende tilgængelige oplysninger om anvendelsen af den arbejdskraft, der var nødvendig for at fremstille den pågældende vare, eftersom de oplysninger, som de stikprøveudtagne eksporterende producenter havde meddelt den, var ufuldstændige eller usammenhængende. Dette blev imidlertid fastslået på et fremskredent tidspunkt i undersøgelsen, eftersom Kommissionen først konstaterede, at de fremlagte oplysninger var utilstrækkelige, i forbindelse med en række krydstjek uden kontrolbesøg. Eftersom den procedure, der fører til indførelse af en antidumpingtold i overensstemmelse med grundforordningen, er inddelt i trin, blev dumpingmargenen for de stikprøveudtagne eksporterende producenter først fastsat i forbindelse med den endelige fremlæggelse af oplysninger. Det bemærkes herved, at Kommissionen har pligt til at afslutte undersøgelsen inden for en relativt kort frist, som er strengt begrænset af grundforordningen og meddelelsen om indledning af den omhandlede undersøgelse. Kommissionen havde således ikke tilstrækkelig tid til at udtage en ny stikprøve i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 4.

264 Det skal i tredje række, som det følger af 336. betragtning til den anfægtede forordning, påpeges, at ingen af de sagsøgere, der var omfattet af denne margen, dvs. de berørte medlemmer af CCCME eller de fem andre samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, har anfægtet Kommissionens konklusioner om den fastsatte margen for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven.

265 Det skal desuden anføres, at grundforordningens artikel 17, stk. 3, hvortil der henvises i denne forordnings artikel 9, stk. 6, bestemmer, at der skal beregnes en individuel dumpingmargen for eksportører eller producenter, der ikke indgår i stikprøven, og som anmoder herom ved at indgive et fuldstændigt spørgeskema.

266 Det følger nemlig af grundforordningens artikel 17, stk. 3, at i de tilfælde, hvor Kommissionen udtager stikprøver, kan der alligevel beregnes en individuel dumpingmargen for eksporterende producenter, der ikke er udvalgt i første omgang, og som indgiver de nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister, medmindre antallet af eksportører eller producenter er så stort, at en individuel undersøgelse vil være urimeligt byrdefuld og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen. Under alle omstændigheder havde ingen af de berørte sagsøgere, således som parterne bekræftede i retsmødet, tilkendegivet over for Kommissionen, at de ønskede at blive omfattet af en individuel margen.

267 Det skal i fjerde række bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede forordning forklarede, at samarbejdsniveauet generelt var blevet anset for at være lavt, og at den havde været nødt til at basere beregningen af det landsdækkende toldniveau på de foreliggende faktiske oplysninger i sagsakterne.

268 Det skal i femte række bemærkes, at Kommissionen anvendte de foreliggende faktiske oplysninger som omhandlet i grundforordningens artikel 18 ved beregningen af den pågældende vares normale værdi. Den pågældende vares normale værdi er den samme for alle eksporterende producenter af den nævnte vare med oprindelse i Kina, eftersom som den blev beregnet på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 6a. Det, der adskiller de forskellige eksporterende producenters dumpingmargen, er nemlig, at den nævnte normale værdi sammenlignes med disse producenters egne eksportpriser, i stedet for at den »generelle« normale værdi sammenlignes med industriens eksportpriser. De eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, havde således mulighed for at opnå en anden margen i medfør af grundforordningens artikel 17, stk. 3, ved at sammenligne deres eksportpriser med den normale værdi, der blev fastsat på grundlag af »de foreliggende faktiske oplysninger« i overensstemmelse med grundforordningens artikel 18. Når der ikke blev udtaget en ny stikprøve blandt eksporterende producenter samlet set, var det som følge heraf ikke muligt at undgå begrænsningen i grundforordningens artikel 9, stk. 6, i det foreliggende tilfælde.

269 Med udgangspunkt i antagelsen om, at Kommissionen var nødt til at anvende de »foreliggende faktiske oplysninger« som omhandlet i grundforordningens artikel 18 ved beregningen af den normale værdi, eftersom de oplysninger, som de stikprøveudtagne eksporterende producenter havde fremlagt, ikke var tilstrækkelige, kan det følgelig fastslås, at dette trin var nødvendigt i forbindelse med den omhandlede undersøgelse. Det er endvidere ligeledes blevet fastslået, at Kommissionen anvendte stikprøver under den omhandlede undersøgelse, hvilket i øvrigt ikke er blevet bestridt i forbindelse med det foreliggende søgsmål, som følge af antallet af berørte eksporterende producenter, hvis oplysninger det ville tage for lang tid at undersøge individuelt. Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 227 ovenfor, har Kommissionen imidlertid ingen mulighed for at tvinge de stikprøveudtagne eksporterende producenter til at give den de oplysninger, der efter dens opfattelse er nødvendige for, at den kan afslutte sin undersøgelse.

270 Det må som følge heraf fastslås, at Kommissionen ikke fastlagde margenen for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, vilkårligt eller som en sanktion, men efter at den på et sent tidspunkt i den administrative procedure havde konstateret, at den var nødt til at anvende grundforordningens artikel 18 på en del af sagsøgerne, fordi oplysningerne fra de stikprøveudtagne eksporterende producenter var usammenhængende, og fordi den globale situation, der var påvirket af covid-19-udbruddet, forhindrede den i at foretage kontrol på stedet.

271 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionen ikke kunne støtte sig på grundforordningens artikel 9, stk. 6, ved fastlæggelsen af den vejede gennemsnitlige margen for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven.

272 Det fjerde anbringende skal følgelig forkastes.

5. Det femte anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3, 5 og 6, sammenholdt med denne forordnings artikel 4, stk. 1

273 Med det femte anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen foretog en urigtig analyse af skaden og årsagssammenhængen, hvilket for det første skyldtes, at den ikke tog hensyn til, at de fleste EU-producenter hovedsageligt fremstillede ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, mens størstedelen af importen fra Kina bestod af standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. Kommissionen burde derfor have undersøgt, om EU-erhvervsgrenen og de kinesiske eksportører fokuserede lige meget på begge segmenter, eller om et eller flere segmenter kunne påvirkes mere end andre af dumpingimporten. Kommissionens afvisning var endvidere ikke baseret på forhold, der indikerede, at de pågældende varetyper var substituerbare, eller at de konkurrerede med hinanden. Sagsøgerne har i denne forbindelse tilføjet, at ud over de store prisforskelle er de to varetypers endelige anvendelsesformål forskellige, og de sælges til forskellige industrier. Ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer anvendes nemlig i sektorer, hvor sikkerheden spiller en væsentlig rolle, og i kvalitetsfølsomme brancher, hvorimod standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer anvendes i bygge-, møbel- og gør-det-selv-sektoren. Sagsøgerne har foreholdt Kommissionen, at den afviste at foretage en segmenteret analyse, selv om de interesserede parter gentagne gange havde forlangt en sådan analyse.

274 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at Kommissionen ikke fremførte noget bevis til støtte for sit argument om, at de kinesiske eksporterende producenter havde kapacitet til at fremstille og eksportere ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, og at den under alle omstændigheder burde have undersøgt importens reelle indvirkning i den betragtede periode. Ifølge CCCME's undersøgelse var det imidlertid kun fire kinesiske producenter, der overvejede at eksportere ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer i årene efter den betragtede periode, og 28 producenter overvejede ikke en sådan mulighed.

275 For det tredje har sagsøgerne i det væsentlige anført, at segmenteringen ligeledes fremgår af den omstændighed, at Kommissionen var forpligtet til at udvide stikprøven af EU-producenter, eftersom de oplysninger, der tidligere var modtaget fra de fire virksomheder, som indgik i den oprindelige stikprøve, ikke omfattede fremstilling af standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. Det var i sidste ende kun muligt at fastslå en overensstemmelse mellem varerne for 24% af de stikprøveudtagne EU-producenters produktion.

276 Hvad for det fjerde angår anvendelsen af metoden med varekontrolnumre (herefter »PCN-metoden«) til analyse af prisunderbuddet har sagsøgerne anfægtet den overensstemmelse på 90%, som Kommissionen har angivet, idet de har gjort gældende, at Kommissionen ikke skulle fokusere på importen fra Kina, men på EU-salget. Kommissionen burde således have undersøgt, om EU-erhvervsgrenens salg var blevet underbudt, og have taget hensyn til overensstemmelsesprocenten ud fra EU-erhvervsgrenens synspunkt for at vurdere, om der forelå et væsentligt prisunderbud som følge af dumpingimport. Sagsøgerne har gjort gældende, at

Kommissionen kun påviste et prisunderbud for en lille del af den EU-erhvervsgren, der fremstiller standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, og dernæst udvidede denne konstatering til at omfatte EU-erhvervsgrenen som helhed.

277 Sagsøgerne har for det femte givet udtryk for den samme betænkelighed for så vidt angår de vigtigste kategorier af skruer, møtrikker, bolte og lignende varer, nemlig skruer, bolte og underlagsskiver, som hver især er beregnet til meget forskellige endelige anvendelsesformål, og som begrunder en segmenteret skadesanalyse. De tre stikprøveudtagne eksporterende producenter eksporterer kun skruer og bolte. Kommissionen tilsidesatte derfor grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 6, for så vidt som den fastslog, at der forelå en skade for producenter af underlagsskiver inden for EU.

278 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.

279 Det skal indledningsvis bemærkes, at grundforordningens artikel 3, stk. 2, fastsætter, at der ved konstateringen af en skade skal foretages en objektiv undersøgelse af omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Unionen samt denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Unionen.

280 Hvad navnlig angår dumpingimportens virkning på priserne præciseres det i grundforordningens artikel 3, stk. 3, andet punktum, at det skal tages i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Unionen, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres.

281 Grundforordningens artikel 3, stk. 5, præciserer for sin del, at undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Unionen skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation. Denne bestemmelse indeholder en liste over de forskellige faktorer, der kan tages i betragtning, og præciserer, at listen ikke er udtømmende, og at hverken en eller flere af disse faktorer nødvendigvis er udslagsgivende for afgørelsen (jf. dom af 28.2.2017, Yingli Energy (China) m.fl. mod Rådet, T-160/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:125, præmis 188 og deri nævnte retspraksis).

282 I henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 6, skal Kommissionen påvise, at dumpingimporten forvolder en EU-erhvervsgren væsentlig skade i betragtning af importens omfang og priserne, på grundlag af alle relevante beviser.

283 Det følger i øvrigt af grundforordningens artikel 4, stk. 1, at skaden skal fastlægges for EU-erhvervsgrenen som helhed.

284 Det skal dernæst bemærkes, at i henhold til Domstolens faste praksis gælder det vide skøn, som Kommissionen er indrømmet som følge af kompleksiteten af de økonomiske og politiske situationer, som den skal undersøge i forbindelse med en antidumpingprocedure, ligeledes ved fastlæggelsen af den skade, som er blevet påført EU-erhvervsgrenen (jf. dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:C:2023:685, præmis 112 og den deri nævnte retspraksis). Da undersøgelsen af, om der foreligger et prisunderbud, er et økonomisk komplekst spørgsmål, med hensyn til hvilket grundforordningen ikke pålægger nogen særlig metode, har Kommissionen endvidere et vidt skøn i denne henseende (dom af 12.5.2022, Kommissionen mod Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, præmis 99).

285 Domstolsprøvelsen af dette skøn skal således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning. Dette gælder bl.a. ved fastlæggelsen af de faktorer, der skader den pågældende EU-erhvervsgren, i forbindelse med en antidumpingundersøgelse (jf. dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

286 Domstolen har også gentagne gange fastslået, at Rettens kontrol af det bevismateriale, som EU-institutionerne støtter deres konstateringer på, ikke udgør en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som erstatter disse institutioners bedømmelse. Denne kontrol griber ikke ind i de nævnte institutioners vide skønsbeføjelser på det handelspolitiske område, men begrænser sig til at efterprøve, om disse elementer er af en sådan art, at de understøtter institutionernes konklusioner. Det tilkommer derfor Retten ikke blot at efterprøve den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, men ligeledes at kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

287 Det fremgår imidlertid af selve ordlyden af grundforordningens artikel 3, stk. 3, at den metode, der følges til at konstatere et eventuelt prisunderbud, som hovedregel skal anvendes i forhold til »samme vare« som omhandlet i denne forordnings artikel 1, stk. 4, selv om denne vare, som det er tilfældet i den foreliggende sag, kan bestå af forskellige varetyper, der henhører under flere markedssegmenter (jf. i denne retning dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 74). Følgelig pålægger grundforordningen i princippet ikke Kommissionen nogen forpligtelse til at foretage en analyse af, om der foreligger et prisunderbud på et andet niveau end det for den samme vare (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 75).

288 Den samme fortolkning fremgår ligeledes af antidumpingaftalen, hvortil sagsøgerne har henvist, eftersom den myndighed, der er ansvarlig for antidumpingundersøgelsen, ikke i henhold til antidumpingaftalens artikel 3, stk. 3.2, er forpligtet til at godtgøre, at der foreligger et prisunderbud for hver enkelt af de varetyper, der er omfattet af undersøgelsen, eller for så vidt angår hele det vareudvalg, der udgør den samme nationale vare (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 76).

289 For at sikre objektivitet i analysen af prisunderbuddet kan Kommissionen imidlertid under visse omstændigheder være forpligtet til at foretage en sådan analyse i forhold til markedssegmenterne for det pågældende produkt, selv om de vide skønsbeføjelser, som den råder over med henblik på bl.a. at afgøre, om der foreligger en skade, i det mindste omfatter afgørelser angående valget af analysemetode samt oplysninger og beviser, der skal indhentes, fremgangsmåderne ved beregning af underbudsmargenen og fortolkningen og vurderingen af de indhentede oplysninger (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 78).

290 Det kan forholde sig således i en situation, der er kendetegnet ved en særlig udtalt segmentering af markedet for den pågældende vare og ved den omstændighed, at dumpingimporten for langt størstedelens vedkommende var koncentreret inden for et af markedssegmenterne for den pågældende vare, dog under forudsætning af, at der tages behørigt hensyn til den samme vare i dens helhed. Det kan ligeledes forholde sig således i en særlig situation, der er kendetegnet ved

en stærk koncentration af hjemmemarkedssalget og dumpingimporten på særskilte segmenter samt ved betydelige prisforskelle mellem disse segmenter. Under disse omstændigheder kan Kommissionen nemlig være forpligtet til at tage højde for markedsandelene for hver enkelt varetype og disse prisforskelle med henblik på at sikre, at prisunderbudsanalysen af objektiv (jf. dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:C:2023:685, præmis 167 og den deri nævnte retspraksis).

291 Med hensyn til de beviser, hvorpå Kommissionen kan basere sin konklusion om, at EU-erhvervsgrenen har lidt skade, fremgår det af grundforordningens artikel 3, stk. 2, at den er forpligtet til i sin analyse af prisunderbuddet at tage hensyn til alt relevant positivt bevismateriale (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 77). Grundforordningen indeholder imidlertid ikke nogen definition af begrebet »positivt bevismateriale«. Henset til betydningen af ordlyden af dette begreb, den sammenhæng, hvori det indgår, som bl.a. omfatter kravet om en objektiv undersøgelse i denne forordnings artikel 3, stk. 2, og formålet med konstateringen af skade, nemlig at gøre det muligt at indføre en antidumpingtold på dumpingimporten, udpeger nævnte begreb de materielle forhold, som på en bekræftende og objektiv måde, der kan efterprøves, godtgør, at skadesindikatorerne faktisk foreligger. Begrebet udelukker således, at simple konstateringer, gisninger eller usikre betragtninger kan udgøre sådanne indikatorer (dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:T:2023:685, præmis 118).

292 Det er i lyset af disse bemærkninger og præciseringer, at det skal undersøges, om der er grundlag for sagsøgernes argumenter om, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at basere sig på den samme vare i dens helhed i forbindelse med skadesanalysen og ved ikke at undersøge denne vare pr. segment.

293 Det må i første række konstateres, at ifølge 110. betragtning til den anfægtede forordning blev alle skruer, bolte, møtrikker og lignende varer på grundlag af de grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber og anvendelsesformål anset for at udgøre én og samme vare i forbindelse med den omhandlede procedure.

294 Det fremgår af retspraksis, at Kommissionen ved definitionen af den pågældende vare kan tage hensyn til flere faktorer såsom varens fysiske, tekniske og kemiske egenskaber samt dens anvendelse, substituerbarhed, forbrugernes opfattelse heraf, forhandlingskanalerne, fremstillingsprocessen, produktionsomkostningerne og kvaliteten (dom af 13.9.2010, Whirlpool Europe mod Rådet, T-314/06, EU:T:2010:390, præmis 138, og af 17.12.2010, EWRIA m.fl. mod Kommissionen, T-369/08, EU:T:2010:549, præmis 82). For at afgøre om det drejer sig om andre varer, skal det særligt undersøges, om de har de samme tekniske og fysiske kendetegn, samme grundlæggende endelige anvendelse og samme forhold mellem kvalitet og pris. I denne forbindelse skal det ligeledes undersøges, om varerne kan skiftes ud med hinanden og er i konkurrence med hinanden (dom af 18.4.2013, Steinel Vertrieb, C-595/11, EU:C:2013:251, præmis 44).

295 Da listen over de kriterier, der er angivet i præmis 294 ovenfor, er af vejledende karakter, er der imidlertid intet, der forpligter Kommissionen til at fastlægge den pågældende vare ved anvendelse af alle de nævnte kriterier. Det er heller ikke nødvendigt, at analysen af hvert af disse kriterier kan føre til det samme resultat (jf. dom af 28.2.2017, Yingli Energy (China) m.fl. mod Rådet, T-160/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:125, præmis 114 og den deri nævnte retspraksis).

296 Grundforordningen præciserer nemlig ikke, hvorledes produktet eller produktrækken, der kan underkastes antidumpingundersøgelser, skal defineres, og kræver ikke en systematisk klassificering af produktet (dom af 25.9.1997, Shanghai Bicycle mod Rådet, T-170/94, EU:T:1997:134, præmis 61).

297 Det følger heraf, at varer, der ikke er identiske, kan sammenlægges under den samme definition af den pågældende vare og samlet gøres til genstand for en antidumpingundersøgelse (dom af 10.10.2012, Gem-Year og Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) mod Rådet, T-172/09, ikke trykt i Sml., EU:T:2012:532, præmis 60). Fastlæggelsen af »samme vare« er således omfattet af Kommissionens vide skøn med hensyn til vurdering af komplekse økonomiske situationer. Undersøgelsen af, om en bestemt vare med rette er blevet opført på varelisten, skal foretages ud fra egenskaberne ved den pågældende vare som fastlagt af Kommissionen og ikke ud fra egenskaberne ved de varer, der indgår i den pågældende vare, eller underkategorier heraf (dom af 18.11.2014, Photo USA Electronic Graphic mod Rådet, T-394/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:964, præmis 30).

298 Det skal i det foreliggende tilfælde bemærkes, at sagsøgerne ikke har anfægtet Kommissionens sondring mellem standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de er forenelige med en international standard. Skruer, bolte, møtrikker og lignende varer klassificeres således som standardvarer, når de opfylder specifikke internationale standarder, men klassificeres som ikke-standardvarer, hvis de ikke svarer til en bestemt internationalt anerkendt standard. Ifølge 372. betragtning til den anfægtede forordning er standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer nemlig dem, der er nærmere beskrevet i industristandarder, som f.eks. Deutsches Institut für Normung (DIN), Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO) eller europæiske standarder (EN), der udarbejdes og vedligeholdes af Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN). Ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer udviser derimod forskelle i forhold til de anerkendte industristandarder og modsvarer ofte en bestemt brugers udformning og/eller krav. Hvis kundetegninger afviger fra en anerkendt international standard, vil der således være tale om en ikke-standardskrue, -bolt, -møtrik eller lignende vare. På samme måde betragtes skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, der fremstilles på standardproduktionslinjer, som ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, når de ikke fuldt ud overholder en specifik internationalt anerkendt industristandard.

299 Disse varer optræder som følge heraf i mange forskellige sektorer, hvor der benyttes flere typer skruer, bolte, møtrikker og lignende varer. Definitionen af, hvad der menes med standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, tager nemlig ikke højde for de berørte industriers kompleksitet eller produktionsomkostninger eller til de anvendte råmaterialer. Det følger ligeledes heraf, at den samme genstand, f.eks. et møbel eller en bil, kan bestå af både standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer.

300 Denne konklusion afkræftes ikke af sagsøgernes argumenter. Sagsøgerne har således anført, at ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer navnlig var rettet mod sikkerhedskritiske industrier, mens standardskruer, bolte, møtrikker og lignende varer især blev anvendt på områder som f.eks. byggeri. Sagsøgerne har imidlertid ikke fremlagt noget bevis for en sådan sondring, som gør det muligt at fastslå, at de enkelte typer af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer udelukkende var rettet mod en bestemt industri. Sagsøgerne har i øvrigt ikke fremlagt noget bevis for, at standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer ikke konkurrerede med hinanden.

301 Kommissionen henførte standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer til den samme kategori, fordi de skulle udvise de samme fysiske og tekniske egenskaber. Det bemærkes herved, at disse faktorer hører til dem, der er anerkendt i den retspraksis, som er nævnt i præmis 294 ovenfor. Som det fremgår af præciseringerne i præmis 298 ovenfor, kan standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer endvidere fremstilles og distribueres side om side. Kommissionen forklarede i øvrigt i 402. betragtning til den anfægtede forordning, at undersøgelsen også havde vist, at der var en overlapning mellem de endelige anvendelsesformål for de to typer skruer, bolte, møtrikker og lignende varer.

302 Sagsøgerne har imidlertid ikke fremlagt beviser, der er tilstrækkelige til at bevirke, at de vurderinger af definitionen af den pågældende vare, som Kommissionen lagde til grund i den anfægtede forordning, bliver usandsynlige. Kommissionens tilgang er som følge heraf i overensstemmelse med retspraksis, hvorefter det forhold, at varerne tilhører forskellige kategorier, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at godtgøre, at de ikke er substituerbare, og at det således er hensigtsmæssigt at foretage en analyse pr. segment, eftersom varer, der tilhører forskellige kategorier, kan fungere ens eller opfylde samme behov (jf. dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 383 og den deri nævnte retspraksis). Det fremgår i øvrigt ligeledes af retspraksis, at hvis prisforskellen mellem de forskellige markedssegmenter skyldes, at varer, der falder ind under definitionen af den pågældende vare, anvendes forskelligt, tages der under alle omstændigheder hensyn til denne prisforskel i forbindelse med analysen af prisunderbuddet efter metoden med varekontrolnumre, således at det ikke er nødvendigt at foretage en skadesanalyse pr. segment (jf. i denne retning dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 112-114).

303 Kommissionen anlagde derfor ikke noget åbenbart urigtigt skøn, da den fastslog, at standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer var de samme varer.

304 I anden række må det for det første konstateres, at Kommissionen i 402. betragtning til den anfægtede forordning præciserede, at undersøgelsen havde vist, at EU-erhvervsgrenen producerede og solgte standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, og at de eksporterende producenter eksporterede standard- og ikke-standardvarer til EU. For det andet konstaterede Kommissionen, at importen af den pågældende vare konkurrerede med EU-erhvervsgrenens salg med hensyn til de samme anvendelser. For det tredje støttede Kommissionen sig på oplysninger i sagsakterne, som havde vist, at de kinesiske eksporterende producenter havde kapacitet til at fremstille og eksportere ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, selv om de stikprøveudtagne eksporterende producenter eksporterede få ikke-standardskruer, -møtrikker, -bolte og lignende varer. De importerede varetyper fra de kinesiske eksporterende producenter svarede nemlig i mere end 90% af tilfældene til varetyper, der produceres og sælges af de stikprøveudtagne EU-producenter, og omfattede en sammenligning af priserne på standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, som konsekvent viste, at der var et betydeligt underbud og målprisunderbud. For det fjerde konkluderede Kommissionen, at produktions- og salgsmængderne samt fortjenstmargenerne for samtlige EU-producenter, inklusive dem, der producerede ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer uanset varemiks, viste faldende tendenser, og at dette havde vist, at alle EU-producenter, der var blevet udtaget til at indgå i stikprøven, var påvirket af importen fra Kina. For det femte fremhævede Kommissionen, at oplysninger i sagsakterne viste, at EU-producenterne ikke var i stand til at udvide deres produktion og salg af standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer på grund af det

pristryk, som importen fra Kina udøvede på EU-markedet. For det sjette viste forværringen af de makroøkonomiske skadesindikatorer parallelt med stigningen i importen fra Kina samt den nedadgående tendens i de mikroøkonomiske indikatorer for samtlige stikprøveudtagne EU-producenter, at der var konkurrence på markedet mellem EU-erhvervsgrenen og importen fra Kina på niveau med samme vare.

305 Retten har anmodet Kommissionen om at præcisere, hvilke sagsakter der havde gjort det muligt for den at fastslå, at de kinesiske eksporterende producenter havde kapacitet til at eksportere ikke-standardskruer, -møtrikker, -bolte og lignende varer til EU, eftersom sagsøgerne havde bestridt dette.

306 Kommissionen har i denne forbindelse indledningsvis forklaret, at et stort antal kinesiske importører og eksporterende producenter, herunder et berørt medlem af CCCME og en af de juridiske personer, hvis navn fremgår af bilaget, under undersøgelsen havde anmodet om at blive udelukket herfra med henvisning til, at de skruer, som de producerede, havde særlige egenskaber med hensyn til aspekter såsom deres fysiske og tekniske egenskaber, anvendelse og substituerbarhed, produktionsprocessen, deres pris og certificeringsprocessen, og at de var bestemt til en anden anvendelse end standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. Kommissionen har ligeledes fremlagt dokumentation for de nævnte anmodninger, som vidnede om den tætte forbindelse mellem de pågældende to segmenter.

307 Det fremgår således af bilag E.1 til Kommissionens skriftlige svar på Rettens spørgsmål, at to EU-importører og -distributører havde anmodet om, at træskruer blev udelukket fra definitionen af den undersøgte vare, eftersom 40-60% af den samlede import af træskruer til EU stammede fra Kina. De anførte, at træskruer af jern eller stål, bortset fra varer af rustfrit stål, skulle udelukkes fra undersøgelsen, på grundlag af de kriterier, der er nævnt i præmis 294 ovenfor, og gjorde ligeledes gældende, at disse varer krævede yderligere certificering for at kunne sælges inden for EU. Ifølge den definition, som Kommissionen lagde til grund, er de træskruer, som disse to importører og distributører importerer fra Kina, således ikke standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, eftersom de nævnte skruer afviger fra de internationale standarder. To kinesiske eksporterende producenter anførte ligeledes, at de eksporterede skruer til trækonstruktioner i form af ikke-standardskruer, der var fremstillet efter mål, mens et berørt medlem af CCCME også anmodede om, at confirmatskruer (eller selvdrejende skruer) blev udelukket fra varedækningen på grund af deres specifikke endelige anvendelsesformål.

308 I bilag E.6, som Kommissionen har fremlagt, redegøres der for intervenientens holdning om, at mange af de varer, som de kinesiske eksporterende producenter eksporterede, fejlagtigt var blevet klassificeret i kategorien standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, og at importen af ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer i virkeligheden var langt større i undersøgelsesperioden. Efter intervenientens opfattelse var visse ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer således fejlagtigt blevet klassificeret som standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer i EFDA's besvarelser af spørgeskemaet, idet EFDA havde anvendt andre kriterier end kriterierne i Kommissionens spørgeskema vedrørende sondringen mellem standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. I besvarelserne af det nævnte spørgeskema blev der desuden ikke taget hensyn til, at standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, der importeres til EU, kræver en yderligere certificeringsprocedure, inden varerne leveres til producenter af originaludstyr. Dette bekræftes af EFDA's besvarelser, som intervenienten har knyttet som bilag til sin skrivelse.

309 Det fremgår endelig også af de beviser, som Kommissionen har fremlagt, at to af de tre stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenter eksporterede ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer til EU i undersøgelsesperioden. Sagsøgerne har i øvrigt erkendt, at EU-producenterne og de kinesiske producenter både fremstillede standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. Sagsøgerne har imidlertid hævdet, at dette forhold ikke var relevant, og at Kommissionen burde have undersøgt, om EU-erhvervsgrenen og de kinesiske eksporterende producenter fokuserede lige meget på begge segmenter, eller om et segment kunne påvirkes mere end andre.

310 Det fremgår imidlertid klart af den retspraksis, der er nævnt i præmis 289 og 290 ovenfor, at Kommissionen kun er forpligtet til at foretage en skadesanalyse pr. segment, når der er ført bevis for en særligt udtalt segmentering af den omhandlede import, dog under forudsætning af, at der tages behørigt hensyn til den samme vare i dens helhed (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 80).

311 Det fremgår under alle omstændigheder ikke af de beviser, som parterne har fremlagt for Retten, at der forekommer en sådan særligt udtalt segmentering.

312 For det første har sagsøgerne nemlig ikke bestridt, at EU-producenterne og navnlig de producenter, der indgik i stikprøven, fremstiller både standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. Kommissionens undersøgelse viste, at disse varer blev fremstillet på de samme produktionsanlæg. Det følger heraf, at importen fra Kina af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer kan konkurrere med EU-erhvervsgrenens produktion af alle skruer, bolte, møtrikker og lignende varer.

313 For det andet har sagsøgerne anført, at det ikke var relevant, at de importerede skruer, bolte, møtrikker og lignende varer i 90% af tilfældene svarede til de importerede skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, der blev fremstillet af EU-erhvervsgrenen, eftersom Kommissionen skulle undersøge, om EU-salget og ikke importen fra Kina blev underbudt, for at vurdere skaden. Det er imidlertid klart, at denne argumentation ikke finder støtte i den relevante retspraksis. Det følger nemlig af grundforordningens artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 2, at skaden skal vurderes ved dumpingvarens »overgang til fri omsætning i Unionen«. Modsat hvad sagsøgerne har gjort gældende, skal beregningen af prisunderbuddet følgelig i princippet foretages i det led, hvor dumpingimporten finder sted (dom af 12.5.2022, Kommissionen mod Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, præmis 102).

314 Det følger heraf, at Kommissionen baserede sine konklusioner om de kinesiske eksporterende producenters kapacitet til at eksportere ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer til EU, på positivt bevismateriale, som i øvrigt viser samspillet mellem de to markedssegmenter.

315 Hvad i tredje række angår sagsøgernes argument om, at Kommissionen var tvunget til at udvide stikprøven af EU-producenter seks måneder efter, at undersøgelsen var blevet indledt, fordi de producenter, der indgik i den oprindelige stikprøve, ikke producerede eller solgte standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer i tilstrækkelige mængder, må det som nævnt i præmis 6 og 7 ovenfor konstateres, at det var nødvendigt at revidere stikprøven af EU-producenter på grund af manglende oplysninger fra de oprindeligt udvalgte producenter. Disse oplysninger fandtes i de ikke-fortrolige sagsakter.

316 Det skal herved bemærkes, at Kommissionen overholdt stikprøvekravene i grundforordningens artikel 17, stk. 1, som bestemmer, at i tilfælde, hvor antallet af klagere, eksportører eller importører, varetyper eller transaktioner er stort, kan undersøgelsen begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, der foreligger på tidspunktet for udvælgelsen, eller til den største producerede, solgte eller eksporterede mængde, der kan anses for repræsentativ, og som med rimelighed kan undersøges inden for den tid, der er til rådighed.

317 Det fremgår af retspraksis, at den endelige udvælgelse af stikprøven påhviler Kommissionen, hvorved denne har en vid skønsbeføjelse (dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18 P, EU:C:2021:278, præmis 293). Unionens retsinstansers prøvelse i denne henseende er følgelig begrænset i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 285 ovenfor.

318 I en sådan sammenhæng tilkommer det sagsøgerne i medfør af retspraksis at fremlægge de beviser, som Retten behøver for at kunne fastslå, at Kommissionen som følge af sin sammensætning af stikprøven af EU-erhvervsgrenen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af skaden (jf. i denne retning dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 295 og den deri nævnte retspraksis).

319 Sagsøgerne har imidlertid på ingen måde fremlagt de beviser, der kræves for at fastslå, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved udvælgelsen af de EU-producenter, der skulle indgå i stikprøven, og for at godtgøre, at Kommissionen ikke overholdt de krav, der i denne henseende følger af grundforordningen eller retspraksis.

320 Hvis en oprindeligt udvalgt EU-producent ikke kan eller ikke ønsker at deltage i Kommissionens undersøgelse, har Kommissionen ingen undersøgelsesbeføjelser, der gør det muligt for den at tvinge producenten til at deltage i undersøgelsen eller fremlægge oplysninger i henhold til grundforordningen (jf. dom af 20.5.2015, Yuanping Changyuan Chemicals mod Rådet, T-310/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:295, præmis 152 og den deri nævnte retspraksis).

321 Når stikprøven af EU-producenter endte med at omfatte flere producenter af standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, end den oprindeligt gjorde, må det, når dette er sagt, imidlertid konstateres, at den på dette tidspunkt var mere repræsentativ for de to segmenter af markedet for skruer, bolte, møtrikker og lignende varer. Kommissionen forklarede nemlig, at eftersom to af de seks EU-producenter, der blev udvalgt i første omgang, var ophørt med at samarbejde, var den nødt til at udvælge to nye producenter for at sikre den resterende stikprøves repræsentativitet, bl.a. med hensyn til varesortimentet. Denne omstændighed kan derfor ikke udgøre et bevis for, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den undersøgte, om der forelå en skade for EU-erhvervsgrenen.

322 Sagsøgerne har under alle omstændigheder ikke fremlagt noget bevis, der gør det muligt for Retten at fastslå, at Kommissionen havde manipuleret sammensætningen af den udtagne stikprøve af EU-erhvervsgrenen på en sådan måde, at denne stikprøve blev mindre repræsentativ for EU-erhvervsgrenen.

323 Sagsøgernes argument om, at ændringen af stikprøven af EU-producenter under proceduren viste, at EU-erhvervsgrenen som helhed ikke producerede standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer i tilstrækkelige mængder, skal som følge heraf forkastes.

324 Hvad i fjerde række angår sagsøgernes argument om den dårlige overensstemmelse mellem varekontrolnumrene skal det bemærkes, at varekontrolnumrene er de alfanumeriske koder, der anvendes i antidumpingundersøgelser for at godtgøre en overensstemmelse mellem varetyper. Under undersøgelsen anmodes de kontaktede virksomheder om at inddele deres varer i de kategorier, som disse koder svarer til. Koderne omhandler specifikke egenskaber ved varen, som anses for relevante, fordi de har påvirket produktionsomkostningerne eller salgsomkostningerne.

325 Det fremgår af retspraksis, at når den omhandlede vare omfatter et bredt udvalg af goder, kan det vise sig nødvendigt at inddele dem i mere eller mindre homogene kategorier for at gøre det muligt at foretage en rimelig sammenligning af sammenlignelige varer og således undgå en urigtig beregning af skaden som følge af en upassende sammenligning (dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 550 og 551).

326 En skadesanalyse i henhold til PCN-metoden anses således for passende, bl.a. når der er tale om komplekse varer, hvor de forskellige modeller fremviser forskellige tekniske kendetegn, og priserne kan variere mærkbart (jf. i denne retning dom af 22.9.2021, Severstal mod Kommissionen, T-753/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:612, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis).

327 Såfremt sagsøgerne ønsker at rejse berettiget tvivl om den tilgang, som Kommissionen anvendte i denne forbindelse, skal de godtgøre, at den af Kommissionen foreslåede kodificering var åbenbart upassende (jf. i denne retning dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen (T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 552).

328 I det foreliggende tilfælde har sagsøgerne imidlertid ikke fremført et sådant argument. De har derimod gjort gældende, at Kommissionen ikke har fastslået nogen overensstemmelse for 138 ud af 267 varekontrolnumre vedrørende de stikprøveudtagne producenter.

329 Kommissionen forklarede i denne forbindelse, at hvert varekontrolnummer i det foreliggende tilfælde reelt var knyttet til seks egenskaber, herunder om der var tale om standard- eller ikke-standardvarer, men også andre egenskaber såsom styrke, diameter, længde eller belægning. En varetype består således af en kombination af egenskaber, og der er kun overensstemmelse, når alle egenskaber ved den varetype, der fremstilles af EU-erhvervsgrenen, svarer til den eksporterede varetype. Sagsøgernes indvending om en overensstemmelse på 24% vedrører således kun tilsvarende transaktioner, hvor den samlede kombination af egenskaber var til stede. Hvis der kun blev taget hensyn til den egenskab, der afhang af, om en skrue, bolt, møtrik eller lignende vare var af standard- eller ikke-standardkarakter, ville overensstemmelsen imidlertid ligge på 44%, eftersom 44% af det salg, der indgik i stikprøven, var salg af standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer.

330 Kommissionen anførte nemlig med rette, at den omstændighed, at EU-erhvervsgrenen ligeledes solgte andre varetyper, der ikke svarede til eksporten fra de stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenter, ikke afkræftede konklusionen om, at der var konkurrence mellem den importerede vare og den vare, der fremstilles inden for EU, men blot var en konsekvens af valget af PCN-metoden og anvendelsen af stikprøver, som i øvrigt ikke er blevet anfægtet i den foreliggende sag (jf. i denne retning dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 144).

331 Det fremgår under alle omstændigheder klart af de sammenligningstabeller, som Kommissionen har fremlagt, at der er påvist en overensstemmelse på 90% baseret på PCN-metoden.

332 Sagsøgernes indsigelse om, at der alene forelå et prisunderbud for en lille del af EU-salget, som i det væsentlige rejser tvivl om Kommissionens mulighed for at støtte sig på repræsentative stikprøver, skal som følge heraf forkastes (jf. i denne retning dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 412).

333 Dette understøttes af den omstændighed, at den undersøgelse af dumpingimportens indvirkning på EU-erhvervsgrenens priser, som skal foretages med henblik på konstateringen af skade, indebærer en sammenligning af salg, ikke fra den samme virksomhed, men fra flere virksomheder, nemlig de stikprøveudtagne eksporterende producenter og de virksomheder, der udgør en del af EU-erhvervsgrenen, og som indgår i stikprøven. En sammenligning af disse virksomheders salg vil imidlertid ofte være vanskeligere ved analysen af prisunderbuddet end ved fastsættelsen af dumpingmargenen, eftersom det udvalg af varetyper, der sælges af disse forskellige virksomheder, vil have en tendens til kun at være delvist overlappende (dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:C:2023:685, præmis 195).

334 Jo mere detaljerede varekontrolnumrene er, desto større er denne risiko for, at visse varetyper ikke kan tages i betragtning ved analysen af prisunderbuddet på grund af forskellen i udvalget af de varer, der er blevet solgt af disse forskellige virksomheder. Selv om en større differentiering af varekontrolnumre har den fordel, at der sker en sammenligning af varetyper, der har flere fælles fysiske og tekniske kendetegn, har en sådan større differentiering nemlig omvendt den ulempe, at den øger muligheden for, at visse varetyper, der sælges af det ene eller det andet af de berørte selskaber, ikke har ækvivalenter og derfor hverken kan sammenlignes eller tages i betragtning i denne analyse (dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:C:2023:685, præmis 196).

335 Kommissionens udøvelse af sit vide skøn til at vælge den metode, der skal følges til at analysere prisunderbuddet, kan således have den uundgåelige konsekvens, således som det er tilfældet med PCN-metoden, at visse varetyper ikke kan sammenlignes og dermed ikke tages i betragtning ved denne analyse. Udøvelsen af denne skønsbeføjelse er imidlertid begrænset af den forpligtelse, som Kommissionen er pålagt ved grundforordningens artikel 3, stk. 2, til at foretage en objektiv undersøgelse af dumpingimportens indvirkninger på EU-erhvervsgrenens priser (dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:C:2023:685, præmis 197).

336 Sagsøgerne har som følge heraf ikke bevist, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at anvende PCN-metoden for at godtgøre, at der forelå et prisunderbud, som var til skade for den pågældende EU-erhvervsgren.

337 Hvad i femte række angår sagsøgernes argument om, at Kommissionen burde have foretaget en særskilt skadesanalyse for de tre segmenter vedrørende skruer, bolte og underlagsskiver, må det konstateres, at dette klagepunkt ikke er tilstrækkeligt underbygget, eftersom sagsøgernes argumentation i det væsentlige er baseret på den omstændighed, at der er tale om meget forskellige produkter, som tilhører særskilte segmenter. Ud over argumentet om, at der er forskel

på skruer, bolte og underlagsskiver, og at der derfor er behov for en segmenteret skadesanalyse, har sagsøgerne imidlertid ikke fremlagt det bevis, der kræves for at fastslå, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn i denne henseende.

338 Eftersom dette argument ikke understøttes af konkrete beviser, er det således ikke tilstrækkelig til at rejse tvivl om definitionen af den vare, der var genstand for Kommissionens undersøgelse, eller om skadesanalysen for alle disse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer.

339 Dette klagepunkt skal følgelig forkastes.

340 Det følger heraf, at sagsøgernes argumenter om, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved ikke at undersøge den eventuelle skade i forbindelse med importen fra Kina af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer pr. segment, ikke kan tiltrædes.

341 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det femte anbringende derfor forkastes.

6. Det sjette anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, sammenholdt med denne forordnings artikel 9, stk. 4

342 Med det sjette anbringende har sagsøgerne anført, at den lille andel af de stikprøveudtagne EU-producenters salg, for hvilken Kommissionen fastslog et underbud, ikke i tilstrækkeligt omfang gjorde det muligt at konkludere, at EU-erhvervsgrenens priser som helhed blev underbudt. Sagsøgerne har i denne forbindelse fremhævet, at Kommissionen kun påviste et underbud for mindre end 24% af de stikprøveudtagne producenters produktion, og at den lille andel af de udvalgte producenters salg ikke kan betragtes som »positivt bevismateriale« som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, så meget desto mere som den EU-stikprøve, som Kommissionen lagde til grund, kun tegnede sig for 9,5% af EU-erhvervsgrenens produktion. Kommissionen støttede sig således på det forhold, at 2,3% af EU-erhvervsgrenens salg var blevet underbudt, hvilket var i strid med grundforordningens artikel 9, stk. 4, eftersom dette ikke var tilstrækkeligt til at fastslå et prisunderbud og i øvrigt ikke gjorde det muligt at danne sig et tilstrækkeligt præcist overblik over størrelsen af den told, der krævedes for at afhjælpe den skade, som var påført EU-erhvervsgrenen.

343 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumentation.

344 Det skal herved bemærkes, at grundforordningen ikke indeholder nogen definition af et prisunderbud og ikke angiver, hvilken metode der skal anvendes til beregning af et sådant underbud.

345 Det samme gælder for den metode til beregning af skadesmargenen, der anvendes til at afgøre, om der i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 4, hvortil sagsøgerne har henvist, skal fastsættes en antidumpingtold, som er lavere end den dumpingmargen, der er tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt (kendelse af 17.2.2023, Hansol Paper mod Kommissionen, T-693/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2023:83, præmis 30).

346 Beregningen af importens prisunderbud foretages i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, med henblik på at konstatere, om EU-erhvervsgrenen har lidt et tab som følge af denne import, og den anvendes i vid udstrækning til at vurdere dette tab og fastsætte tabsmargenen, dvs. niveauet for at afhjælpe dette tab (dom af 10.4.2019, Jindal Saw og Jindal Saw Italia mod Kommissionen, T-301/16, EU:T:2019:234, præmis 176).

347 Da undersøgelsen af, om der foreligger et prisunderbud, er et økonomisk komplekst spørgsmål, med hensyn til hvilket grundforordningen ikke pålægger nogen særlig metode, har Kommissionen i øvrigt et vidt skøn i denne henseende (dom af 12.5.2022, Kommissionen mod Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, præmis 99).

348 Sagsøgerne har gjort gældende, at de har været i stand til at beregne salgsmængderne for de stikprøveudtagne EU-producenter og har konkluderet, at prisunderbuddet var blevet fastsat for mindre end 24% af EU-producenternes produktion. Kommissionen har anfægtet denne procentsats og forklaret, at denne sats – baseret på en sammenligning af de stikprøveudtagne EU-producenters tilsvarende salg med EU-producenternes samlede salg – lå på 31,6%.

349 Det fremgår nemlig af sagsakterne, at den procentsats på 24%, som sagsøgerne har anført, kun vedrører de tilsvarende transaktioner i forbindelse med PCN-metoden for den samlede kombination af egenskaber med hensyn til standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer, styrke, diameter, længde og belægning. Det fremgår imidlertid af den retspraksis, der er nævnt i præmis 287 ovenfor, at analysen af underbuddet i princippet kun skal udføres i forhold til den samme vare.

350 Den procentsats på 24%, som sagsøgerne har påberåbt sig, er derfor ikke korrekt.

351 Sagsøgernes argument om, at underbuddet kun blev fastslået for en meget lille andel af EU-producenterne, nemlig 2,3%, er under alle omstændigheder forkert. Det hviler nemlig på en fejlagtig forudsætning om, at ingen anden EU-producent end dem, der indgik i stikprøven, fremstiller tilsvarende varetyper, hvilket sagsøgerne på ingen måde har dokumenteret.

352 Som det fremgår af retspraksis, angiver eller antyder ordlyden af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, endvidere ikke, at analysen af dumpingimportens indvirkning på EU-erhvervsgrenens priser under alle omstændigheder skal tage hensyn til denne erhvervsgrens samlede salg. Denne ordlyd angiver tværtimod, at disse bestemmelser ikke pålægger Kommissionen, at der ved analysen af dumpingimportens indvirkning på EU-erhvervsgrenens priser nødvendigvis skal tages hensyn til alle EU-erhvervsgrenens salg af den samme vare (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 152 og 153).

353 Kommissionens analyse var således støttet på oplysninger, som må anses for at være repræsentative i grundforordningens forstand, hvilket betød, at prisunderbuddet, eftersom det blev konstateret for de stikprøveudtagne EU-producenters salg, må anses for repræsentativt for hele EU-erhvervsgrenen (jf. i denne retning dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen (T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 411).

354 Det følger heraf, at Kommissionen uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn kunne støtte sine konklusioner om, at EU-erhvervsgrenen havde lidt skade som følge af dumpingen af den undersøgte import, på en del af salget for en repræsentativ stikprøve af EU-erhvervsgrenen.

355 Sagsøgernes argumenter om, at Kommissionen støttede analysen af, om der forelå en skade, på en meget lille procentdel af underbuddet, skal følgelig forkastes.

356 Det følger heraf, at det sjette anbringende er ugrundet og skal forkastes.

7. Det syvende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 6, sammenholdt med denne forordnings artikel 9, stk. 4

357 Med det syvende anbringende har sagsøgerne anfægtet vurderingen af prisvirkningerne og fastlæggelsen af skadesmargenen, eftersom Kommissionen ikke foretog en rimelig sammenligning af priserne. Sagsøgerne har således i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen ikke præciserede, i hvilket handelsled de stikprøveudtagne EU-producenters salg fandt sted, og anført, at Kommissionen i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, sammenlignede de kinesiske eksporterende producenters salgspriser til distributørerne med EU-producenternes salgspriser til slutbrugerne. For så vidt som den anfægtede forordning i vidt omfang er baseret på det konstaterede prisunderbudsniveau med henblik på at forbinde skaden med importen fra Kina og dermed konkludere, at der er en årsagssammenhæng, har sagsøgerne ligeledes gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af den nævnte forordnings artikel 3, stk. 6.

358 Kommissionen har anført, at sagsøgernes argumentation bør forkastes.

359 Det skal indledningsvis bemærkes, at grundforordningen ikke kræver, at Kommissionen anvender en særlig metode til sammenligning af priser.

360 Det fremgår imidlertid af retspraksis, at for at sikre, at denne sammenligning er rimelig, skal priserne sammenlignes i samme handelsled. Det følger heraf, at hvis der foretages en sammenligning af priserne i forskellige handelsled, dvs. uden at inkludere alle omkostninger i det handelsled, der skal tages hensyn til, opstår der nødvendigvis kunstige resultater, som ikke giver mulighed for at foretage en korrekt vurdering af EU-erhvervsgrenens tab. En sådan rimelig sammenligning er en betingelse for, at beregningen af denne erhvervsgrens tab er lovlig (jf. dom af 10.4.2019, Jindal Saw og Jindal Saw Italia mod Kommissionen, T-300/16, EU:T:2019:235, præmis 239 og den deri nævnte retspraksis).

361 Det skal bemærkes dels, at forpligtelsen til at sammenligne priserne i samme handelsled gælder uafhængigt af antallet af samarbejdsvillige eksporterende producenter, dels at den finder anvendelse uafhængigt af salgsmængderne for forretningsmæssigt forbundne eller ikke forretningsmæssigt forbundne parter i forbindelse med den pågældende undersøgelse (jf. i denne retning dom af 4.5.2022, CRIA og CCCMC mod Kommissionen, T-30/19 og T-72/19, EU:T:2022:266, præmis 149).

362 Det skal i øvrigt præciseres, at Unionens retsinstanser har fastslået, at når salgspriserne til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder blev taget i betragtning, blev det muligt at fastsætte en eventuel tabsmargen, eftersom disse priser var afgørende for kundens valg om at købe EU-erhvervsgrenens varer eller de kinesiske eksporterende producenters varer (jf. i denne retning dom af 10.4.2019, Jindal Saw og Jindal Saw Italia mod Kommissionen, T-300/16, EU:T:2019:235, præmis 251). Når Kommissionen sammenlignede priserne for at fastsætte tabsmargenen, var den som følge heraf forpligtet til at tage hensyn til alle omkostninger i forbindelse med et salg i et bestemt handelsled og til i givet fald at foretage de nødvendige justeringer af de oplysninger, som den rådede over.

363 I det foreliggende tilfælde forklarede Kommissionen i 364. betragtning til den anfægtede forordning, at den havde fastsat prisunderbuddet i undersøgelsesperioden ved at sammenligne på den ene side de vejede gennemsnitlige salgspriser pr. varetype, som de stikprøveudtagne EU-producenter forlangte af ikke forretningsmæssigt forbundne kunder på EU-markedet, justeret til et »ab fabrik«-niveau, og på den anden side de tilsvarende vejede gennemsnitlige priser

pr. varetype for importen fra de stikprøveudtagne samarbejdsvillige kinesiske producenter ved salg til den første uafhængige kunde på EU-markedet som fastsat på cif-basis med passende justeringer for told og omkostninger efter importen. Det præciseres i 365. betragtning til den anfægtede forordning, at sammenligningen viste en vejet gennemsnitlig underbudsmargen på mellem 28% og 46% på EU-markedet i forbindelse med importen fra det pågældende land.

364 I første række skal det indledningsvis fastslås, at parterne er enige om, at de tre stikprøveudtagne eksporterende producenter, hvis salg blev anvendt ved sammenligningen, eksporterede direkte til ikke forretningsmæssigt forbundne distributører i EU.

365 Det skal dernæst fremhæves, at Kommissionen ved denne sammenligning sondrede mellem standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. For den pågældende vare som helhed udgjorde EU-producenternes salg til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder 51% af det samlede salg, mens denne andel var på 84% for standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer. Kommissionen forklarede, at sondringen med hensyn til den procentvise sammenlignelighed mellem priserne på standard- og ikke-standardskruer, -bolte, -møtrikker og lignende varer var en naturlig konsekvens af PCN-metoden.

366 Endelig forklarede Kommissionen, at EU-producenternes salg til »ikke forretningsmæssigt forbundne kunder«, som var blevet taget i betragtning ved beregningen af prisunderbuddet, hvortil den henviste i 364. betragtning til den anfægtede forordning, vedrørte salg til både ikke forretningsmæssigt forbundne distributører og slutbrugere. I retsmødet præciserede Kommissionen endvidere, hvilket sagsøgerne ikke var i stand til at tilbagevise, at de konstaterede forskelle mellem EU-producenternes salgspriser til ikke forretningsmæssigt forbundne distributører og slutbrugere var minimale, og at den derfor ikke havde anset det for nødvendigt at foretage nogen justering.

367 Det må i anden række konstateres, at sagsøgerne ikke har anfægtet de justeringer, som Kommissionen foretog for at sikre en rimelig prissammenligning mellem de stikprøveudtagne kinesiske producenters salg og EU-producenternes salg. Som Kommissionen præciserede i retsmødet, havde sagsøgerne desuden ikke anmodet om en kvantificerbar justering under undersøgelsen.

368 Sagsøgerne bestred dette udsagn fra Kommissionen i retsmødet. I denne forbindelse fremgår det for det første af CCCME's bemærkninger til de endelige konklusioner af 6. december 2021 og af 377. betragtning til den anfægtede forordning, at CCCME havde gjort gældende, at der burde have været foretaget justeringer for omkostninger ved kvalitetskontrol og dokumentforvaltning ved beregningen af underbudsmargenerne. CCCME anførte således, at EU-erhvervsgrenen var underlagt specifikke certificeringskrav, som ikke gjaldt for de kinesiske eksporterende producenter. Dette argument er dog under alle omstændigheder ikke relevant, eftersom sagsøgerne slet ikke har fremført det i deres skriftlige indlæg.

369 For det andet fremgår det ligeledes af 376. og 381. betragtning til den anfægtede forordning, at CCCME under undersøgelsen havde hævdet, at størstedelen af EU-erhvervsgrenens salg skete gennem forretningsmæssigt forbundne distributører, og at der derfor burde have været foretaget passende justeringer for forskelle i handelsleddet. Det fremgår imidlertid af 381. betragtning til den anfægtede forordning, at dette ikke var baseret på oplysninger i sagsakterne og heller ikke var underbygget af beviser. Kommissionen præciserede derfor endnu en gang, at de stikprøveudtagne EU-producenters salg, der var blevet taget i betragtning ved beregningen af underbuddet, var sket til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder i EU.

370 Det fremgår ligeledes af EFDA's bemærkninger til de endelige konklusioner, hvortil sagsøgerne har henvist, at EFDA gjorde gældende, at Kommissionen skulle foretage justeringer for at sikre, at de sammenlignede priser vedrørte det samme handelsled. Disse bemærkninger består imidlertid i det væsentlige af indvendinger om, at det ikke var let at vide, om EU-producenterne også hovedsageligt solgte til ikke forretningsmæssigt forbundne distributører. Der var ikke fremført beviser herfor og heller ingen klare argumenter. I mangel af kvantitative beviser fastholdt Kommissionen derfor sine konklusioner vedrørende sammenligneligheden af det salg, der blev taget i betragtning ved beregningen af underbuddet. Da sagsøgernes indvendinger ikke var støttet på konkrete beviser, var de derfor ikke tilstrækkelige til at rejse tvivl om Kommissionens analyse.

371 I det foreliggende søgsmål har sagsøgerne imidlertid ikke gjort gældende, at der skulle foretages en justering for at sikre, at EU-priserne var sammenlignelige med de kinesiske eksporterende producenters priser, i forbindelse med undersøgelsen af skaden og årsagssammenhængen. I de skriftlige indlæg har sagsøgerne nemlig kun foreholdt Kommissionen, at der herskede usikkerhed om, hvilket handelsled der var blevet valgt for EU-producenterne i forbindelse med analysen af prisunderbuddet. Eftersom Kommissionen har afklaret dette spørgsmål, skal det fastslås, at for så vidt som sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved analysen af prisunderbuddet, skal dette anbringende forkastes.

8. Det ottende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 5

372 Med det ottende anbringende har sagsøgerne anfægtet Kommissionens vurdering af de makroøkonomiske indikatorer, der efter deres opfattelse var uforenelig med grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 5, og med Kommissionens proceduremæssige forpligtelser.

373 For det første har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at de virksomheder, hvis oplysninger lå til grund for Kommissionens konklusioner, ikke var repræsentative, og at Kommissionen ikke angav det nøjagtige antal virksomheder, der var tale om. Selv om det angives i den ikke-fortrolige udgave af det makroøkonomiske spørgeskema, at 44 virksomheder meddelte oplysninger, fremgår det nemlig af Kommissionens svar på CCCME's spørgsmål vedrørende yderligere oplysninger af 1. december 2021, at Kommissionen henviste til 34 virksomheder, der havde besvaret spørgeskemaet.

374 Sagsøgerne har for det andet foreholdt Kommissionen, at den nægtede at fremlægge produktions- eller salgsmængden for de virksomheder, der havde besvaret det makroøkonomiske spørgeskema. Ifølge sagsøgerne fik parterne desuden ikke mulighed for at fremsætte hensigtsmæssige bemærkninger til disse oplysninger, fordi de blev fremlagt sent, og der ikke var adgang til passende ikke-fortrolige sammendrag.

375 For det tredje har sagsøgerne kritiseret den måde, hvorpå de pågældende oplysninger blev ekstrapoleret til EU-erhvervsgrenen som helhed.

376 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgernes argumentation bør forkastes.

377 Grundforordningens artikel 3, stk. 5, bestemmer, at undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Unionen skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation. Denne artikel indeholder en ikke-udtømmende liste over de forskellige faktorer, der kan tages i betragtning.

378 Denne bestemmelse tildeler således Kommissionen en skønsbeføjelse ved undersøgelsen og bedømmelsen af de forskellige oplysninger (dom af 10.9.2015, Bricmate, C-569/13, EU:C:2015:572, præmis 54).

379 Det fremgår i det foreliggende tilfælde af 382. betragtning til den anfægtede forordning, at undersøgelsen af dumpingimportens virkninger for EU-erhvervsgrenen omfattede en vurdering af alle de økonomiske indikatorer, der havde en indflydelse på denne erhvervsgrens situation i den betragtede periode, i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 5.

380 I 384.-386. betragtning til den anfægtede forordning skelnede Kommissionen ved fastlæggelsen af skaden mellem makroøkonomiske og mikroøkonomiske skadesindikatorer, og den vurderede de førstnævnte indikatorer ud fra de oplysninger, som intervenienten havde fremlagt, og som blev krydstjekket med oplysningerne fra de stikprøveudtagne EU-producenter. De indgivne data blev justeret på grundlag af krydstjek med data fra de stikprøveudtagne EU-producenter. Justeringerne tog kun hensyn til visse uoverensstemmelser i dataene, men ændrede ikke i væsentlig grad de data, som intervenienten havde indgivet. Ifølge 387. betragtning til den anfægtede forordning efterprøvede Kommissionen dataenes nøjagtighed og fandt således, at de udgjorde et passende grundlag for fastsættelsen af makroøkonomiske indikatorer.

381 Kommissionen forklarede desuden i 385. betragtning til den anfægtede forordning, at den havde beskyttet fortroligheden af disse data, fordi de var blevet fremlagt på virksomhedsspecifikt niveau. Intervenienten anslog således den samlede mængde i forbindelse med de makroøkonomiske data ved at ekstrapolere data baseret på disse producenters andel af den samlede EU-produktion og fastlagde den samlede EU-produktion på grundlag af de tilgængelige oplysninger i Prodcom.

382 Det skal indledningsvis præciseres, at sagsøgerne i forbindelse med dette anbringende ikke har bestridt, at de økonomiske faktorer og forhold, som Kommissionen tog hensyn til ved vurderingen af den skade, som EU-erhvervsgrenen havde lidt, var relevante.

383 Hvad angår sagsøgernes første klagepunkt om, at Kommissionen undlod at præcisere antallet af berørte virksomheder, forklarede Kommissionen, at 44 virksomheder havde besvaret spørgeskemaet, og at tallet 34 skyldtes en simpel slåfejl i dens korrespondance, som havde sneget sig ind i den skrivelse, der blev sendt til CCCME den 1. december 2021.

384 Efter at Kommissionen er kommet med denne præcisering, som sagsøgerne har godtaget, skal det første klagepunkt forkastes.

385 Med det andet klagepunkt har sagsøgerne foreholdt Kommissionen, at den nægtede at oplyse dem om produktions- eller salgsmængden for de 44 virksomheder, der havde besvaret det makroøkonomiske spørgeskema.

386 I denne henseende fremgår det indledningsvis af den skrivelse, der blev sendt til CCCME den 1. december 2021, at Kommissionen meddelte CCCME, at sagsakterne ikke indeholdt oplysninger om produktions- eller salgsmængden.

387 Sagsøgerne har med støtte i den ikke-fortrolige udgave af besvarelserne af det makroøkonomiske spørgeskema gjort gældende, at Kommissionen var i besiddelse af denne oplysning, eftersom den fremgik af celle B69 i tabel »1 Produktion«. Kommissionen har imidlertid forklaret, at denne celle i tabellen angav den andel, som alle de virksomheder, der var medlemmer af intervenienten, og som

havde besvaret det makroøkonomiske spørgeskema, udgjorde af den samlede EU-produktion, som Kommissionen havde anslået. Kommissionen har forklaret, at eftersom den samlede EU-produktion var baseret på ekstrapolering af data fra de samarbejdsvillige EU-producenter, havde den ikke kendskab til den nøjagtige andel, som de producenter, der havde besvaret det makroøkonomiske spørgeskema, repræsenterede.

388 Det skal dernæst også bemærkes, at Kommissionen for at sikre samarbejdet med de producenter i EU-landene, der bidrog med deres markedskendskab, var forpligtet til at begrænse retten til indsigt i disse oplysninger og til at bevare deres fortrolige karakter. Denne tilgang bekræftes i retspraksis, hvoraf det fremgår, at de pågældende EU-producenters skønnede produktion, som Kommissionen lagde til grund for beregningen af skaden, med føje kunne anses for fortrolig, eftersom dette skøn byggede på intervenientens kendskab til markedet (jf. i denne retning dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 507).

389 De interesserede parter fik i øvrigt mulighed for at gøre sig bekendt med karakteren af de spørgsmål, der blev stillet til intervenienten, og det ikke-fortrolige sammendrag af EU-producenternes individuelle bidrag. Selv om sagsøgerne har udtrykt utilfredshed med den sene fremlæggelse af det ikke-fortrolige sammendrag, fremgår det af sagsakterne, at de alligevel havde mulighed for at fremsætte bemærkninger, eftersom de blev indrømmet en forlængelse af fristen for fremsættelse af disse bemærkninger, til trods for kravene i grundforordningen og indledningsmeddelelsen med hensyn til undersøgelsesfristerne.

390 Det andet klagepunkt skal som følge heraf forkastes.

391 Med det tredje klagepunkt har sagsøgerne anfægtet ekstrapoleringen af de data, som intervenienten fremlagde, til hele EU-erhvervsgrenen.

392 I den forbindelse skal det indledningsvis præciseres, at Kommissionen udtog stikprøver af både EU-producenter og kinesiske producenter af den pågældende vare i forbindelse med denne undersøgelse. Som det følger af betragtningerne i præmis 353 ovenfor, skal dette argument, for så vidt som det tilsigter at rejse tvivl om den stikprøveteknik, som Kommissionen valgte, forkastes.

393 Det skal dernæst bemærkes, at Kommissionen i forbindelse med antidumpingsager er afhængig af parternes frivillige samarbejde om at forsyne den med de nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister (dom af 28.10.1999, EFMA mod Rådet, T-210/95, EU:T:1999:273, præmis 71). De makroøkonomiske faktorer gør det imidlertid muligt at fastslå, hvilken skade der er blevet påført erhvervsgrenen som helhed, og understøtter Kommissionens beregninger i denne forbindelse.

394 Det fremgår af den anfægtede forordning, at klagen blev støttet af producenter, der tegnede sig for mere end 58% af den samlede EU-produktion af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål i den pågældende periode. De data, som intervenienten delte, kan derfor anses for at være repræsentative for EU-erhvervsgrenens situation. Målet om at få et så præcist og detaljeret overblik over EU-erhvervsgrenen som muligt ville i øvrigt ikke kunne nås, hvis Kommissionen blandt alle tilgængelige oplysninger skulle se bort fra de makroøkonomiske data, fordi disse data ikke var tilgængelige for alle producenter inden for EU-erhvervsgrenen (dom af 20.5.2015, Yuanping Changyuan Chemicals mod Rådet, T-310/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:295, præmis 147).

395 Kommissionen forklarede endelig, at den havde krydstjekket de data, som intervenienten havde delt, med dataene fra de stikprøveudtagne EU-producenter. Kommissionen mindede om, at ekstrapolering af data fra det makroøkonomiske spørgeskema vedrørende en så fragmenteret industri var en statistisk øvelse, som pr. definition gjorde det nødvendigt at udlede ukendte værdier af tendenser, der fremgik af de kendte data.

396 Det skal i denne forbindelse fastslås, at sagsøgernes argument om, at Kommissionen ikke efterprøvede de oplysninger, som intervenienten havde fremlagt, på behørig vis, er spekulativt og ikke underbygget af konkrete beviser, der kan rejse tvivl om den kontrol, som Kommissionen foretog i forbindelse med undersøgelsen af de nævnte oplysninger.

397 Følgelig skal sagsøgernes tredje klagepunkt og dermed det ottende anbringende i sin helhed forkastes.

9. Det niende anbringende om en tilsidesættelse af sagsøgernes proceduremæssige rettigheder

398 Med det niende anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at deres proceduremæssige rettigheder blev tilsidesat i forbindelse med den administrative undersøgelse. Dette anbringende består af i tre led, hvoraf det første vedrører en alt for fortrolig behandling af oplysningerne i sagsakterne, det andet vedrører Kommissionens angiveligt dårlige håndtering af de ikke-fortrolige sagsakter, og det tredje vedrører Kommissionens manglende fremlæggelse af væsentlige kendsgerninger.

399 Kommissionen har bestridt, at dette anbringende er velbegrundet.

400 Der skal indledningsvis henvises til de principper og proceduremæssige garantier, som Kommissionen er forpligtet til at overholde, når de interesserede parter i en antidumpingundersøgelse ønsker at udøve deres ret til forsvar ved at få aktindsigt i oplysninger vedrørende de kendsgerninger eller betragtninger, der kan danne grundlag for antidumpingforanstaltninger, navnlig når disse oplysninger er fortrolige.

401 Grundforordningens artikel 19, stk. 1, fastsætter, at oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige, behandles fortroligt af myndighederne, når det fremgår, at ønsket herom er berettiget. Samme forordnings artikel 19, stk. 2, fastsætter, at berørte parter, som afgiver fortrolige oplysninger, kan afkræves ikke-fortrolige sammendrag heraf, som skal være tilstrækkeligt detaljerede til at sikre en rimelig forståelse af de fortrolige oplysningers egentlige indhold. Under særlige omstændigheder kan de pågældende parter tilkendegive, at det ikke er muligt at udarbejde et sammendrag af oplysningerne, men de skal angive en begrundelse for, hvorfor det ikke er muligt at udarbejde et sammendrag.

402 Grundforordningens artikel 19, stk. 3, bestemmer, at hvis en anmodning om fortrolig behandling ikke anses for berettiget, og den, der meddeler oplysningerne, enten ikke er rede til at stille oplysningerne til rådighed eller til at tillade, at de fremlægges i generaliseret form eller i sammendrag, kan disse oplysninger lades ude af betragtning, medmindre det på relevant grundlag og passende måde kan godtgøres, at oplysningerne er korrekte. Det præciseres ligeledes, at anmodninger om fortrolig behandling af oplysninger ikke må afvises på et utilstrækkeligt grundlag.

403 I henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 5, skal de parter, der har givet sig til kende inden for den fastsatte frist efter offentliggørelsen af meddelelsen om indledning af en undersøgelse, høres, hvis de har godtgjort, at de sandsynligvis vil blive berørt, og at der er særlige grunde til, at de bør høres.

404 Desuden bestemmer grundforordningens artikel 6, stk. 7, at producenter i Unionen, fagforeninger, importører og eksportører samt deres repræsentative sammenslutninger, brugere og forbrugerorganisationer, som har givet sig til kende i overensstemmelse med denne forordnings artikel 5, stk. 10, samt repræsentanterne for eksportlandet på skriftlig anmodning kan få indsigt i alle oplysninger, som parter i undersøgelsen har indgivet, i modsætning til interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i Unionen eller dens medlemsstater, forudsat at disse oplysninger har betydning for fremlæggelsen af deres sag, at de ikke er fortrolige som omhandlet i artikel 19, og at de anvendes som led i undersøgelsen. De pågældende parter kan meddele deres syn på sådanne oplysninger, og der skal tages hensyn til deres bemærkninger i det omfang, de er tilstrækkeligt dokumenteret i svaret.

405 Ifølge grundforordningens artikel 20, stk. 2, kan klagerne, importørerne og eksportørerne og disses repræsentative sammenslutninger samt repræsentanterne for eksportlandet anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af midlertidige foranstaltninger. Samme forordnings artikel 20, stk. 4, præciserer, at den endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted skriftligt, snarest muligt og normalt ikke senere end en måned inden, at der indledes procedurer i henhold til artikel 9, idet der dog tages behørigt hensyn til kravet om beskyttelse af fortrolige oplysninger. Er Kommissionen ikke i stand til at fremlægge oplysninger om visse kendsgerninger eller betragtninger på det pågældende tidspunkt, skal de således fremlægges snarest muligt derefter.

406 Det fremgår af retspraksis, at overholdelse af retten til et forsvar, der har afgørende betydning i procedurer vedrørende antidumping, forudsætter, at de berørte virksomheder skal have haft mulighed for under den administrative procedure effektivt at give deres mening til kende vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder og vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade (jf. dom af 14.7.2021, Interpipe Niko Tube og Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant mod Kommissionen, T-716/19, EU:T:2021:457, præmis 209 og den deri nævnte retspraksis).

407 Den angivelige manglende hensyntagen til sagsøgernes bemærkninger udgør imidlertid ikke en tilsidesættelse af deres ret til forsvar eller af deres ret til at blive hørt. Selv om overholdelsen af de nævnte rettigheder kræver, at EU-institutionerne gør det muligt for de interesserede parter at give deres mening til kende, kan denne overholdelse således ikke indebære en pligt for de nævnte institutioner til at tilslutte sig disse. Det kræves blot, for at sagsøgerne effektivt kan give deres mening til kende, at denne meningstilkendegivelse kan ske i så god tid, at EU-institutionerne med den fornødne påpasselighed kan gøre sig bekendt hermed og vurdere relevansen heraf for indholdet af den retsakt, der er ved at blive vedtaget. Det bemærkes under alle omstændigheder, at Kommissionen ikke er forpligtet til at besvare alle de argumenter, som de interesserede parter har fremført under undersøgelsesproceduren, i en forordning, der fastsætter en endelig antidumpingtold, og at et manglende svar ikke automatisk godtgør, at disse argumenter ikke er blevet undersøgt (jf. i denne retning dom af 30.6.2016, Jinan Meide Casting mod Rådet, T-424/13, EU:T:2016:378, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis).

408 Vedrørende en tilsidesættelse af retten til aktindsigt i sagsakterne vedrørende undersøgelsen skal det bemærkes, at en sådan tilsidesættelse kun kan medføre en hel eller delvis annullation af den anfægtede forordning, såfremt der havde været en – selv begrænset – mulighed for, at den administrative procedure kunne have fået et andet udfald, såfremt et dokument var blevet fremlagt, og hvis den berørte virksomhed havde kunnet påberåbe sig dokumentet under nævnte procedure (dom af 10.3.2009, Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet, T-249/06, EU:T:2009:62, præmis 134).

409 De proceduremæssige rettigheder skal imidlertid være indrømmet en person lovligt, for at vedkommende kan anses for at være individuelt berørt af disse rettigheder og have kompetence til at anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af en retsakt vedtaget i strid med nævnte rettigheder (dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:T:2023:685, præmis 52).

410 De nævnte rettigheder kræver desuden disse parters aktive deltagelse i proceduren, hvilket som minimum skal ske ved indgivelsen af en skriftlig anmodning inden for en bestemt frist (jf. dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:T:2023:685, præmis 214 og den deri nævnte retspraksis). Den omstændighed, at de interesserede parter giver sig til kende og fremlægger oplysninger, som er relevante for fastlæggelsen af en stikprøve, der er repræsentativ for disse parter, eller udtages til denne stikprøve, udgør en form for deltagelse i antidumpingproceduren. Denne deltagelse tillægger imidlertid ikke nævnte parter de proceduremæssige garantier, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 5 og 7, og artikel 20, stk. 1 og 2. Indrømmelsen af disse garantier er nemlig underlagt visse regler, som indebærer disse parters særlige deltagelse i denne procedure i form af en tilkendegivelse af interesse og fremsættelse af skriftlige anmodninger. Deltagelse i en stikprøve som omhandlet i denne forordnings artikel 17 udgør ikke en sådan særlig deltagelse (dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:T:2023:685, præmis 216).

411 Det skal i øvrigt påpeges, at beskyttelsen af forretningshemmeligheder udgør et almindeligt EU-retligt princip. Opretholdelsen af en ikke-fordrejet konkurrence udgør nemlig en vigtig samfundsinteresse, som kan begrunde en nægtelse af at videregive oplysninger, der er omfattet af forretningshemmeligheden (jf. i denne retning dom af 30.6.2016, Jinan Meide Casting mod Rådet, T-424/13, EU:T:2016:378, præmis 165 og den deri nævnte retspraksis). Med henblik på at forene princippet om overholdelse af de berørte parters ret til forsvar med princippet om beskyttelse af forretningshemmeligheder skal EU-institutionerne således for at overholde deres oplysningspligt udvise al mulig omhu for – for så vidt det er foreneligt med overholdelse af forretningshemmeligheden – at meddele de berørte virksomheder de fornødne oplysninger til varetagelse af deres interesser, og de skal, eventuelt af egen drift, vælge en passende måde at give oplysningerne på (jf. dom af 1.6.2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet, T-442/12, EU:T:2017:372, præmis 141 og den deri nævnte retspraksis).

412 Når det er nødvendigt at forlige de tvingende hensyn til fortroligheden med de interesserede parters ret til information, skal de berørte institutioner således under hensyn til disse oplysninger bedømme den interesserede parts særlige situation og navnlig den stilling, som denne interesserede part har på det relevante marked, i forhold til stillingen for den, der har fremlagt

disse oplysninger (jf. dom af 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, T-254/18, EU:T:2021:278, præmis 469 og den deri nævnte retspraksis).

413 Formålet med grundforordningens artikel 19 er imidlertid at beskytte ikke blot forretningshemmeligheder, men også retten til forsvar for de øvrige parter i antidumpingproceduren. I denne sammenhæng kan Kommissionens benyttelse af oplysninger, vedrørende hvilke der ikke er fremlagt et ikke-fortroligt sammendrag, kun gøres gældende som begrundelse for annullation af en antidumpingforanstaltning af parter i en antidumpingprocedure, hvis de kan godtgøre, at benyttelsen af disse oplysninger har udgjort en tilsidesættelse af deres ret til forsvar (jf. dom af 15.10.2020, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals mod Kommissionen, T-307/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:487, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).

414 Det fremgår ligeledes af retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt de af Kommissionen meddelte oplysninger var tilstrækkelige, må vurderes på grundlag af, hvor præcise oplysninger der blev anmodet om (dom af 15.10.2020, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals mod Kommissionen, T-307/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:487, præmis 86 og den deri nævnte retspraksis).

415 Det er i lyset af disse principper, at sagsøgernes niende anbringende skal undersøges.

a) Formaliteten med hensyn til det niende anbringende

416 Det skal i første række bemærkes, at søgsmålet er anlagt af flere sagsøgere, som påvirkes forskelligt af den anfægtede forordning. Sagsøgerne er nemlig dels de tre kinesiske eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, dels 36 samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, og hvis navne fremgår af bilag 1 til den anfægtede forordning. Som det fremgår af præmis 37 ovenfor, repræsenteres 31 af disse eksporterende producenter af CCCME i forbindelse med det foreliggende søgsmål.

417 I anden række kan de argumenter, som CCCME har fremført i eget navn, som det fremgår af præmis 24 og 37 ovenfor, ikke antages til realitetsbehandling i forbindelse med det foreliggende søgsmål. Sagsøgerne har i øvrigt medgivet, at CCCME's argumenter bør afvises, i deres skriftlige svar af 15. januar 2024 på Rettens spørgsmål og i retsmødet den 7. februar 2024.

418 Det skal i tredje række bemærkes, at Domstolen i dom af 21. september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen (C-478/21 P, EU:C:2023:685), bekræftede, at anbringendet om en tilsidesættelse af retten til forsvar for medlemmerne af CCCME og de øvrige juridiske personer, hvis navne fremgik af bilaget til forordningen, skulle afvises, eftersom de ikke havde fremsat specifikke anmodninger om at få meddelt de oplysninger, der var nødvendige for at beskytte deres interesser. I denne sag repræsenterede CCCME nemlig »den kinesiske støbejernsindustris interesse som helhed«, og dens medlemmer var ikke blevet identificeret under den administrative procedure.

419 I det foreliggende tilfælde er situationen en anden, for så vidt som CCCME deltog i undersøgelsen som en sammenslutning, der var blevet bemyndiget af sine medlemmer til at repræsenterede deres interesser, hvilket den dokumenterede over for Kommissionen.

420 Det skal nemlig først og fremmest konstateres, at Kommissionen i afsnit 5.6 i meddelelsen om indledning af den undersøgelse, der førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning, angav, at interesserede parter, som f.eks. eksporterende producenter, EU-producenter, importører og deres repræsentative sammenslutninger, brugere og deres repræsentative sammenslutninger, fagforeninger og repræsentative forbrugersammenslutninger, for at deltage i undersøgelsen først skulle påvise, at der var en objektiv forbindelse mellem deres aktiviteter og den undersøgte vare, og oplyste, at der var adgang til det dossier, der blev stillet til rådighed for interesserede parter, via Tron.tdi-platformen.

421 Sagsøgerne har i deres svar på Rettens spørgsmål anført, at alle de virksomheder og medlemmer, der havde fulgt denne tilgang, automatisk havde fået status som interesseret part.

422 Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at Kommissionen i indledningsmeddelelsen havde opfordret alle kinesiske eksportører af den pågældende vare til at deltage i undersøgelsen ved at indgive en formular, og at den havde præciseret, at alle de producenter, der deltog i overensstemmelse med kravene i indledningsmeddelelsen, ville blive betragtet som interesserede parter, hvis der var en objektiv forbindelse mellem deres aktiviteter og den undersøgte vare. Ifølge sagsøgerne var alle de eksporterende producenter, der deltog i proceduren via Tron.tdi-platformen, derfor interesserede parter, som havde erhvervet proceduremæssige rettigheder. Eftersom ordlyden af indledningsmeddelelsen, hvorved alle interesserede parter blev opfordret til at deltage i undersøgelsen, og proceduren for udveksling af oplysninger mellem Kommissionen og de interesserede parter var anderledes end i den sag, der gav anledning til dom af 21. september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen (C-478/21 P, EU:C:2023:685), for så vidt som den udelukkende foregik på Tron.tdi-platformen, indebærer dette således, at den foreliggende sag adskiller sig fra den, der gav anledning til den ovennævnte dom. Efter sagsøgernes opfattelse kan det niende anbringendes tre led derfor antages til realitetsbehandling.

423 Hvad indledningsvis angår det niende anbringendes første led om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 19, stk. 1-3, har sagsøgerne anført, at disse bestemmelser under alle omstændigheder fastsætter objektive forpligtelser for Kommissionen, som bør sørge for, at den fortrolige behandling af de relevante data begrænses til det strengt nødvendige. Sagsøgerne har i øvrigt fremhævet, at der i den sag, der gav anledning til dom af 21. september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen (T-478/21 P, EU:T:2023:685), ikke var fremsat noget anbringende om en overtrædelse af grundforordningens artikel 19. Sagsøgerne er derfor af den opfattelse, at dette led kan antages til realitetsbehandling, eftersom det er fremsat både af de individuelle eksporterende producenter og af CCCME på vegne af dennes medlemmer.

424 Sagsøgerne er dernæst af den opfattelse, at det andet led, hvormed de har gjort gældende, at de fortrolige sagsakter blev håndteret dårligt, hvilket var i strid med grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 19, stk. 1-3, samt retten til forsvar, ligeledes kan antages til realitetsbehandling.

425 Sagsøgerne har endelig anført, at de individuelle eksporterende producenter og CCCME's medlemmer udtrykkeligt havde anmodet om indsigt i sagsakterne og i de endelige konklusioner i forbindelse med deres registrering på Tron.tdi-platformen, og at Kommissionen tilsidesatte grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, ved at undlade at meddele dem de vigtigste kendsgerninger.

426 Såfremt Retten ikke finder, at visse klagepunkter, som CCCME har fremsat på vegne af sine medlemmer i forbindelse med det niende anbringende, kan antages til realitetsbehandling, har sagsøgerne subsidiært gjort gældende, at det niende anbringende bør antages til realitetsbehandling for så vidt angår de argumenter, der er fremført af de individuelle eksporterende producenter, som CCCME repræsenterede under undersøgelsen.

427 Sagsøgerne har i denne henseende fremlagt de fuldmagter, som gav CCCME beføjelse til at repræsentere en række virksomheder, og som var blevet meddelt Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen. Som det fremgår af præmis 5 ovenfor, blev CCCME nemlig kun betragtet som interesseret part i forbindelse med den administrative procedure, for så vidt som disse producenter havde bemyndiget CCCME til at repræsentere dem.

428 Det fremgår af de fuldmagter, som sagsøgerne har fremlagt for Retten, at CCCME ikke repræsenterede alle de berørte medlemmer, på hvis vegne sammenslutningen har anlagt den foreliggende sag, over for Kommissionen, dvs. at CCCME repræsenterede eksporterende producenter over for Kommissionen, som til dels adskilte sig fra dem, som CCCME repræsenterer over for Retten i det foreliggende søgsmål.

429 Det fremgår nemlig for det første af de fuldmagter, som sagsøgerne har fremlagt for Retten, at CCCME var blevet bemyndiget til at repræsentere de tre stikprøveudtagne eksporterende producenter i forbindelse med den administrative procedure. Disse producenter har imidlertid ikke dokumenteret, at de var medlemmer af denne sammenslutning.

430 For det andet repræsenterede CCCME ni virksomheder, som er samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, og som er angivet i bilag 1 til den anfægtede forordning. De er medlemmer af CCCME og repræsenteres ligeledes af CCCME i det foreliggende søgsmål.

431 For det tredje repræsenterede CCCME ligeledes otte andre virksomheder, som er angivet i bilag 1 til den anfægtede forordning, og som ikke er parter i det foreliggende søgsmål, over for Kommissionen. Disse virksomheder har heller ikke dokumenteret, at de var medlemmer af CCCME, men de er under alle omstændigheder ikke sagsøgere i det foreliggende søgsmål.

432 For det fjerde repræsenterede CCCME ligeledes to virksomheder, hvis navne ikke fremgår af den anfægtede forordning, og som heller ikke repræsenteres af CCCME i det foreliggende søgsmål, over for Kommissionen.

433 Hvad angår formaliteten med hensyn til de argumenter, som CCCME har fremført for Retten på vegne af sine medlemmer, repræsenterede CCCME følgelig ud af de 31 berørte medlemmer af sammenslutningen, på hvis vegne den har anlagt det foreliggende søgsmål, kun ni kinesiske eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, over for Kommissionen. Som parterne bekræftede flere gange i retsmødet, kontrollerede Kommissionen ikke, om de virksomheder, der havde tildelt disse fuldmagter, var medlemmer af CCCME. Parterne fremlagde ingen yderligere beviser i denne henseende. Sagsøgerne var ikke i stand til at bekræfte med sikkerhed, om alle de virksomheder, der havde givet fuldmagt til at lade sig repræsentere over for Kommissionen, var medlemmer af CCCME. Sagsøgerne hævdede i øvrigt, at fuldmagten i sig selv burde være tilstrækkelig til at repræsentere disse virksomheders interesser over for Kommissionen.

434 En sammenslutning som CCCME har imidlertid, som det fremgår af præmis 26 ovenfor, kun ret til at repræsentere eksporterende producenter ved Unionens retsinstanser, hvis den har dokumenteret, at disse eksporterende producenter er medlemmer af sammenslutningen.

435 Domstolen har desuden fastslået, at selv om CCCME's medlemmer og de andre juridiske personer, hvis navne fremgik af bilaget, havde deltaget i den stikprøve, der blev gennemført under den pågældende antidumpingprocedure, havde de nævnte medlemmer og andre personer ikke kompetence til at påberåbe sig en tilsidesættelse af deres proceduremæssige garantier, som skyldtes, at Kommissionen ikke havde meddelt dem de oplysninger, der var nødvendige for at beskytte deres interesser, eftersom de ikke havde fremsat anmodninger om at få meddelt disse oplysninger under denne procedure (jf. i denne retning dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:C:2023:685, præmis 217).

436 Proceduremæssige rettigheder er nemlig rettigheder, der er særlige for den person, som de er tillagt, og de er af subjektiv karakter, således at det er de berørte parter selv, der skal være i stand til effektivt at udøve dem, uanset karakteren af den procedure, som de er omfattet af. En sammenslutnings mulighed for at udøve sine medlemmers proceduremæssige rettigheder må imidlertid ikke bevirke en omgåelse af de betingelser, som de pågældende virksomheder skulle have overholdt i medfør af retspraksis, såfremt de havde ønsket selv at udøve deres proceduremæssige rettigheder (dom af 21.9.2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen, C-478/21 P, EU:C:2023:685, præmis 223 og 224).

437 Det følger af disse betragtninger, at en eksporterende producent, der er medlem af CCCME, ikke kan lade sig nøje med denne sammenslutnings anmodninger, hvis vedkommende ikke udtrykkeligt har gjort sin ret til forsvar gældende i forbindelse med den administrative undersøgelse. Selv om registreringen på Tron.tdi-platformen gjorde det muligt for de individuelle eksporterende producenter at modtage oplysninger i rette tid og at følge udviklingen i den administrative undersøgelse, kunne de pågældende eksporterende producenter nemlig ikke hævde, at de havde udøvet de proceduremæssige rettigheder, der var særlige for dem, hvis de ikke udtrykkeligt havde anmodet om flere oplysninger.

438 Det skal herved bemærkes, at retten til adgang til ikke-fortrolige oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 7, er knyttet til egenskaben berørt part, som har givet sig til kende i henhold til samme forordnings artikel 5, stk. 10 (dom af 27.1.2000, BEUC mod Kommissionen, T-256/97, EU:T:2000:21, præmis 32), og at Kommissionen fra tilfælde til tilfælde skal afgøre, om en part skal anses for en berørt part i betragtning af de særlige omstændigheder ved hver enkelt tilfælde (dom af 27.1.2000, BEUC mod Kommissionen, T-256/97, EU:T:2000:21, præmis 76).

439 Det følger endvidere af retspraksis, at det tilkommer de interesserede parter i en antidumpingundersøgelsesprocedure at give institutionerne mulighed for at vurdere de problemer, som fraværet af et element blandt de oplysninger, som stilles til deres rådighed, kan udgøre for dem. En sådan interesseret parts klage ved Unionens retsinstanser om, at en oplysning ikke er blevet stillet til rådighed for parten, er a fortiori ikke begrundet, hvis parten ikke i løbet af undersøgelsesproceduren, der har ført til den omtvistede antidumpingforordning, har indgivet en anmodning til institutionerne vedrørende denne konkrete oplysning (jf. dom af 30.6.2016, Jinan

Meide Casting mod Rådet, T-424/13, EU:T:2016:378, præmis 93 og den deri nævnte retspraksis). Det følger heraf, at disse anmodninger skal fremsættes af de individuelle eksporterende producenter selv, som ikke kan lade sig nøje med CCCME's anmodninger.

440 Den forskel ved den foreliggende procedure, som sagsøgerne har påberåbt sig, nemlig at Kommissionen kommunikerede med de interesserede parter via Tron.tdi-platformen, hvilket gjorde det muligt for de interesserede parter at indgive oplysninger og bemærkninger og at følge med i undersøgelsen, kan ikke rejse tvivl om denne konstatering for så vidt angår de proceduremæssige krav, der er knyttet til parternes ret til forsvar. Som Kommissionen med rette anførte i retsmødet, har Tron.tdi-platformen nemlig alene til formål at forenkle kommunikationen med parterne og at sikre en mere smidig udveksling af data. Den pågældendes status som interesseret part i henhold til grundforordningen og de hermed forbundne rettigheder kan under alle omstændigheder ikke afhænge af, hvordan Kommissionen kommunikerer med disse parter.

441 For så vidt som de klagepunkter, der er fremsat i forbindelse med det niende anbringende, vedrører de eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, og som ikke fremsatte specifikke anmodninger om fremlæggelse af yderligere oplysninger med henblik på at udøve deres proceduremæssige rettigheder, skal disse klagepunkter som følge heraf afvises, uanset om de er fremsat af CCCME på vegne af dens medlemmer eller af de fem eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven.

442 Hvad i fjerde række angår de tre kinesiske eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, fremgår det af den retspraksis, der er nævnt i præmis 410 ovenfor, at de pågældende eksporterende producenters deltagelse i stikprøven ikke tillægger dem særlige processuelle rettigheder, når de ikke har anmodet om at få meddelt de oplysninger, som de anser for nødvendige for at beskytte deres interesser.

443 Det må som følge heraf og henset til ovenstående præciseringer konkluderes, at det niende anbringende kun kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det er fremsat af de individuelle eksporterende producenter, som har påberåbt sig en tilsidesættelse af deres ret til forsvar, og som under den administrative procedure gav udtryk for, at de ønskede at udøve denne ret. For at vurdere, om de fremsatte klagepunkter kan antages til realitetsbehandling, skal det derfor undersøges for hvert led, om de pågældende virksomheder overholdt de betingelser, der gjorde det muligt for dem effektivt at udøve deres ret til forsvar.

b) Udøvelsen af sagsøgernes proceduremæssige rettigheder

1) Det første led

444 Med det niende anbringendes første led har sagsøgerne gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 19, stk. 1-3, og af deres ret til forsvar, eftersom alle de dokumenter, der blev fremlagt af intervenienten eller af de stikprøveudtagne EU-producenter, blev behandlet fortroligt uden gyldig grund, og de ikke-fortrolige sammendrag af disse dokumenter var meget mangelfulde, hvilket medførte, at de interesserede parter ikke fik mulighed for at fremsætte bemærkninger eller kontrollere, om de beviser, som de indeholdt, var nøjagtige. Sagsøgerne har navnlig anfægtet den fortrolige behandling af for det første det makroøkonomiske spørgeskema, for det andet de ikke-fortrolige udgaver af de stikprøveudtagne

EU-producenters besvarelser af spørgeskemaet og for det tredje intervenientens svar på Kommissionens anmodning om yderligere oplysninger vedrørende de makroøkonomiske indikatorer.

445 Ifølge sagsøgerne forstærkes tilsidesættelsen af deres proceduremæssige rettigheder af den omstændighed, at samtlige EU-producenter, der afgav oplysninger, blev behandlet anonymt, og at det gentagne gange blev afslået at meddele nogen som helst oplysninger om disse virksomheders varesortiment og om deres repræsentative karakter med hensyn til salgsmængden.

446 Hvad for det første angår de fortrolige besvarelser af det makroøkonomiske spørgeskema fremgår det af den anfægtede forordning, at det kun var EFDA og CCCME, der havde anfægtet disse oplysningers fortrolighed under den administrative procedure. Det samme gælder for anfægtelsen af fortroligheden af de stikprøveudtagne EU-producenters besvarelser af spørgsmålene og fortroligheden af intervenientens svar på Kommissionens anmodning om yderligere oplysninger vedrørende de makroøkonomiske indikatorer.

447 EFDA er imidlertid ikke en sagsøger, og desuden kan CCCME i overensstemmelse med konklusionen i præmis 434 ovenfor ikke påberåbe sig en tilsidesættelse af sine medlemmers proceduremæssige rettigheder, hvis medlemmerne ikke har gjort disse rettigheder gældende over for Kommissionen i form af skriftlige anmodninger.

448 Hvad for det andet angår navnene på de virksomheder, der besvarede det makroøkonomiske spørgeskema, fremgår det af 21. og 396. betragtning til den anfægtede forordning, at de eneste interesserede parter, der anfægtede EU-producenternes anonymitet, var CCCME, EFDA og Folkerepublikken Kina. Eftersom ingen af de eksporterende producenter, der er sagsøgere, anmodede Kommissionen om yderligere oplysninger om EU-producenternes identitet som nævnt i konklusionen i præmis 441 ovenfor, skal dette klagepunkt afvises.

449 Det følger heraf, at det niende anbringendes første led ikke kan antages til realitetsbehandling og skal afvises.

2) Det andet led

450 Sagsøgerne har anfægtet Kommissionens håndtering af de ikke-fortrolige sagsakter, som angiveligt var i strid med grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 19, stk. 1-3, samt deres ret til forsvar, eftersom de interesserede parter ikke fik fuld og rettidig adgang til de ikke-fortrolige sagsakter under undersøgelsen.

451 For det første medførte dette, at de interesserede parter ikke fik mulighed for at følge nærmere med i vigtige aspekter af undersøgelsens forløb, f.eks. Kommissionens afgørelse om at ændre stikprøven af EU-producenter, eller at fremsætte bemærkninger hertil. De interesserede parter blev heller ikke underrettet om ex parte-kommunikationen mellem Kommissionen og intervenienten.

452 Sagsøgerne har for det andet hævdet, at en række dokumenter blev fjernet fra de ikke-fortrolige sagsakter.

453 Sagsøgerne har for det tredje anført, at en række andre filer aldrig blev uploadet til de ikke-fortrolige sagsakter.

454 Med hensyn til Kommissionens håndtering af de ikke-fortrolige sagsakter skal det for det første fastslås, at det fremgår af selve ordlyden af grundforordningens artikel 6, stk. 7, som nævnes i præmis 404 ovenfor, at de interesserede parter i en antidumpingundersøgelsesprocedure, såsom sagsøgerne, ikke kan klage over fraværet af et dokument i de ikke-fortrolige sagsakter i undersøgelsen, hvis de ikke har indgivet en skriftlig anmodning om aktindsigt i dette dokument (jf. i denne retning dom af 30.6.2016, Jinan Meide Casting mod Rådet, T-424/13, EU:T:2016:378, præmis 109).

455 Det fremgår imidlertid af 22. og 24. betragtning til den anfægtede forordning, at det kun var CCCME og EFDA, der under den administrative procedure havde kritiseret de ikke-fortrolige sagsakter for at være utilstrækkelige, hvilket skete efter den endelige fremlæggelse af oplysninger.

456 Hvad for det andet angår korrespondancen mellem Kommissionen og intervenienten fremgår det af 47. betragtning til den anfægtede forordning, at EFDA og CCCME var de eneste, der havde anmodet om, at denne blev fremlagt.

457 Hvad for det tredje angår den angivelige fjernelse af et antal dokumenter fra de ikke-fortrolige sagsakter var det kun CCCME, der havde anmodet Kommissionen om at fremlægge yderligere oplysninger herom.

458 Henset til identiteten af de interesserede parter, der fremsatte anmodninger under den administrative procedure, og konklusionen i præmis 441 ovenfor, kan dette led som følge heraf heller ikke antages til realitetsbehandling.

3) Det tredje led

459 Sagsøgerne har anfægtet Kommissionens afslag på – i strid med grundforordningens artikel 20, stk. 2 og 4, og retten til forsvar – at give de interesserede parter adgang til de oplysninger, som den lagde til grund for sine endelige konstateringer. De oplysninger, som de stikprøveudtagne EU-producenter havde meddelt, og det makroøkonomiske spørgeskema var imidlertid de to vigtigste kilder, hvorpå Kommissionen baserede sine konklusioner om skaden og årsagssammenhængen.

460 Det fremgår i denne henseende af den anfægtede forordning, at ingen individuelle eksporterende producenter, der er sagsøgere, anmodede om fremlæggelse af de præcise oplysninger, som EU-producenterne havde meddelt. Det følger heraf, at de argumenter, som sagsøgerne har fremført i forbindelse med dette led, ikke kan antages til realitetsbehandling, og at det niende anbringende dermed skal afvises i sin helhed.

461 Henset til det ovenfor anførte skal Kommissionen frifindes i det hele.

IV. Sagsomkostninger

462 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges disse at bære deres egne omkostninger og at betale Kommissionens og intervenientens omkostninger i overensstemmelse med disses påstande herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling):

1) **Europa-Kommissionen frifindes.**

2) **China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) og de øvrige sagsøgere, hvis navne fremgår af bilaget, betaler sagsomkostningerne.**

Schalin Steinfatt Kukovec

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. oktober 2024.

Underskrifter